

Диагноза

Речи от общата конференция

Призовани нови седемдесетници и Общо президентство на Неделното училище

Един Пастир, от Хауърд Лион

Тук Исус Христос посещава нефитите на Американския континент в изпълнение на следното пророчество, което казва в Ерусалим: „Други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир“ (Иоана 10:16; вж. и 3 Нефи 15:21).

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 4 Добре дошли на конференцията
Президент Томас С. Монсън
- 6 Цената и —благословиите—
на ученичеството
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 9 Носещото радост време
на ученичеството
Старейшина Роналд А. Расбанд
- 12 Изкупителят Христос
Старейшина Карлос Х. Амадо
- 15 Защита от порнографията— дом,
съсредоточен върху Христос
Линда Ш. Рийвз
- 18 Духовни вихрушки
Старейшина Нийл Л. Андерсън
- 22 Едно скъпоценно наследство
от надежда
Президент Хенри Б. Айринг

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 26 Вотът на подкрепа за църковните
служители
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 28 Доклад на Отдела за финансови
ревизии на Църквата, 2013 г.
Кевин Р. Джергенсън
- 28 Статистически отчет, 2013 г.
Брук П. Хейлз
- 29 Нека си личи вашата вяра
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 32 „Защото ви дадох пример“
Старейшина Ричард Г. Скот
- 35 „Ако Ме любите, ще пазите
Моите заповеди“.
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 39 Нека не поемаме по грешния път
Старейшина Клаудио Д. Сивик
- 41 Какво мислиш?
Старейшина У. Крейг Зуик
- 44 Корени и клони
Старейшина Куентин А. Кук

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

- 49 Ключовете и властта
на свещеничеството
Старейшина Далин Х. Оукс
- 53 Какви човеци трябва да бъдем?
*Старейшина Доналд А.
Халстром*

- 56 Поколението с най-голямо
разнообразие от избори
Рандал А. Рид
- 58 Проспивате ли Възстановяването?
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 62 Мъжът със свещеничеството
Президент Хенри Б. Айринг
- 66 Бъдете силни и смели
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 70 Благодарни при всякакви
обстоятелства
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 78 Да следваш до край
Старейшина М. Ръсел Балард
- 81 „Не бой се, защото Аз съм с тебе“
Джийн А. Стивънз
- 84 Вашите четири минути
Епископ Гари Е. Стивънсън
- 87 Да носим товарите си с лекота
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 91 Любовта— същността на
Евангелието
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 94 Свидетелството
Президент Бойд К. Пакър
- 97 Живейте предани на вярата
Старейшина Уилям Р. Уокър
- 100 Подчинение чрез нашата
преданост
Старейшина А. Том Пери
- 103 Пророкът Джозеф Смит
Старейшина Лорънс Е. Корбридж
- 106 Където е съкровището ти
Старейшина Майкъл Джон У. Те
- 108 Но ако някому от вас не
достига мъдрост
*Старейшина Маркос А.
Айдукаитис*
- 111 Възкресението на Исус Христос
*Старейшина Д. Тод
Кристоферсън*
- 115 До следващата среща
Президент Томас С. Монсън

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ЖЕНИТЕ

- 116 Спазването на заветите ни защита-
ва, подготвя и ни дава сила
Розмари М. Уикзъм
- 119 Сестринството: о, как се нуждаем
една от друга
Бони Л. Оскарсън
- 122 Търсят се: ръце и сърца,
които да ускорят делото
Линда К. Бъртън
- 125 Дъщери в завета
Президент Хенри Б. Айринг
- 72 Висши ръководители и висши
служители на Църквата на
Исус Христос на светиите
от последните дни
- 129 Указател на материалите от
конференцията
- 130 Те ни говориха: Да превърнем
конференцията в част от нашия
живот
- 132 Новини от Църквата

Резюме на 184-та годишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 5 АПРИЛ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф Откриваща молитва: старейшина Карл Б. Кук. Закриваща молитва: старейшина У. Кристофър Уодъл Музика от Хора на Табернакъла; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Клей Кристенсън и Ричард Елиът: "Основа на нашата вяра," *Химни*, по. 55; "Вървим напред със вяра в Христа," *Химни*, по. 54, ар. Уилбърг, непубликуван; "Води, нежна светлина!" *Химни*, по. 68, ар. Уилбърг, непубликуван; "Избери правилно," *Химни*, по. 150; "Нова заповед ви давам," Гейтс, публикувано от Джакмън; "Ела, Царю от небеса!," *Химни*, по. 43, ар. Мърфи, непубликуван.

СЪБОТНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 5 АПРИЛ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Йън С. Ардърн. Закриваща молитва: Линда К. Бъртън. Музика от комбинирания хор на Института в Оръм Юта под диригентството на Райън Егет, с Бони Гудлиф и Линда Маргетс на органа. "Слава на Бог, хвала," *Химни*, по. 50, ар. Маноокин, публикуван от Джакмън; "I Lived in Heaven," *Children's Songbook*, 4, ар. Бийби, пуб. от Larice Music; "За пророка ни славим Те, Боже" *Химни*, по. 12; "Високо на върха," *Химни*, по. 4, ар. Дъфин, публикуван от Дъфин.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 5 АПРИЛ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф Откриваща молитва: старейшина Легранд Р. Къртис -м. Закриваща молитва: Ръсел Т. Осгъторп. Музика от свещенически хор от студенти на Университета Бригъм Йънг-Айдахо под диригентството на Рандъл Кемптън и Кевин Боуър, с Андрю Ънсуърд на органа: "Вижте, светни, как Иехова," *Химни*, по. 18, ар. Кемптън, непубликуван; "Съкровена, тиха молитва," *Химни*, по. 92, ар. Кейсън, пуб. от Джакмън; "Ликувайте, Господ е Цар!" *Химни*, по. 51; "До мен бъди!" *Химни*, по. 105, ар. Кемптън, непубликуван.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 6 АПРИЛ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Л. Уитни Клейтън. Закриваща молитва: Нийл Ф. Мериът. Музика от Хора на Табернакъла; диригент Мак Уилбърг; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: "Обичащи Христа," *Химни*, по. 36; "Господи, хвалим Твоето име," *Химни*, по. 49; "Да работим с жар," *Химни*, по. 153, ар. Елиът, непубликуван; "Учи ме да ходя в светлина," *Химни*, по. 189; "A Child's Prayer," *Children's Songbook*, 12, ар. Пери, публикуван от Джакмън; "Guide Us, O Thou Great Jehovah," *Hymns*, по. 83, ар. Уилбърг, непубликуван.

НЕДЕЛНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 6 АПРИЛ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф Откриваща молитва: епископ Дийн М. Дейвийз. Закриваща молитва: старейшина Бенхамин Де Хойос. Музика от Хора на Табернакъла; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: "Сладък е трудът," *Химни*, по. 95, ар. Мърфи, непубликуван; "Така удивен съм," *Химни*, по. 118, ар. Мърфи, непубликуван; "Чуйте, народи!" *Химни*, по. 169; "Come, Let Us Anew," *Hymns*, по. 217, ар. Уилбърг, непубликуван;

СЪБОТА ВЕЧЕР, ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ЖЕНИТЕ, 29 МАРТ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: Бони Л. Оскарсън Откриваща молитва: Емри Елизабет Смит. Закриваща молитва: Офа Кауфуси. Музика от комбиниран хор на НУД, Младите жени и Обществото за взаимопомощ от регина Уасач; диригентст Емили Уодли, с Бони Гудлиф на органа: "Чуйте, народи!" *Химни*, по. 169; "Daughters in His Kingdom," *Creamer*, непубликуван, акомпанимент на орган, флейта, цигулка и чело; "Чедо на Бога съм," *Химни*, по. 186, ар. Дефорд, непубликуван; китка, ар. Молмън, непубликуван: "Господи, ще Те обичам," *Химни*, по. 138 и "В обич живеете," *Химни*, по. 193; "Да работим с жар" *Химни*, по. 153, ар. Хъф, непубликуван.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ

За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете www.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното устройство Евангелска Библиотека. Обикновено в рамките на шест седмици след конференцията аудио записите са на разположение в центровете за разпространение.

ДОМАШНИ ПОСЛАНИЯ И ПОСЛАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА

Лице: Снимка Кристина Смит
Гръб: Снимка Лесли Нилсън.

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА

Сцените от общата конференция в Солт Лейк Сити бях заснети от Уолдън С. Андерсън, Коди Бел, Ранди Колиър, Уестън Колтън, Скот Дейвис, Крег Даймънд, Натаниъл Рей Едуърдз, Лойд Елдридж, Ашли Ларсън, Джон Люк, Лесли Нилсън, Кристина Смит и Байрън Уорнър; в Гилбърт, Аризона, САЩ, от Джейми Дейл Джонсън; в Хайлънд Ранч, Колорадо, САЩ, от Ребека Моргенег; в Мексико Сити, Мексико, от Израел Гутиерез; в Норкрос, Джорджия, САЩ, от Дейвид Уинтърз; в Палмира, Ню Йорк, САЩ, от Брент Уолтън; в Плезант Гроув, Юта, САЩ, от Джереми Хол; в Реймънд, Албърта, Канада, от Ронда Стийд; в Санкт Петербург, Русия, от Владимир Егоров; в Сао Паоло, Бразилия, от Лаурени Фочето; в Сидни Австралия, от Колин Лигъртууд; в Улан Батор, Монголия, от Кайли Снедън; във Виена, Австрия, от Франк Хелмрих и във Вашингтон, Юта, САЩ, от Джеймз Илиф Джефри.

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Крег А. Кардън

Съветници: Хосе Л. Алонсо, Мървин Б. Арнолд, Шейн М. Бауен, Станли Г. Елис, Кристофъл Голдън

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор подпомагане на семействата и членовете: Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Альн Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Дженифър Грейс Фалън, Матю Д. Флитън, Минди Рей Фрийдмън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портьер Гон, Майкъл Р. Морис, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Ян Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Пол Вандерберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Анрдюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Муви, Марк У. Робинсън, Брад Тийр, К. Никол Уолкърхорт

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кевин С. Банкс, Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lids.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на [liahona.lds.org](mailto:liahona@lds.org); чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава "компас" или "нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгаши, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2014 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

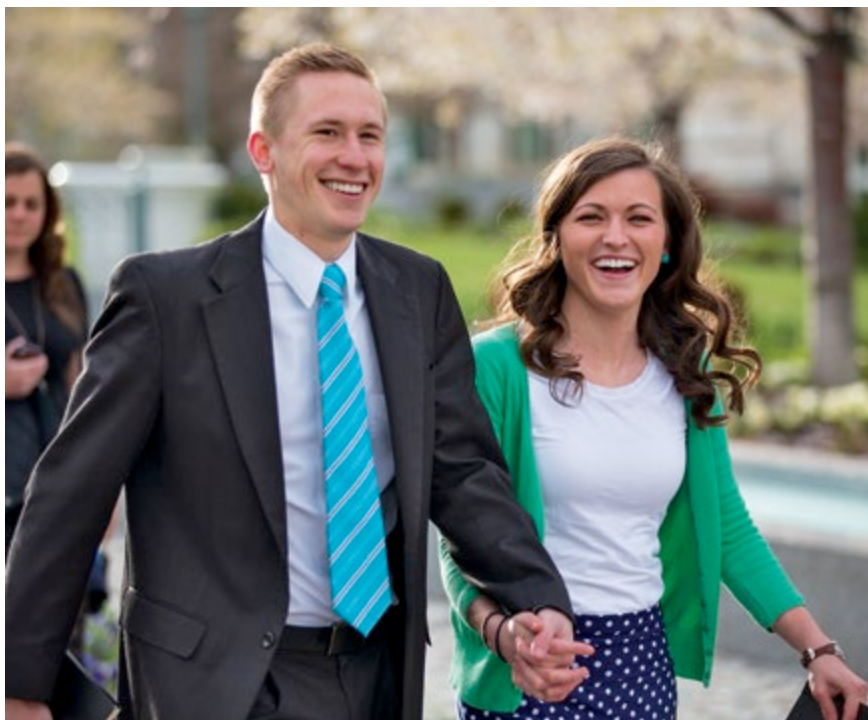
Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 21 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

УКАЗАТЕЛ НА ГОВОРИТЕЛИТЕ

Айдукаитис, Маркос А., 108
Айринг, Хенри Б., 22, 62, 125
Амадо, Карлос Х., 12
Андерсън, Нийл А., 18
Балард, М. Ръсел, 78
Беднар, Дейвид А., 87
Бъртън, Линда К., 122
Зуик, У. Крейг, 41
Корбридж, Лорънс Е., 103
Кристоферсън, Д. Тод, 111
Кук, Куентин Л., 44
Монсън, Томас С., 4, 66, 91, 115
Нелсън, Ръсел М., 29
Оскарсън, Бони А., 119
Оукс, Даин Х., 49
Пакър, Бойд К., 94
Пери, Л. Том, 100
Расбанд, Роналд А., 9
Рид, Рандъл Л., 56
Рийвз, Линда Ш., 15
Сивик, Клаудио Д., 39
Скот, Ричард Г., 32
Стивънз, Джийн А., 81
Стивънсън, Гари Е., 84
Те, Майкъл Джон У., 106
Уикзъм, Розмари М., 116
Уокър, Уилям Р., 97
Ухтдорф, Дитер Ф., 26, 58, 70
Халстром, Доналд Л., 53
Хейлз, Робърт Д., 35
Холанд, Джефри Р., 6

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

благодарност, 70
Бог Отец, 81, 94
брак, 18, 41, 49
вечен живот, 22
власт, 49
Възкресение, 12, 111
Възстановяване, 58
вяра, 29, 78, 81, 97, 100, 108
Джозеф Смит, 22, 39, 66, 103
доброта, 91
достойнство, 53
егоизъм, 58
Единение, 12, 15, 18, 87, 111
жени, 49, 119
жертва, 97
завети, 22, 84, 87, 116, 122, 125
зло, 29
име на Църквата, 78
истина, 29, 94, 103, 108
Исус Христос, 6, 9, 12, 18, 22, 29, 32, 35, 39, 58, 70, 87, 94, 103, 111
Книгата на Мормон, 18
милосърдие, 91
мисионерска работа, 32, 78
молитва, 15, 56, 62, 81
мъдрост, 103, 108
надежда, 22
непородност, 29, 66
несгода, 9, 18, 70, 81, 87, 106
обич, 6, 32, 41, 58, 91, 115, 119
обреди, 94
обща конференция, 4, 115
общуване, 41

откровение, 103, 108
пионери, 70, 97
Писания, 29, 56
подчинение, 6, 18, 35, 84, 100
покаяние, 39, 84
порнография, 15, 53, 58
праведност, 6
правосъдие, 111
преследване, 6
пример, 32, 62
приоритети, 58, 106
пристрастяване, 15, 58
пророци, 97, 103, 108
прошка, 91
родителство, 94
самодисциплина, 84
Светия Дух, 22, 94, 100
свещеничество, 49, 53, 62
свидетелство, 94
свобода на избор, 35, 56, 100
семейна история, 44
семейството, 44, 49
сестринство, 119, 125
служба, 9, 32, 53, 58, 62, 119, 122
смелост, 6, 18, 66
смирение, 106
смърт, 12, 111
състрадание, 91
технологии, 44, 56, 108
ученичество, 6, 9, 18, 122
храмове, 4, 44, 97, 116
честност, 62
членове мисионери, 78

От президент Томас С. Монсън

Добре дошли на конференцията

Обединени сме в нашата вяра и нашето желание да слушаме и се учим от посланията, които ще ни бъдат представени.

Мои възлюбени братя и сестри, толкова се радвам да ви приветствам на тази световна конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Събрали сме се заедно като едно голямо семейство от над 15 милиона души, обединени в нашата вяра и нашето желание да слушаме и се учим от посланията, които ще ни бъдат представени.

Последните шест месеца отминаха бързо, докато делото на Църквата безпрепятствено напредваше. Моя бе привилегията преди малко повече от месец да осветя храма Гилбърт Аризона, една великолепна сграда. Вечерта преди осветяването се проведе културно мероприятие в близкия парк Дискавъри. Дванадесет хиляди младежи изпълниха 90-минутна програма. Танците, песните и музикалните изпълнения бяха изключителни.

Този район напоследък имаше много голяма суша и вярвам, че през изминалите няколко седмици са били отправени към небесата много

молитви за така нужния дъжд. За съжаление, той започна точно преди представлението и продължи до неговия край! Въпреки че младежите бяха напълно мокри от дъжда и замръзнали от ниските температури, ние всички почувствахме Духа Господен. Темата на програмата, „Живей верен на вярата“ — помислете върху нея: „Живей верен на вярата“ — бе представена великолепно от усмихнати и ентузиазирани млади мъже и млади жени. Въпреки студата и дъжда, това бе изпълнено с вяра и вдъхновяващо преживяване, което тези млади хора ще ценят и ще разказват в бъдеще на своите деца и внуци.

На следващия ден се извърши осветяването на храма Гилбърт Аризона. Той стана 142-рият действащ храм в Църквата. За разлика от предишната вечер, денят бе красив и слънчев. Сесиите бяха наистина вдъхновяващи. С мен бяха президент Хенри Б. Айринг, старейшина Тад Р. Калистър, старейшина Уилям Р. Уокър и старейшина Кент Ф. Ричърдз, заедно със съпругите си.

През месец май ще бъде осветен храма Форт Лодърдейл Флорида. По-късно тази година е планирано да бъдат завършени и осветени и други храмове. През 2015 г. очакваме завършването и осветяването на нови храмове в много части на света. Този процес ще продължи. Когато всички досега обявени храмове

бъдат завършени, ще имаме 170 действащи храма по целия свят.

Въпреки че в момента наблягаме на усилията ни да довършим досега обявените храмове и няма да обявяваме веднага други нови храмове, ще продължим процеса по определянето на нуждите и намирането на парцели за нови храмове.

Обявленията за тях ще бъдат направени на бъдещи общи конференции. Ние сме хора, строящи храмове и посещаващи храмове.

Сега, мой братя и сестри, нямаме търпение да чуем посланията, които ще ни бъдат отправени днес и утре. Онези, които ще се обърнат към нас, са потърсили помощта и

напътствието на небесата, докато са подготвяли своите послания.

Да можем — всички ние, тук и навсякъде — да бъдем изпълнени с Духа Господен, да бъдем възвисявани и вдъхновявани, като слушаме и се учим, е моята молитва. В името на Исус Христос, нашият Спасител, амин. ■

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Цената и благословиите на ученичеството

*Бъдете силни. Живейте вярно според Евангелието,
дори и ако хората около вас изобщо не правят това.*

Обичаме ви, президент Мон-сън. Отдавал сте сърцето и здравето си на всяко призвание, което Господ ви е давал, особено на свещения сан, който имате сега. Цялата Църква ви благодари за непоколебимата служба и за постоянната ви отдаденост към вашите задължения.

С възхищение и насърчение към всеки, който трябва да остане непоколебим в тези последни дни, аз казвам на всички и особено на младежите в Църквата, че, ако вече не ви се е случило, един ден ще бъдете призвани да защитавате вярата си и дори да изтърпите насилие, само защото сте член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Такива моменти ще изискват и кураж и учтивост от ваша страна.

Например, една сестра мисионерка ми писа наскоро: „Колежката ми и аз видяхме един мъж, който бе седнал на пейка на градския площад, и обядваше. Като го доближихме, той погледна нагоре и видя

мисионерските ни табелки. С ужасен поглед в очите си, той подскочи и вдигна ръка да ме удари. Аз се наведох точно навреме, но той изплю храната си върху мен и започна да ни псува с най-ужасни думи. Ние отминахме, без да кажем нищо. Опитвах се да избърша храната от лицето ми и усетих как буца картофено пюре ме удари отзад по главата. Понякога е трудно да си мисионер, защото точно в този момент исках да се върна, да сграбча този дребен човек и да кажа: „ИЗВИНЕТЕ!“ Но не го направих“.

На тази отдадена мисионерка казвам: скъпо дете, по твоя смирен начин си влязла в кръга на много забележителни жени и мъже, които, по думите на пророка от Яков от Книгата на Мормон, „виждат“ смъртта (на Христос) и изстрад(в)ат кръста, и пон(асят) срама на света“¹.

Наистина, братът на Яков пише за Самия Исус: „И светът поради беззаконието си ще Го смята за едно нищо; ето защо, те ще Го бичуват и

Той ще Го изстрада; и ще Го удрят и Той ще Го изстрада; да, те ще Го заплюват и Той ще Го изстрада поради Своята любяща доброта и дълготърпението Си към чедата човешки“².

Подобно на преживяното от Спасителя, във всяко поколение са били отхвърляни и са заплащали болезнено висока цена пророци, апостоли, мисионери и членове — всички тези, които са се опитвали да почитат призива на Бог да се издигне човечеството към „един превъзходен път“³.

„И какво повече да кажа ... за (тях)?“ — пита авторът на Евреите.

„(Те), които ... затуляха устата на лъвовете,

угасяваха силата на огъня, избягваха острото на ножа, ... ставаха силни във война, обръщаха в бяг ... войски, ...

(виждаха) мъртвите си възкресени ... а други бяха мъчени ...

и ... изпитваха присмехи и бичувания, ... окови и тъмници;

с камъни биваха убити, с трион претрити, с мъки мъчени, умираха заклани с нож; скитаха се в овчи и кози кожи и търпяха лишение, бедствие и страдания;

те, за които светът не беше достоен, ... се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята“⁴.

Със сигурност небесните ангели са ридали, докато са записвали тази цена на ученичеството в един враждебен към Божиите заповеди свят. Самият Спасител пролива сълезите Си за онези, които стотици години са били отхвърляни и убивани заради службата им към Него. Точно преди Той да бъде отхвърлен и убит.

„Ерусалиме! Ерусалиме! — извика Исус — ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката събира пилците си под крилата си, но не искахте!

Ето, вашият дом се оставя пуст“⁵.

И в това се намира послание за всеки млад мъж и всяка млада жена

в тази Църква. Може би се чудите дали си струва да отстоявате смела нравствена позиция в гимназията ви или дали да отидете на мисия, където най-ценните ви вярвания ще бъдат подигравани, или да се борите в общество, което понякога подиграва религиозния живот. Да, струва си, защото алтернативата е нашите „домове“ да бъдат оставени „писти“ — пусти хора, пусти семейства, пусти квартали и пусти народи.

Така ни е дадено бремето на хората, които са призвани да носят посланието за Месията. Освен да учат, насърчават и ободряват хората (това е приятната част на ученичеството), от време на време същите тези посланици са призвани да се притесняват, да предупреждават и понякога само да ридаят (това е болезнената част

на ученичеството). Те знаят твърде добре, че пътят към обетованата земя, „дето текат мляко и мед“⁶ по необходимост преминава през Синайския хълм, изпълнен със запоеди какво да правиш и какво да не правиш⁷.

За съжаление, посланиците на божествено постановените заповеди, които Бог е дал, често са също толкова непопулярни днес, както и в древността, както могат да засвидетелстват поне две оплоти и замерени с пюрестри мисионерки. *Мразя* е грозна дума, но и днес ги има онези, които биха казали заедно с покварения Ахав: „аз мразя (пророка Михей), защото никога не пророкува добро за мене, но всякога (пророкува) зло“⁸. Този вид омраза към честността на пророк струва на Авинадий живота му. Той казва на цар Ной: „Вие ми се

разгневихте, защото ви казах истината. ... Понеже ви изрекох словото Божие, вие сметнахте, че съм луд“⁹ или, бихме могли да добавим провинциален, патриархален, фанатичен, груб, тесногръд, старомоден и остарял.

Същото е като оплакването на Господ към пророка Исаия:

„Чада(та) ... не искат да слушат поуката Господна,

(те) казват на гледачите: Не гледайте, и на пророците: Не ни пророкувайте правото, но говорете ни ласкателно, пророкувайте измами,

отстъпете от пътя, отклонете се от пътеката, махнете отпред нас Светия Израилев“¹⁰.

За съжаление, мои млади приятели, типично е за нашето време ако хората изобщо искат някакви богове, да искат богове, които

не изискват много, нарекли са ги „удобни богове“, които не само че не разклащат лодката, но и дори не гребат, богове, които ни потупват по главата, карат ни да се кикотим, след това ни казват да потичае и да събираме невен¹¹.

Ето как хората създават Бог по собствено подобие! Понякога — и това изглежда е най-голямата ирония — тези хора призовават името на Исус все едно, че един такъв „удобен“ Бог. Такъв ли е наистина? Той казва, че не само не трябва да нарушаваме заповедите, но дори да не си *помисляме* да ги нарушаваме. А ако си помислим да ги нарушим, вече сме ги нарушили в сърцето си. Това изглежда ли ви като „удобно“ учение, лесно за слушане и популярно в селската кръчма?

А онези, които само искат да погледат греха или да го докоснат отдалеч? Исус отсича: ако дяското ти око те съблазнява, извади го. Ако

ръката ти те съблазнява, отсеци я¹². „Не дойдох да поставя мир, а нож“¹³, предупреждава Той онези, които си мислят, че Той казва само успокоителни баналности. Нищо чудно, че проповед след проповед, местните общности „Му се молят да си отиде от техните предели“¹⁴. Нищо чудно, че чудо след чудо, Неговата сила бива приписвана не на Бог, а на дявола¹⁵. Очевидно е, че популярният израз „Какво би направил Исус?“ не винаги би довел до популярен отклик.

В апогея на земното Си служение, Исус казва: „да се любите един друг, както Аз ви възлюбих“¹⁶. За да поясни точно какъв вид любов е това, Той казва: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“¹⁷, и „който наруши една от тия малки заповеди, и научи така човеците най-малък ще се нарече в небесното царство“¹⁸. Христовата любов е това, от което се нуждаем най-много на земята, отчасти, защото

тя винаги трябва да е съпътствана от праведност. Ако любовта ще е нашият лозунг, както и *трябва* да е, то чрез словото на Онзи, който е олицетворение на любовта, ние трябва да изоставим греха и всеки намек за подкрепянето му в другите. Исус ясно разбира това, което мнозина днес изглежда забравят: че има важна разлика между заповедта да се прости греха (което Той има безкрайната сила да върши) и предупреждението за неговото приемане (което Той нито веднъж не е направил).

Приятели, особено мои млади приятели, вслушайте се. Чистата Христова любов, произлизаща от чиста праведност, може да промени света. Свидетелствам, че истинното и живо Евангелие на Исус Христос е на земята и че вие сте членове на Неговата истинна и жива Църква, които се опитват да го споделят. Свидетелствам за това Евангелие и тази Църква, особено

за възстановените свещенически ключове, които отключват силата за ефективността на спасителните обреди. Точно толкова съм сигурен, че тези ключове са възстановени и че тези обреди отново се предлагат чрез Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, колкото че стоя пред вас на този амвон, а вие седите пред мен на тази конференция.

Бъдете силни. Живейте вярно според Евангелието, дори и ако хората около вас изобщо не правят това. Защищавайте вярванията си с учтивост и състрадание, но ги защитавайте. Много вдъхновени гласове, включително тези, които ще чуете на тази конференция и гласа на президент Томас С. Монсън, ви насочват по пътеката на християнското ученичество. Тя е права и тясна пътека, не е широка, на места няма много широта на действията, но по нея може вълнуващо и успешно да се премине „с увереност в Христа, ... имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци“¹⁹. Ако смело следвате тази пътека, ще изковете непоколебима вяра, безопасност от злите ветрове, дори мълниите във вихрушката, и ще чувствате подобната на скала сила на нашия Изкупител, върху Когото ако градите своето неотменно ученичество, *не можете* да паднете²⁰. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Яков 1:8.
2. 1 Нефи 19:9.
3. 1 Коринтяните 12:31; Етер 12:11.
4. Евреите 11:32–38.
5. Матей 23:37–38.
6. Изход 3:8.
7. Вж. Изход 20:3–17.
8. 2 Летописи 18:7.
9. Мосия 13:4.
10. Исая 30:9–11.
11. Вж. Хенри Феърли, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978 г., с. 15–16.
12. Вж. Матей 5:29–30.
13. Матей 10:34.
14. Марка 5:17.
15. Вж. Матей 9:34.
16. Иоана 15:12.
17. Иоана 14:15.
18. Матей 5:19; курсив добавен.
19. 2 Нефи 31:20.
20. Вж. Еламан 5:12.

От старейшина Роналд А. Расбанд
От Президентството на Седемдесетте

Носещото радост бремe на ученичеството

Да подкрепяме нашите ръководители е привилегия; тя се придружава от личната отговорност да споделим тяхното бремe и да бъдем ученици на Господ.

На 20 май миналата година силно торнадо опустоши предградията на Оклахома Сити в централната част на Америка, като разруши район широк повече от километър и половина и дълъг 27 км. Тази буря, част от голям брой разрушителни торнадота, преобрази пейзажа и живота на хората по пътя си.

Само седмица след като силната буря удари, аз бях изпратен да посетя района, където къщите и вещите бяха разпръснати в заравнените и опустошени квартали.

Преди да тръгна разговарях с нашия обичан пророк президент Томас С. Монсън, който с удоволствие върши такива дела за Бог. С респект, породен не само от неговата служба, но и от неговата доброта, аз попитах: „Какво желаете да направя? Какво бихте искали да кажа?“

Той с внимание взе ръката ми, както би сторил с всяка от жертвите

и с всеки, който помагаше след разрушенията, ако беше там, и каза:

„Първо, кажи им, че ги обичам.

Второ, кажи им, че се моля за тях.

Трето, моля те благодари на всички онези, които помагат“.

Като член на Президентството на седемдесетте, аз можех да усета тежестта на раменете ми в думите, които Бог казва на Моисей:

„Събери Ми седемдесет мъже измежду Израилевите старейшини, които познаваш, като старейшини на людетe и техни надзиратели; ...

И аз като сляза ще говоря там с тебе; и ще взема от Духа, който е на тебе, и ще го туря на тях; и те ще носят товара на людетe заедно с тебе, за да не го носиш ти сам“¹.

Това са думи от древни времена, но Божиите похвати не са променени.

В момента в Църквата Бог е призовал 317 седемдесетника, които служат в 8 кворума, за да помагат на дванадесетте апостоли в носенето

на товара, даден на Първото Президентство. Аз с радост усещам отговорността в дълбините на моята душа, както и в душите на моите съслужители. Въпреки това ние не сме единствените, които помагат в тава велико дело. Като членове на Църквата по целия свят, ние имаме чудесната възможност да благославяме живота на околните.

Научих от нашия скъп пророк от какво се нуждаят засегнатите от бурята хора — обич, молитви и благодарност към помагачите.

Този следобед всеки от вас ще вдигне дясната си ръка и ще подкрепи Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Това не е просто формалност, нито е запазено за хората, призовани на висша служба. Да подкрепяме нашите ръководители е привилегия; тя се придружава от личната отговорност да споделим тяхното бреме и да бъдем ученици на Господ Исус Христос.

Президент Монсън казва:

„Мои братя и сестри, ние сме

заобиколени от хора, които имат нужда от нашето внимание, от нашето насърчение, подкрепа, утеха и доброта, независимо дали са близките ни, приятели, познати или непознати. Ние сме Господните ръце тук на земята със задача да служим и помагаме на Неговите чеда. Той разчита на всеки един от нас. ...

„Понеже сте направили това на един от (тях) ... , на Мене сте го направили“ (Матей 25:40)².

Ще отговорим ли с любов, когато имаме възможността да направим посещение, да се обадим по телефона, да напишем бележка или да прекараме деня според нуждите на някой друг? Или ще бъдем като младия мъж, който следвал всяка Божя заповед:

„Всичко това съм пазил от младостта си; какво ми още не достига?

Исус му рече: Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата, дойди и Ме следвай“³.

Този млад мъж е призован за по-висша служба на страната на Господ, да работи за царството Божие

на земята, и въпреки това отказва, „защото беше човек с много имот“⁴.

Ами нашите земни богатства? Можем да видим какво може да направи торнадото с тях само за минути. Важно е всеки от нас да се стреми да трупа духовни богатства в небесата, като използва своето време, таланти и свобода на избор в служба на Бог.

Исус Христос продължава да отправя призива: „Дойди и Ме следвай“⁵. Той самоотвержено служи в родната Си земя със Своите ученици. Той продължава да върви с нас, да е до нас и да ни води. Да следваме Неговия пример означава да признаем и почетем Спасителя, който понесе целия ни товар чрез Своето свещено и спасяващо Единение, най-великият акт на служба. Това, което Той иска от всеки от нас, е да можем и да искаме да поемем щастливото бреме на ученичеството.

Докато бях в Оклахома, имам възможността да се запозная с няколко от семействата, засегнати от разрушителното бедствие. Докато гостувах на семейство Сорелс, бях специално развълнуван от

преживяното от тяхната дъщеря Тори - петокластничка в началното училище Плаза Тауърс. Тя и майка ѝ са тук с нас днес.

Тори и група нейни приятели се свили в тоалетната, за да се скрият, когато торнадото разрушило училището. Слушайте, докато аз чета спомена на Тори за онзи ден:

„Чух, че нещо удари покрива. Помислих, че е просто градушка. Звукът стана по-силен и по-силен. Отправих молитва към Небесния Отец да ни защити и опази. Изведнъж чухме силен приглушен звук и покрива над главите ни изчезна. Имаше вятър и много останки летяха наоколо и удряха всяка част от моето тяло. Беше по-тъмно навън и изглеждаше сякаш небето беше черно, но не беше – това беше вътрешността на торнадото. Аз просто затворих очи, надявайки се и молейки се всичко скоро да свърши.“

Изведнъж стана тихо.

Когато отворих очи, видях един знак „стоп“ точно пред мен! Почти докосваше носа ми“⁶.

Тори, майка ѝ, трима от братята ѝ и много приятели, които са били с нея в училището, като по чудо оцеляват след торнадото; седем от съучениците ѝ не успяват да се спасят.

Онзи уикенд братята от свещеничеството дадоха много благословии на членове, пострадали при бурята. Аз със смирение дадох благословия на Тори. Като сложих ръце на главата ѝ, се сетих за любим цитат от Писанията: „Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“⁷.

Посъветвах Тори да запомни деня, в който Божий служител е сложил ръце върху главата ѝ и е казал, че е била пазена от ангели по време на бурята.

Да протегнем ръце да се спасим един друг при всякакви обстоятелства е една вечна мярка за любов. На такава служба бях свидетел в Оклахома през онази седмица.

Често ни се дава възможност да помогнем на хората, когато са в

неужда. Като членове на Църквата ние имаме свещената отговорност „да носи(м) един другиму тежестите си, за да може те да са леки“⁸, „да (сме) готови да скърби(м) с онези, които скърбят“⁹, „издиг(аме) ръцете, които са отпуснати и (да усилим) немошните колене“¹⁰.

Братя и сестри, колко благодарен е Господ на всеки един от вас за безбройните часове и дела в служба, без значение малки или големи, които вие щедро и милостиво отделяте всеки ден.

Цар Вениамин учи в Книгата на Мормон: „Когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог“¹¹.

Съсредоточаването да служим на нашите братя и сестри може да ни насочи при вземането на богоугодни решения във всекидневния ни живот и да ни подготви да ценим и обичаме това, което Господ обича. И като правим това, ние доказваме с живота си, че сме Негови ученици. Ние сме заети с Неговото дело,

ние усещаме Духа Му с нас. Така растем в свидетелство, вяра, упование и любов.

Аз знам, че моят Изкупител живее, а именно Исус Христос; че Той говори чрез Своя пророк, скъпият ни президент Томас С. Монсън, сега, в наши дни.

Надявам се всеки от нас да открие радостта, която произлиза от свещената служба да носим един другиму тежестите си, дори простичките и малките, това е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Числа 11:16–17.
2. Томас С. Монсън, „Какво направих днес за някой друг?“ *Лиахона*, ноем. 2009 г., стр. 86, 87.
3. Матея 19:20–21.
4. Матея 19:22.
5. Матея 19:21.
6. Преживяно от Виктория (Тори) Сорелс, както си го спомня 16. 01. 2014 г.
7. Учение и Завети 84:88.
8. Мосия 18:8.
9. Мосия 18:9.
10. Учение и Завети 81:5.
11. Мосия 2:17.

От старейшина Карлос Х. Амадо
От Седемдесетте

Изкупителят Христос

Жертвата (на Изкупителя) благословя всички, започвайки от Адам, чак до последното човешко съществуване.

Исус Христос, Синът Божий, се родил и умрял при уникални обстоятелства. Той живял и израснал в скромни условия, без материални притежания. Казвал за Себе Си: „Лисиците си имат леговища, и небесните птици гнезда, а Човешкият Син няма где глава да подслони“ (Лука 9:58).

Никога не получил почести, услуги, признателност, нито пък специално отношение от политическите ръководители на земята, както и от религиозните ръководители по Негово време. Нито заел място в най-висшите места на синагогите.

Проповядването Му било просто, и въпреки че бил следван от тълпи хора, Неговото служение винаги се състояло в благославяне на всеки човек поотделно. Той извършил множество чудеса сред хората, които Го приемали като Божий пратеник.

Той дал на апостолите Си властта и силата да извършват чудеса: „делата, които върш(и) (Той)“ (Иоана 14:12) и по-велики от Неговите, но никога не им предоставил привилегията да прощават грехове. Враговете му чувствали гняв, чувайки Го да казва: „иди си, отсега не съгрешавай вече“ (Иоана 8:11) или „прощават

ти се греховете“ (Лука 7:48). Това право принадлежало единствено на Него, защото Той е Синът Божий и защото Той щял да заплати за греховете чрез Своето Единение.

Силата Му над смъртта

Силата Му над смъртта е още едно божествено качество. Великят Яир, началник на синагогата, Го умолявал „да влезе в къщата му; защото имаше едничка дъщеря, ... и тя беше на умирање“ (Лука 8:41–42). Учителят дочул молбата му и докато разговаряли, един слуга дошъл при Яир и му казал: „Дъщеря ти умря; не затруднявай Учителя“ (Лука 8:49). Влизайки в къщата, Исус моли всички да излязат навън и веднага, вземайки ръката ѝ, Той ѝ рекъл: „Стани!“ (Лука 8:54).

В друг случай, докато бил на път към град Наин, Той се натъкнал на едно погребение, на вдовица ридаеща за смъртта на единствения си син. Изпълнен с милост, Той докоснал носилото и казал: „Момче, казвам ти, стани“ (Лука 7:14). Виджайки чудото, хората възкликват: „Велик пророк се издигна между нас; и ... Бог посети Своите люде“ (Лука 7:16). Това чудо е още по-забележително, тъй като младият

мъж бил обявен вече за починал и били на път да го погребат. Връщането към живот на двама млади хора, доказателството за Неговата власт и сила над смъртта, удивило неверниците и изпълило със страх хулителяте.

Третият пример е най-впечатляващ. Марта, Мария и Лазар са брат и две сестри, които Исус посещавал често. Когато Го информирали, че Лазар е болен, Той се забавил два дни, преди да тръгне да види семейството. Утешавайки Марта след смъртта на нейния брат, Той категорично ѝ засвидетелства: „Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее“ (Иоана 11:25).

Когато Спасителят кара опечалените да преместят камъка от гроба, Марта свенливо Му прошепва: „Господи, смърди вече, защото е от четири дни в гроба“ (Иоана 11:39).

Тогава Исус с любов ѝ напомня: „Не рекох ли ти, че ако повярваш ще видиш Божията слава?“ (Иоана 11:40). След като казва това, Той извиква:

„Лазаре, излез вън!
и умрелият излезе“ (Иоана 11:43–44).

След като Лазар бил в гроба в продължение на четири дни, враговете на Божия Син се сблъскали с неоспоримо доказателство, което не можели да пренебрегнат, омаловажат или изопачат, и все пак безчувствено и злонамерено „от онзи ден те се съветваха да Го умъртвят“ (Иоана 11:53).

Новата заповед

По-късно, когато живият Христос празнува последната Си Пасха в Ерусалим заедно с апостолите, Той установява обряда на причастието и им дава заповедта да се обичат един друг чрез искрена служба.

Страданията Му в Гетсиманската градина

След това, чрез най-възвишения Си израз на любов към човечеството, и напълно упражнявайки Своята

воля, Той смело и решително се сблъсква с най-тежкото Си изпитание. В Гетсиманската градина, в пълна самота, Той страда в най-тежка агония, кървейки от всяка пора. В пълна отдаденост към Своя Отец извършва Единение за нашите грехове и взема върху Си болестите и страданията, за да може да знае как да ни утешава (вж. Алма 7:11–13).

Ние сме задължени на Него и на нашия Небесен Отец, защото жертвата Му благословя всички, започвайки от Адам, чак до последното човешко същество.

Осъждането и разпъването на Спасителя

След като приключило страданието Му в Гетсиманската градина, Той по Свое желание се предал на хулителите Си. Предаден от един от близките си хора, Той бил осъден прибързано, по един несправедлив и незаконен начин, чрез манипулиран и непълен съдебен процес. Същата вечер бил обвинен в престъпление за богохулство и бил осъден на смърт. Тъй като им свидетелствал, че е Божият Син, Неговите врагове, в своята омраза и жажда за отмъщение,

заговорничели, така че Пилат да Го осъди. Във връзка с това, те променили обвинението от богохулство на бунт, така че смъртта Му да бъде чрез разпятие.

Осъждането Му сред римляните било дори още по-жестоко: техните подигравки и присмех относно духовното Му царство, унижителната коронация с венец от тръни, Неговото мъчително бичуване и продължителната агония на публичното Му разпъване били всички едно ясно предупреждение за всеки човек, който имал смелостта да се заяви за Негов последовател.

Във всеки момент от страданието Си, Спасителят на света демонстрирал изключителен самоконтрол. Той винаги се грижил да благославя хората; с доброта и чувство умолявал Иоан да се грижи за майка Му Мария. Той помолил Небесния Отец да прости на войниците, които Го разпънали. Изпълнил Своето дело на земята, Той предал духа Си на Бог и издъхнал. Физическото тяло на Христос било занесено до гробницата и останало там в продължение на три дни.

Делото на Изкупителя измежду мъртвите

Докато учениците Му страдали от мъка, обезсърчение и

несигурност, нашият Спасител, в различен етап от чудния план на Своя Отец, продължил служението Си по един нов начин. За краткия период от три дни, Той се трудил неуморно да организира огромното дело на спасение сред мъртвите. Онези дни се превърнали в едни от най-обнадеждаващите за Божието семейство. По време на това Свое посещение, Той организирал верните Си последователи, така че да споделят радостните послания на изкуплението на онези, които не са получили великия план в смъртния си живот, както и на хората, които са го отхвърлили. Сега те се сдобили с възможността да бъдат освободени от пленничеството си и да бъдат изкупени

от Бога, както на живите, така и на мъртвите (вж. У. и З. 138:19, 30–31).

Първите плодове на Възкресението

Завършвайки делото Си в света на духовете, Той се завърнал на земята — да обедини навеки Своето духовно и физическо тяло. И въпреки, че показал авторитетно силата Си над смъртта, записки от Писанията показват, че хората, които Той върнал към живот преди Възкресението Си, са били върнати към един живот, чудотворно удължен; те все пак ще умрат.

Христос е първият възкресен, който никога не ще умре, като притежава завинаги едно съвършено, вечно тяло. Във възкресеното Си състояние, Той се явил на Мария, която веднага щом Го видяла започнала да го възхвалява. Нашият Изкупител, с изключителна нежност, я предупредил за Своето ново и славно състояние: „Не се допирай до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца“ (Иоана 20:17) — даващ допълнително свидетелство, че Неговото служение в света на духовете е реално и пълно. След това, използвайки език, който потвърждава реалността на Неговото Възкресение, Той заявява: „Възносям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог“ (Иоана 20:17). След като отива при Своя Отец, Той се завръща отново и се явява на Своите апостоли: „показа им ръцете и ребрата Си. И зарадваха се учениците като видяха Господа“ (Иоана 20:20).

Изкупителят ще се завърне

Свидетелствам, че Исус ще се завърне по начин, много различен от Своето първо пришествие. Ще дойде в сила и слава, с всички праведни и вярващи светии. Ще дойде като Цар на царете и Господ на господарите, като Князът на мира, обещаеният Месия, Спасителят и Изкупителят, да съди живи и мъртви. Аз Го обичам и Му служа и се моля всички да Му служим с радост и отдаденост и да Му останем верни до края. В Неговото име, това на Исус Христос, амин. ■

От Линда Ш. Рийвз

Втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Защита от порнографията — дом, съсредоточен върху Христос

Най-добрият филтър на света ... е личният вътрешен филтър, който произлиза от силното и живо свидетелство.

Скъпи братя и сестри, толкова съм благословена моите 13 най-големи внуци да са в конгрегацията. Това ме накара да попитам: „Какво искам да знаят внуците ми?“ Тази сутрин бих искала да говоря откровено на моето и на вашето семейство.

Ние, като ръководители, сме все по-загрижени за унищожението, което порнографията причинява в живота на членовете на Църквата и техните семейства. Сатана атакува с безпрецедентна ярост.

Една от причините да сме на земята е да се научим да контролираме страстите и чувствата на смъртните ни тела. Тези дадени от Бог чувства имат за цел да ни помогнат да искаме да сключим брак и да имаме деца. Интимното брачно взаимоотношение между мъж и жена, което довежда деца в смъртността,

е предназначено и да бъде красиво, любящо преживяване, което свързва две отдадени сърца, обединява духа и тялото и носи пълнота на радост и щастие, докато се учим да поставяме другия на първо място. Президент Спенсър У. Кимбъл учи, че в брака „брачният партньор ... става най-важен в живота на съпруга или съпругата и ... (никакъв) друг интерес (или) човек (или) нещо не трябва да измества брачния партньор. ...

Бракът предполага пълна преданост и вярност“¹.

Преди много години, едно от децата ни бе видимо обезпокоено. Влязох в спалнята ѝ, където тя разкри сърцето си и ми обясни, че е била в дома на приятелка и случайно бе видяла на телевизора стряскащи и обезпокояващи картини и действия между мъж и една жена без дрехи. Тя започна

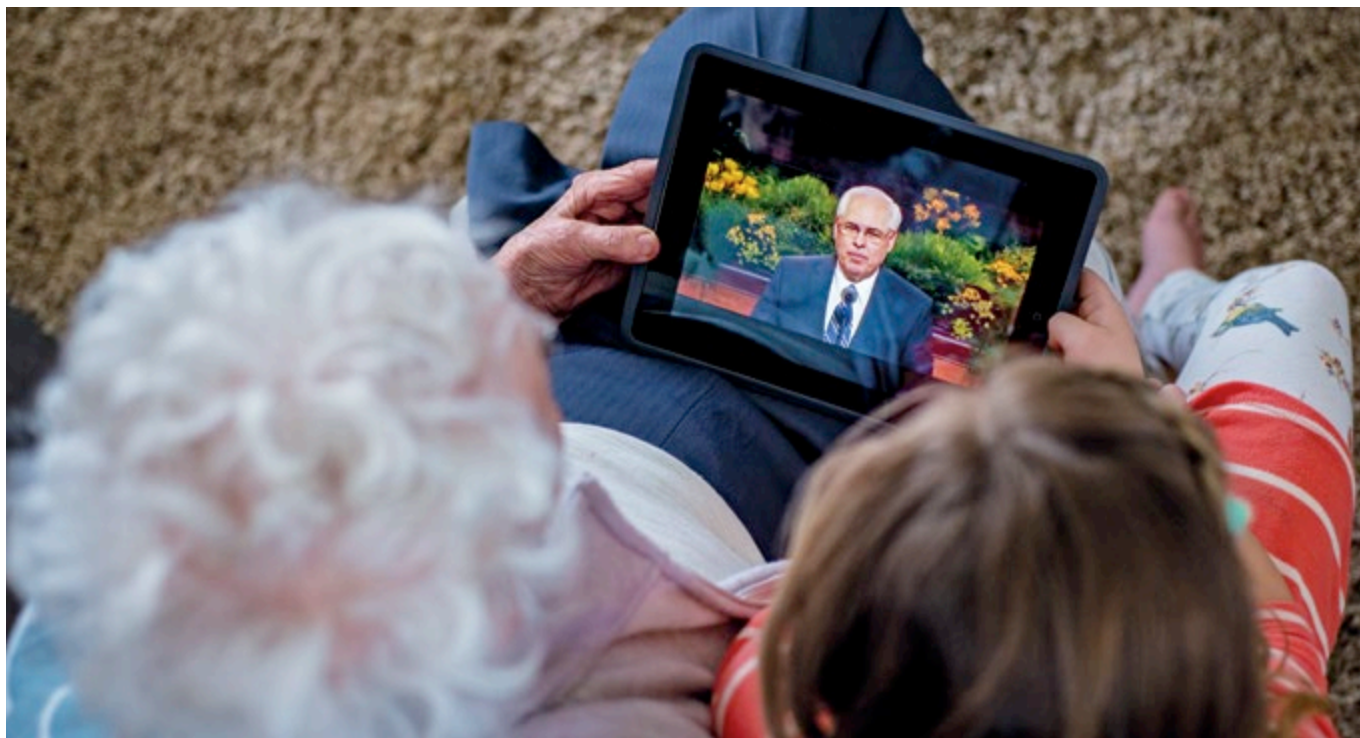
да ридае и сподели колко ужасно се е почувствала видяното и че иска да може да го изтрие от съзнанието си. Бях благодарна, че ми се довери, като така ми даде възможност да успокоя нейното невинно и изгълнено с болка сърце и да ѝ помогна да знае как може да намери облекчение чрез Единението на Спасителя. Помня свещените чувства, които усещах, докато коленичихме заедно като майка и дъщеря, призовавайки помощта на Небесния ни Отец.

Много деца, младежи и възрастни са невинно изложени на порнография, но все по-нарастващ брой мъже и жени избират да я гледат и са привлечени към нея многократно, докато това се превърне в пристрастяване. Тези хора може да желаят с цялото си сърце да се измъкнат от този капан, но често не могат да го направят това сами. Колко сме благодарни, когато тези обични хора изберат да ни се доверят като родители или църковни ръководители. Би било разумно да не реагираме с шок, гняв или отхвърляне, което може да ги накара отново да замълчат.

Като родители и ръководители, ние трябва да се съветваме с децата и младежите ни непрекъснато, като изслушваме с любов и разбиране. Те трябва да знаят за опасностите на порнографията и как тя обсебва живота, причинява загуба на Духа, изкривени чувства, измама, разрушени връзки, загуба на самоконтрол и почти цялостно обсебване на времето, мисълта и енергията.

Порнографията е по-отвратителна, зла и жива от всякога. Като говорим с децата си за създаването на семеен план със стандарти и граници, ние поемаме инициативата да защитим домовете си с филтри на електронните устройства. Родители, наясно ли сме, че мобилните устройства с Интернет достъп, а не компютрите, са най-опасни?²

Млади хора и възрастни, ако сте хванати в капана на Сатана, порнографията, припомнете си колко милостив е нашият възлюбен Спасител. Осъзнавате ли колко силно ви обича

Реймънд, Албърта, Канада

и цени Господ, дори и сега? Нашият Спасител има силата да ви пречисти и изцели. Той може да премахне болката и скръбта, които чувствате, и да ви направи отново чисти чрез силата на Неговото Единение.

Ние, като ръководители, сме дълбоко загрижени за брачните партньори и семействата на страдащите от пристрастяване към порнографията. Старейшина Ричард Г. Скот умолява: „Ако самите вие сте без сериозен грях, не страдайте ненужно за последствията на греха на някой друг. ... Може да чувствате състрадание. Все пак не трябва да поемате върху себе си чувство на отговорност за тези действия“³. Знайте, че не сте сами. Може да ви бъде помогнато. Провеждат се събранията за преодоляване на пристрастявания, включително в събрания по телефона, които позволяват на брачните партньори да се обадят по телефона на някое събрание и да участват от дома си.

Братя и сестри, как да защитим децата и младежите ни? Филтрите са полезни инструменти, но най-добрият филтър на света, единственият, който наистина ще действа,

е личният вътрешен филтър, който произлиза от силното и живо свидетелство за любовта на нашия Небесен Отец и за единителната жертва на нашия Спасител за всеки от нас.

Как да поведем децата ни към дълбоко обръщане във вярата и достъп до Единението на Спасителя? Обичам заявлението на пророка Нефи за това какво е правил неговия народ, за да укрепи младежите си: „Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа (и) пророкуваме за Христа ... , та

децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си“⁴.

Как можем да направим това в домовете си? Някои от вас може да са ме чували да говоря за това колко бе трудно за мен и съпруга ми Мел да отгледаме четири малки деца. Изправени пред трудностите на родителството и насмогването с житейските изисквания, ние отчаяно се нуждаехме от помощ. Молахме се и умолявахме да знаем какво да правим. Отговорът бе ясен: „Не е проблем къщата да е разхвърляна и децата да са все още по пижами и някои от отговорностите да не са свършени. Единственото, което наистина трябва да се прави в дома е ежедневното изучаване на Писанията и казване на молитви и седмичната семейна домашна вечер“.

Опитвахме се да правим тези неща, но не винаги бяха на първо място и сред хаоса понякога бяха пренебрегвани. Променихме си приоритетите и се опитвахме да не се безпокоим за по-маловажните неща. Промяната бе в това да говорим, да се радваме, да проповядваме и да свидетелстваме за Христос,

като се стремим ежедневно да се молим и изучаваме Писанията и да провеждаме всяка седмица семейна домашна вечер.

Една приятелка наскоро ме предупреди: „Когато казваш на сестрите да четат Писанията и да се молят повече, това само ги стресира. Те вече чувстват, че имат твърде много за вършене“.

Братя и сестри, понеже знам от собствен опит, трябва да свидетелствам за благословиите на всекидневното изучаване на Писанията, молитвата и семейната домашна вечер. Именно тези практики ще помогнат за овладяването на стреса, ще дадат напътствие в живота ни допълнителна защита на домовете ни. Тогава, ако порнография или други предизвикателства атакуват семействата ни, ще можем да се обърнем към Господ за помощ и да очакваме силно напътствие от Духа, знаейки, че сме направили това, което нашият Отец е поискал от нас.

Братя и сестри, ако тези неща не се правят в дома ни, можем да започнем сега. Ако децата ни са по-големи и откажат да се присъединят към нас, можем да започнем сами. Като правим това, влиянието на Духа ще започне да изпълва домовете и живота ни и с течение на времето децата може да се присъединят.

Помнете, че живите апостоли също са ни обещали, че ако търсим предците си и подготвяме имена от семейството ни за храма, ще бъдем защитени сега и през целия ни живот, ако поддържаме себе си достойни за храмова препоръка⁵. Какви обещания!

Младежи, поемете отговорност за собственото си духовно благосъстояние. Ако трябва, изключете телефона си, изпейте химн, молете се за помощ, припомнете си стих от Писанията, излезте от киното, представете си Спасителя, вземайте достойно от причастието, изучавайте *За укрепването на младежите*, бъдете пример за приятелите си, ако е нужно доверете се на родител, вижте се с епископа си, помолете за помощ.

Какво искам да знаят внуците ми? Искам те и вие да знаете, че Спасителят живее и ни обича. Той е платил цената за греховете ни, но трябва да коленичим пред Небесния Отец, наистина смирени, изповядвайки нашите грехове, молейки Го за прошка. Трябва да искаме да променим сърцата и желанията си, като бъдем достатъчно смирени да поискаме помощ и опрощение от хората, които може да сме наранили или изоставили.

Знам, че Джозеф Смит видял Бог, нашия Небесен Отец и нашия Спасител, Исус Христос. Свидетелствам, че имаме жив пророк на земята — президент Томас С. Монсън. Също така свидетелствам, че никога няма да се отклоните, ако се вслушвате в съвета на Божия пророк. Свидетелствам за силата на нашите завети и благословиите на храма.

Аз знам, че Книгата на Мормон е истинна! Не мога да обясня силата

на тази велика книга. Знам само, че заедно с молитвата, Книгата на Мормон има силата да защитава семейства, да укрепва взаимоотношения и да дава лична увереност пред Господ. Свидетелствам за тези неща в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., с. 199–200.
2. Вж. Clay Olsen, „What Teens Wish Parents Knew“ (обръщение на конференция за борба с порнографията, 22 март 2014 г.); utahcoalition.org.
3. Ричард Г. Скот, „Да бъдем свободни от тежки товари“, *Лиакхона*, ноем. 2002 г., с. 86.
4. 2 Нефи 25:26.
5. Вж. Дейвид А. Беднар „Сърцата на децата ще се обърнат“, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., с. 24–27; Ричард Г. Скот „Радостта от изкуплението на мъртвите“, *Лиакхона*, ноем. 2012 г., с. 93–95; Нийл А. Надерсън, „Find Our Cousins!“ (обръщение на RootsTech 2014 Family History Conference, 8 фев. 2014 г.); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Духовни вихрушки

*Не позволявайте на вихрушките да ви завлекат.
Тези дни са ваши — да застанете в силата на
ученици на Господ Исус Христос.*

Приветствам ви тази сутрин, особено младите хора, които сте тук в Центъра за конференции и по целия свят. Вашето поколение е избрано и говоря специално на вас.

Преди много години, докато бяхме на гости при роднини във Флорида, недалеч от нас се развихри торнадо. Една жена, живееща в преносима къща, влязла за безопасност в банята си. Къщата ѝ започнала да се тресе. Изминало известно време. След това тя чула гласа на съседа си: „Във всекидневната съм“. Като излязла от банята си, за нейно удивление, тя открила, че торнадото било вдигнало къщата ѝ във въздуха и я приземило точно върху покрива на преносимата къща на съседа ѝ.

Мои млади приятели, светът няма да се носи плавно към Второто пришествие на Спасителя. Писанията гласят, че „всички неща ще бъдат в размирици“¹. Бригъм Йънг казва: „Бе ми разкрито в началото на тази Църква, че Църквата ще се разпространи, разрастне и разшири и пропорционално на разпространението на Евангелието сред народите по земята, ще нараства и силата на Сатана“².

По-притеснителни от пророкуваните земетресения и войни³ са духовните вихрушки, които могат да ви изкоренят от духовните ви основи и духът ви може да се приземи на места, които никога не сте си представяли, понякога и без да забележите, че сте били преместени.

Най-лошите вихрушки са изкушенията на противника. Грехът винаги е бил част от света, но никога не е бил толкова достъпен, ненаситен и приеман. Има, разбира се, сила, която да спре вихрушките на греха. Тя се нарича покаяние.

Не всички вихрушки в живота са причинени от нас. Някои се получават от неправилните избори на

Дърветата, които растат във ветровита среда, стават по-силни.

други хора, а други защото живеем в смъртността.

Като момче президент Бойд К. Пакър страда от осакатяващата болест детски паралич. Когато старейшина Далин Х. Оукс е на седем години, баща му внезапно умира. Когато сестра Керъл Ф. Макконки от общото президентство на Младите жени е тийнейджърка, родителите ѝ се развеждат. Предизвикателствата ще идват при вас, но като се доверявате на Бог, те ще усилят вярата ви.

В природата дърветата, които растат във ветровита среда, стават по-силни. Когато ветровете удрят младата фиданка, силите в дървото правят две неща. Първо, те стимулират корените да растат по-бързо и да се разпространят по-настрани. Второ, силите в дървото започват да създават клетъчни структури, които действително правят дънера и клоните по-плътни и по-гъвкави под натиска на вятъра. Тези по-силни корени и клони защитават дървото от ветровете, които със сигурност ще се върнат⁴.

Вие сте безкрайно по-ценни за Бог, отколкото едно дърво. Вие сте Негови синове и дъщери. Той е направил духа ви силен и способен да противостои на житейските вихрушки. Вихрушките в младостта ви, подобно на вятъра, удрящ едно младо дърво, могат да увеличат вашата духовна сила, като така ви подготвят за предстоящите години.

Как се подготвяте за вашите вихрушки? „Помнете ... върху

канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, синът Божий, вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, ... своите мълнии във вихрушката, ... когато всичките му градушки и мощни бури ви заудрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу ... поради канарата, върху която сте изградени⁵. Това е вашата сигурност във вихрушката.

Президент Томас С. Монсън казва: „Там, където някога стандартите на Църквата и тези на обществото като цяло бяха съвместими, сега се е отворила огромна пропаст, която все повече се разширява“⁶. За някои, тази пропаст създава духовни вихрушки. Нека ви дам един пример.

През изминалия месец Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте публикуваха писмо към ръководителите на Църквата по света. В него пише: „Промените в гражданските закони не променят и не могат да променят нравственния закон, който Бог е постановил. Бог очаква да почитаме и спазваме заповедите Му, независимо от различаващите се обществени

мнения или тенденции. Неговият закон за целомъдрие е пределно ясен: сексуалните взаимоотношения са уместни единствено между сключили законен брак мъж и жена. Насърчаваме ви да прегледате ... ученията, съдържащи се в „Семейството: прокламация към света“⁷.

Докато светът се отдалечава от Господния закон за целомъдрието, ние не правим това. Президент Монсън казва: „Спасителят на човечеството казва за Себе Си, че е в света, но не от него. По същия начин ние можем да бъдем в света, но не от него, като отхвърляме лъжливите идеи и лъжливите учения и останем верни на заповяданото от Бог“⁸.

Макар много държави и добронамерени хора да са дали ново определение на брака, Господ не е правил това. И от самото начало Бог е постановил брака като съюз между мъж и жена — Адам и Ева. Той е постановил целите на брака да бъдат много повече от личното удовлетворение на възрастните. По-важното е, че те създават идеалната среда, в която децата да бъдат

отглеждани и възпитавани. Семействата са небесното богатство⁹.

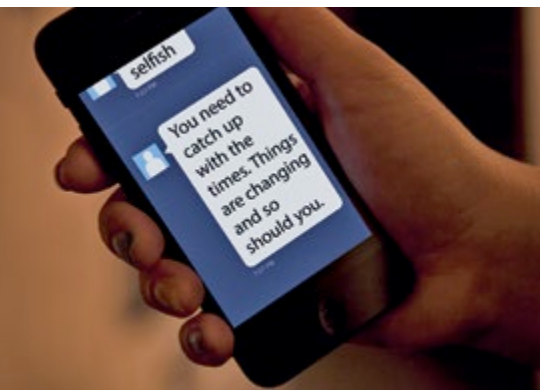
И защо продължаваме да говорим за това? Както казва Павел: ние „не гледаме на видимите, но на невидимите (неща)“¹⁰. Като апостоли на Господ Исус Христос, ние имаме отговорността да учим на плана на нашия Създател за децата Му и да предупреждаваме за последствията от неспазването на заповедите Му.

Неотдавна говорих с една от нашите млади жени от САЩ. Цитирам от нейния имейл:

„През изминалата година някои от приятелите ми във Фейсбук започнаха да публикуват позицията си относно брака. Много от тях поддържаха еднополовите бракове, а няколко младежи от Църквата посочиха, че „харесват“ публикациите. аз не коментирах.

Реших да заявя вярванията си в традиционния брак по един смислен начин.

На профилната ми снимка добавих надписа: „аз вярвам в брака между мъж и жена“. Почти веднага започнах да получавам съобщения. „Ти си егоистка“. „Ти съдиш хората“.

След като заявява своята подкрепа за традиционния брак, една млада жена получава няколко отрицателни послания от свои приятели.

Бях сравнена и с робовладелец. Получих и следното от един добър приятел, който е силен член на Църквата: „Трябва да си в крак с времето. Нещата се променят, трябва да се промениш и ти“.

Не реагирах, но и не магнах публикацията си“.

Тя завършва: „Понякога, както казва президент Монсън, „трябва да останеш сам“. Надявам се ние, младежите, да останем заедно верни на Бог и на ученията на Неговите живи пророци“¹¹.

Следва да изпитваме особена загриженост за хората, които се борят с привличане към същия пол. Това е една много силна вихрушка. Искам да изразя своята обич и възхищение към хората, които смело се борят с това изпитание на вярата и остават предани на Божиите заповеди!¹² Всеки, независимо от своите решения и вярвания, заслужава нашето добро отношение и внимание¹³.

Спасителят ни учи да не обичаме само нашите приятели, а и хората с мнения, различни от нашите — и дори онези, които ни клеветят. Той казва: „Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? ... И ако поздравявате само братята си, какво особено правите?“¹⁴

Пророкът Джозеф Смит ни предупреждава да се „пазим от самонителна праведност“ и да изпълваме сърцата си обич към мъжете и жените, докато „пожелаем да ги

понесем на раменете си“¹⁵. В Евангелието на Исус Христос няма място за подигравки или тесногърдие.

Ако имате въпрос относно съвет на църковните ръководители, моля обсъдете въпросите си с вашите родители и младежки ръководители. Имате нужда от силата, произтичаща от упованието в Господните пророци. Президент Харолд Б. Лий казва: „Единствената безопасност, която имаме като членове на Църквата е да ... се научим да се вслушваме в словата и заповедите, които Господ дава чрез Своя пророк. ... Ще има някои неща, които изискват търпение и вяра. Те може да не ви харесват. ... Може да противоречат на политическите ви възгледи ... или социалните позиции ... или да пречат ... на социалния ви живот. Но ако слушате тези неща, сякаш излизат от устата на Самия Господ, ... „портите на пъкъла не ще надделят срещу вас; ... и Господ Бог ще разпръсне силите на мрака пред вас ... (У. и З. 21:6)“¹⁶.

Друга сигурна защита срещу житейските вихрушки е Книгата на Мормон.

Когато президент Хенри Б. Айринг бил тийнейджър, семейството му се преместило в нов град. Първоначално за него местенето било неприятно и намерил малко приятели. Не се чувствал добре сред учениците в гимназията си.

Вихрушките се завихряли. Какво направил той? Насочил енергията си към изучаване на Книгата на Мормон, прочитайки я много пъти¹⁷. Година по-късно, президент Айринг свидетелства: „Обичам да се връщам към Книгата на Мормон и да чета задълбочено и често“¹⁸. „Тя е най-силното писмено свидетелство, което имаме, че Исус е Христос“¹⁹.

Господ ви е дал още един начин да сте непоклатими, един духовен дар по-силен от вихрушките на противника! Той казва: „Застанете на свети места и бъдете непоклатими“²⁰.

Когато бях младеж, в Църквата имаше само 13 храма. Сега има 142. Осемдесет и пет процента от членовете на Църквата живеят на разстояние до 300 км от най-близкия храм. Господ е предоставил на вашето поколение по-голям достъп до Неговите свети храмове от всяко друго поколение в историята на света.

Стояли ли сте някога в храма, облечени в бяло, чакайки да извършвате кръщения? Как се чувствате? В храма се чувства едно осезаемо усещане за святост. Мирът на Спасителя укротява бушуващите вихрушки на света.

Начинът, по който се чувствате в храма, е модел за това как да искате да се чувствате в живота си²¹.

Намерете информация за вашите дядовци и баби и далечните ви братовчеди, които са били на земята

преди вас. Вземете със себе си в храма имената им²². Като научавате за предците си, виждате житейски модели за брак, деца, модели за праведност и понякога модели, които искате да избягвате²³.

По-късно в храма ще научите повече за Сътворението на света, за моделите в живота на Адам и Ева и най-важното, този на нашия Спасител Исус Христос.

Мои млади братя и сестри, наистина ви обичаме, възхищаваме ви се и се молим за вас. Не позволявайте на вихрушките да ви завлекат. Тези дни са ваши — за да застанете в силата на ученици на Господ Исус Христос²⁴.

Изградете своята основа върху канарата на вашия Изкупител.

По-пълно ценете Неговия несравним живот и учения.

По-усърдно следвайте Неговия пример и заповедите Му.

По-изцяло поемайте от Неговата обич, Неговата милост и благодат и даващите сила дарове на Единението.

Когато правите тези неща, обещавам ви, че ще можете да виждате вихрушките такива, каквито

са — изпитания, изкушения, разсейващи вниманието фактори и трудности, които да ви помагат да израствате. И като живеете праведно година след година, уверявам ви, че вашите опитности ще ви потвърждават отново и отново, че Исус е Христос. Духовната канара под краката ви ще стане здрава и стабилна. Ще се радвате, че Бог ви е поставил тук да бъдете част от последната подготовка за Неговото величие — завръщане.

Спасителят казва: „Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас“²⁵. Това е Неговото обещание към вас. Знам, че това обещание е реално. Знам, че Той е жив, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, съст. John A. Widtsoe, 1954 г., стр. 72.
3. Вж. Далин Х. Оукс „Подготовка за Второто пришествие“, *Лиахона*, май 2004 г., стр. 7–10.
4. Вж. А. Stokes, А. Н. Fitter, and М. Р. Coutts, “Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture,” *Journal of Experimental Botany*, том 46, по. 290 (септ. 1995 г.), стр. 1139–1146.
5. Еламан 5:12.
6. Томас С. Монсън „Силата на свещеничеството“, *Лиахона*, май 2011 г., с. 66.

7. Писмо на Първото Президентство 6 март 2014 г.; вж. и Дейвид А. Беднар, „Вярваме в това да бъдем непорочни“, *Лиахона*, май 2013 г., с. 41–44; Далин Х. Оукс, „Да нямаме други богове“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 72–75; *За укрепването на младежите* (книжка, 2011 г.), стр. 35–37.
8. Томас С. Монсън, *Лиахона*, май 2011 г., с. 67.
9. Старейшина Ръсел М. Нелсън казва: „Бракът е мястото, където се изгражда социалния ред. ... Този съюз е не само между съпруга и съпругата; той включва партньорството с Бог“ („Да подхранваме брака“, *Лиахона*, май 2006 г., с. 36); вж. също Матей 19:5–6. Вж. също Матей 19:5–6.
10. Коринтяните 15:19.
11. Личен разговор и кореспонденция, 17 март 2014 г.; вж. също Томас С. Монсън, „Имайте смелостта сами да отстоявате истината“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с. 60–67.
12. Вж. Джефри Р. Холанд, “Helping Those Who Struggle with Same-Gender Attraction,” *Liahona*, окт. 2007 г., с. 40–43.
13. Дори когато антихристът Корихор се опитва да унищожи вярата на хората, Божиите закони го предпазват от отмъщение: „Сега, нямаше закон против човешките вярвания, защото беше напълно противно на заповедите Божии да има закон, който би поставил човеците на неравни начала. ... Ако човек желаше да служи на Бога, това беше негова привилегия ... ; но ако той не вярваше в Него, нямаше закон да го накаже“ (Алма 30:7, 9). Както гласи единадесетата точка от Символа на вярата: „Ние претендираме за правото да се покланяме на Всемогъщия Бог според както диктува собствената ни съвест и даваме на хората същата привилегия; и нека те се покланят както, където и на каквото си искат“.
14. Матей 5:46–47.
15. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* (2007), 507–509.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., с. 84–85; вж. също Робърт Д. Хейлз, „Общата конференция: укрепване на вярата и свиятелството“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 6–8.
17. Вж. Robert I. Eaton and Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, 2013 г., с. 40.
18. Хенри Б. Айринг, *Choose Higher Ground*, 2013 г., с. 38.
19. Хенри Б. Айринг, *To Draw Closer to God*, 1997 г., с. 118.
20. Учение и Завети 87:8; вж. и Учение и Завети 45:132.
21. Вж. Учение и Завети 52:14.
22. Вж. Нийл А. Надерсън, “Find Our Cousins!” (обръщение на RootsTech 2014 Family History Conference, 8 фев. 2014 г.); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
23. Вж. Дейвид А. Беднар, „Сърцата на децата ще се обърнат“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с. 24–27.
24. Вж. Еламан 7:9.
25. Иоана 14:18.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Едно скъпоценно наследство от надежда

Когато изберете дали да направите или сключите завет с Бог, вие избирате дали да оставите наследство от надежда на хората, които може да последват примера ви.

Скъпи мои братя и сестри, някои от вас са поканени на това събрание от мисионери на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Тези мисионери може вече да са ви поканили да направите избора да сключите завет с Бог, като бъдете кръстени.

Други от вас слушат, защото са приели поканата от родител, съпруга или вероятно дете, отправена към вас с надежда да изберете да поставите заветите, които вече сте сключили с Бог, в центъра на живота си. Някои от вас слушат, защото вече са направили избора да се завърнат да следват Спасителя и днес чувстват радостта от Неговото приветствие.

От които и да сте и където и да сте, вие държите в ръцете си щастието на повече хора, отколкото можете да си представите. Всеки ден и всеки час можете да избирате да сключвате и спазвате завет с Бог.

Където и да сте по пътя към наследяването на дара на вечния живот, вие имате възможността да покажете на много хора пътя към по-голямо щастие. Когато изберете дали да направите или сключите завет с Бог, вие избирате дали да оставите наследство от надежда на хората, които може да последват примера ви.

Аз и вие сме благословени с обещанието за такова наследство. Дължа много от щастието си на един човек, когото никога не съм срещал в смъртния си живот. Той е сирак, един от моите прадядовци. Той ми остави скъпоценно наследство от надежда. Искам да ви разкажа ролята, която изигра той при създаването на това наследство за мен.

Той се казва Хайнрих Айринг. Роден е сред огромно богатство. Баща му, Едуард, има голямо имение в Кобург, днешна Германия. Майка му е виконтеса Шарлот фон Бломберг.

Нейният баща отговаря за земите на царя на Прусия.

Хайнрих е първият син на Шарлот и Едуард. Шарлот умира на възраст 31 г., след раждането на третото си дете. Едуард умира скоро след това, след като е изгубил имотите и богатството си поради пропаднала инвестиция. Той е на само 40 години. Той оставя три деца сирачета.

Хайнрих, моят прадядо, губи и двамата си родители и огромно материално наследство. Остава без една стотинка. Той записва в историята си, че чувства, че най-голямата му надежда е в това да отиде в Америка. Въпреки че там няма нито роднини, нито приятели, той изпитва надежда относно отиването в Америка. Той отишъл първо в Ню Йорк Сити. По-късно се премества в Сейнт Луис, Мисури.

В Сейнт Луис един от колегите му е светия от последните дни. От него той получава една брошура, написана от старейшина Парли П. Прат. Прочита я и после проучва всичко, което може да научи относно светиите от последните дни. Моли се да узнае дали наистина ангели са се явявали пред хора, дали има жив пророк и дали е намерил истинна и дадена чрез откровение религия.

След два месеца внимателно изучаване и молитви, Хайнрих има сън, в който му се казва да се кръсти. Един мъж, чието име и свещеничество са святи за мен, старейшина Уилям Браун, извършва обряда. Хайнрих е кръстен в един водоем с дъждовна вода на 11 март 1855 г. в 7:30 ч. сутринта.

Вярвам, Хайнрих Айринг е знаел, че това, което ви уча днес е истина. Той е знаел, че щастието на вечния живот идва чрез семейните връзки, които продължават вечно. Съвсем скоро след като открива Господния план за щастие, той знае, че неговата надежда за вечна радост зависи от свободата на избор на други хора, които да последват неговия пример. Надеждата му за вечно щастие зависи от все още неродени хора.

Сити, разстояние от 1 770 км.

Скоро след това е призван от Божия пророк да се премести в южна Юта. Там той приема още едно призвание да отслужи мисия в родната си Германия. После приема поканата на един апостол на Господ Исус Христос да помогне за изграждането на колонии на светиите от последните дни в северно Мексико. Там той отново е призван в Мексико Сити като пълновременен мисионер. Той почита тези призвания. Погребан е в едно малко гробище в Колония Хуарез, Чихуахуа, Мексико.

Казвам тези факти не за да му придам величие или да го възхвалявам за това, което е направил за неговите потомци. Казвам тези факти, за да го почета за примера на вяра и надежда, който е в сърцето му.

Той приема тези призвания заради вярата си, че възкресеният Христос и нашият Небесен Отец са се явили пред Джозеф Смит в една горичка в щата Ню Йорк. Той ги приема, защото има вярата, че свещеническите ключове в Господната църква са били възстановени със силата да се запечатват завинаги семействата, ако само имат достатъчно вяра, за да спазват заветите си.

Подобно на Хайнрих Айринг, моят прародител, вие може да сте първите във вашето семейство, които да поведат към вечния живот по пътя на свещените завети, сключени и спазвани с усърдие и вяра. Всеки завет носи със себе си задължения и обещания. За всички нас, както и за Хайнрих, тези задължения са понякога прости, но често са трудни. Но помнете, задължението трябва понякога да са трудни, защото целта им е да ни придвижат по пътя към вечен живот с Небесния Отец и Неговия възлюбен Син, Исус Христос, в семейства.

Помнете думите от книгата на Авраам:

„И стоеше сред тях един, който беше като Бог, и каза на онези, които бяха с Него: Ще слезем, защото има място там, и ще вземем от тези материали, и ще създадем земя, на която тези да могат да живеят.

Като част от нашето семейно наследство от надежда, той оставя история за потомците си.

В тази история мога да почувствам неговата любов към онези от нас, които сме щели да го последваме. В думите му чувствам неговата надежда, че неговите потомци може да изберат да го последват по пътя към небесния ни дом. Той е знаел, че не става въпрос за един голям избор, а за множество малки избори. Цитирам от неговата история:

„От момента, в който за пръв път чух старейшина Андръс да говори ... винаги посещавах събранията на светиите от последните дни и са много малко случаите, когато не съм го правел, тъй като това беше мое задължение.

Пиша това в моята история, за да могат децата ми да последват примера ми и никога да не пренебрегнат важното задължение да се събират със светиите“¹.

Хайнрих знаел, че в събранието за причастие можем да подновим обещанието си винаги да помним Спасителя и да имаме Неговия Дух да бъде с нас.

Това е Духът, който му помага на мисията, на която е призван само няколко месеца след приемането на кръщелния завет. Той ни оставя за наследство примера си да остане верен на мисията си за шестте години, за които е призван в така наречените Индиански територии. За да бъде освободен от мисията си, той върви пеша и се присъединява към кервана с фургони от Оклахома до Солт Лейк

И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всичко, което Господ, техният Бог, ще им заповяда.

И на тези, които опазят първото си състояние, ще им се прибави; и тези, които не опазят първото си състояние, няма да имат слава в същото царство с онези, които опазят първото си състояние; и на тези, които опазят второто си състояние, ще им се прибави слава върху главите во веки веков².

Опазването на второто ни състояние зависи от нашето сключване на завети с Бог и верността при изпълнението на задълженията, които изискват от нас. Спазването на свещените завети през целия ни живот изисква вяра в Исус Христос като наш Спасител.

Поради падението на Адам и Ева, ние имаме за наше всеобщо наследство изкушение, изпитания и смърт. Но нашият любящ Небесен Отец ни дари Своя възлюбен Син, Исус Христос, за наш Спасител. Великият дар и благословия на Единението на Исус Христос също дава всеобщо наследство: обещанието за възкресението и възможността за вечен живот на всички, които са родени.

Вечният живот, най-великата от всички Божии благословии, ще ни се даде само ако сключваме завети,

предлагани в истинната Църква на Исус Христос от Негови упълномощени служители. Поради Падението, ние всички се нуждаем от пречистващия ефект на кръщението и полагането на ръце за получаването на дара на Светия Дух. Тези обреди трябва да бъдат извършени от хора, на които е дадена свещенческата власт. След това, с помощта на Светлината на Христос, и Светия Дух, можем да спазваме заветите, които сключваме с Бог, особено онези, които се предлагат в Неговите храмове. Само по този начин и с тази помощ човек може да получи полагащото му се наследство на дете Божие в едно вечно семейство.

За някои, които ме слушат, това може да изглежда почти безнадеждна мечта.

Виждали сте как верни родители скърбят по деца, които са отхвърлили или които са избрали да нарушат своите завети с Бог. Но тези родители могат да получат надежда от опита на други родители.

Синът на Алма и синовете на цар Мосия се върнали от ожесточен бунт срещу Божиите завети и заповеди. Кориантон, синът на Алма младши, се отвърнал от сериозен грях и започнал вярна служба. Книгата на Мормон включва и чудото как ламанитите отхвърлили традициите да мразят праведността

и сключили завет да умрат, за да поддържат мира.

Един ангел бил изпратен на младия Алма и на синовете на Мосия. Ангелът дошъл поради вярата и молитвите на техните бащи и на Божия народ. От тези примери за силата на Единението в човешките сърца можете да се окуражите и утешите.

Господ е дал на всички нас източникът на надеждата, докато се опитваме да помагаме на хората, които обичаме, да приемат своето вечно наследство. Той ни е дал обещания, ако продължим да довеждаме хора при Него, дори и ако те откажат на поканата Му за това. Техният отказ Го натъжава, но Той не се отказва, нито трябва да се отказваме ние. Той ни дава съвършен пример с постоянната Си любов: „И отново, колко пъти щях да съм ви събрал, да, както кокошка събира своите пилци под крилата си, о, ти, народе от дома Израилев, който падна; да, и ти, народе от дома Израилев, вие, които живеете в Ерусалим, както и вие, които паднахте; да, колко пъти щях да съм ви събрал както кокошка събира пилците си, но вие не поискахте“³.

Можем да разчитаме на това неизменно желание на Спасителя да върне всички духовни деца на Небесния Отец отново в техния небесен дом. Всички верни родители, дядовци и баби, прадедовци и прабаби споделят това желание. Небесният Отец и Спасителят са нашите съвършени примери за това какво можем и трябва да правим. Те не насилват никого да бъде праведен, защото това трябва да е по избор. Те ни помагат да различим праведността и да видим, че плодовете ѝ са изключително вкусни.

Всеки човек, роден на света, получава Светлината на Христос, която ни помага да виждаме и чувстваме кое е правилно и кое е грешно. Бог е изпратил земни служители, които могат, чрез Светия Дух, да ни помогнат да разпознаем какво Той желае да правим и какво забранява. Бог прави привлекателно избирането на правилното като ни

позволява да чувстваме резултата от изборите си. Ако избираме правилното, ще намираме щастие — рано или късно. Ако избираме зло, идва скръб и съжаление — рано или късно. Тези резултати са гарантирани. Въпреки това, често са отлагани нарочно. Ако благословиите бяха незабавни, избирането на правилното нямаше да изгражда вяра. А тъй като скръбта понякога е значително отложена, трябва вяра, за да се почувства нуждата да се поиска прошка за греха рано, вместо след като сме почувствали скръбния и болезнен резултат от него.

Татко Лехий скърбил за изборите, взети от някои от синовете му и семействата им. Той бил велик и добър човек — Божий пророк. Често им свидетелствал за нашия Спасител, Исус Христос. Бил пример за послушание и служба, когато Господ го призовал да остави всичките си светски притежания, за да спаси семейството си от унищожение. В края на живота си, той все още свидетелствал на децата си. Подобно на Спасителя и въпреки силата си да разбира сърцата им и да вижда бъдещето, и тъжно, и прекрасно, Лехий продължава да държи протегнати ръцете си, за да отведе семейството си към спасение.

Днес милиони от потомците на татко Лехий оправдават надеждата му за тях.

Какво можем да направим, за да се поучим от примера на Лехий? Можем да направим това чрез изучаване на Писанията с молитва и чрез наблюдение.

Предлагам ви да погледнете в краткосрочен и дългосрочен план, докато се опитвате да дадете наследство от надежда на семейството си. В краткосрочен план ще има проблеми и Сатана ще използва силата си да ни изкуши. Има и неща, за които да чакате търпеливо, с вяра, знаейки, че Господ действа по Неговото време и по Негов начин.

Има неща, които можете да направите рано, когато обичните ви деца са малки. Запомнете, че ежедневната семейна молитва,

семејното изучаване на Писанията и споделянето на свидетелството ви в събранието за причастие са полесни и по-ефективни, когато децата са малки. Малките деца често са почувствителни към Духа, отколкото осъзнаваме.

Когато станат по-големи, те ще си спомнят химните, които са пели с вас. И няма да помнят само музиката, а и словата от Писанията и свидетелствата. Светият Дух може да им припомни всички неща, но словата от Писанията и химните ще останат най-дълго. Тези спомени ще ги накарат да поискат да се върнат след като са се отклонили за известно време, вероятно години преди това, от пътя към вечния живот.

Ще се нуждаем от дългосрочния план, когато онези, които обичаме, чувстват как светът ги дърпа, а облакът на съмнението изглежда надделява над вярата им. Имаме вярата, надеждата и милосърдието, които да ни водят и да ги укрепват.

Виждал съм това в качеството си на съветник на двама живи Божий пророци. Те са хора с уникален характер. Но изглежда споделят постоянен оптимизъм. Когато някой алармира за нещо в Църквата, най-честият им отговор е: „О, всичко ще се нареди“. Те обикновено знаят повече за проблема от хората, които алармират за него.

Те знаят също Господния начин

и така винаги имат надежда за Неговото царство. Знаят, че Той е начело. Той е всезнаещ и загрижен. Ако Му позволите да води семейството ви, всичко ще се нареди.

Някои от потомците на Хайнрих Айринг изглеждат да се отклонили. Но много от неговите праправнуци ходят в храмовете Божии в 6:00 сутринта, за да извършват обреди за предци, които никога не са виждали. Те ходят поради наследството на надежда, което е оставил той. Той остави наследство, което се приема от много от потомците му.

След всичко, което можем да направим с вяра, Господ ще оправдае надеждите ни за по-големи благословии за нашите семейства, отколкото можем да си представим. Той иска най-доброто за тях и за нас, като Негови чеда.

Ние всички сме чеда на един жив Бог. Исус от Назарет е Неговият възлюбен Син и наш възкресен Спасител. Това е Неговата Църква. В нея са ключовете на свещеничеството и така семействата могат да бъдат вечни. Това е нашето безценно наследство от надежда. Свидетелствам, че това е истина, в името на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Хенри Айринг, *Reminiscences*, около 1896 г., машинопис, Библиотека за църковна история, с. 16–21.
2. Авраам 3:24–26.
3. 3 Нефи 10:5.

Представен от президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс,

М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички “за”, моля покажете го.

Ако има някой “против”, да даде същия знак.

Сега с искрена благодарност освобождаваме старейшина Тад Р. Калистър като висш ръководител и член на Президентството на кворумите на седемдесетте.

Онези, които могат да се присъединят към нас за вот на одобрение, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим старейшина Лин Дж. Робинз като член на Президентството на Кворумите на Седемдесетте.

Всички “за”, моля покажете го.

Против, ако има?

Предложено е да освободим следните като областни седемдесетници, считано от 1 май 2014 г.: Педро Е. Абуларах, Хулио А. Ангуло, Виктор А. Асконавиета, Дък Соо Бае, Хуан С. Барос, Колин Х. Брикнел, Денис С. Бримхол, Томас М. Черингтън, Ким Б. Кларк, Уин Р. Дюзнъп, Родолфо С. Франко, Х. Гилермо Гарсия, Хулио С. Гонзалез, Мауро Хунот Де Мария, Лари С. Кашер, Дейвид Е. Лесур, Пауло С. Лоурейро, Стивън Дж. Лънд, Абраам Мартинес, Уго Е. Мартинес, Сергей Н. Микулин, Крисофър Б. Мъндей, Хирофуми Накацука, Чикао Оиши, Алехандро С. Патания, Ренато М. Пелта, Анатоли К. Решетников, Джонатан С. Робъртс, Дж. Крейг Роу, Робърт Б. Смит, Уорън Г. Тейт, Хесбон О. Уси, Таниела Б. Уаколо, Ранди У. Уилкинсън и Чи Хонг (Сам) Уонг.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на

Вашингтон, Юта, САЩ

благодарност за тяхната отлична служба, моля покажете го.

Предложено е да освободим с вот на благодарност братята Ръсел Т. Осгъторп, Дейвид М. Маконки и Матю О. Ричардсън като общо президентство на Неделното училище.

Също така освобождаваме всички членове на общия съвет на Неделното училище.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност към тези братя и сестри за тяхната отличителна служба и отдаденост, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим като нови членове на Първия кворум на Седемдесетте Чи Хонг Сам и Йорг Клебингат и като нови членове на Втория кворум на Седемдесетте Лари С. Качер и Уго Е. Мартинез.

Всички “за”, моля покажете го.

Които са против, да дадат същия знак.

Предложено е да подкрепим следните като нови областни седемдесетници: Хулио Сесар Акоста, Блейк Р. Аддър, Алайн С. Алард, Тайчи Аоба, Карлос Ф. Аредондо, Владимир Н. Астасов, Хорге Т. Бесера, Майкъл Х. Борн, Ромуло В. Кабрера, Хосе Клауио Ф. Кампос, Николас Кастанйеда, Уолтър Чатора, Фоок Чуен Зено Чоу, Дж. Кевин Енс, К. Марк Фрост,

Маурисио Х. Гонзага, Ленард Д. Грийр, Хосе Исагире, Майкъл Р. Дженсън, Адолф Йохан Йохансон, Тай Гул Юнг, Уисит Кханакхам, Серхий А. Ковалов, Сергей Красноселски, Милан Ф. Кунс, Брайън Р. Ларсън, Хералдо Лима, У. Жан-Пиер Лоно, Тасара Макаси, Кумбулани Мдлетше, Дейл Х. Мънк, Едуардо А. Норамбуена, Ютака Онда, Раймундо Пачеко Де Пино, Марко Антонио Раис, Стивън К. Рандъл, Р. Скот Руниа, Алексей В. Самайкин, Едуин А. Секстън, Раул Х. Спитале, Карлос Уолтър Тревиньо и Хуан А. Ура.

Всички “за”, моля покажете го. Против, ако има?

Предложено е да подкрепим Тад Р. Калистър като общ президент на Неделното училище с Джон С. Танър като първи съветник и Девин Дюран като втори съветник.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Отбелязваме, че братята Танър и Дюран и двамата служат като президенти на мисия и затова не присъстват в Центъра за конференции.

Те ще започнат службата си като общо президентство на Неделното училище след своите освобождаване като президенти на мисия през юли 2014 г.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Ако има “против”, могат да го покажат.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашия вот на подкрепа и за продължаващата ви вяра и молитви за нас.

Каним новопризованите висши ръководители да дойдат отпред и да заемат местата си на подиума. ■

Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2013 г.

Представен от **Кевин Р. Джергенсън**

Изпълнителен директор, Отдел за финансови ревизии на Църквата

До Първото Президентство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Скъпи братя, Според напътствията в раздел 120 на Учение и Завети, Съветът за разпореждане с десетъка — състоящ се от Първото Президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото Епископство — упълномощава изразходването на средствата на Църквата. Църковните единици изразходват средствата съгласно одобрените бюджети, правила и процедури.

Отделът за финансови ревизии на Църквата, който се състои от кредитирани професионалисти и е независим от всички други църковни отдели, има отговорността да провежда ревизии с цел да бъдат проверявани получените дарения, направените разходи и опазването на църковните активи.

Въз основа на извършените ревизии, Отделът за финансови ревизии на Църквата е на мнение, че във всяко материално отношение получените дарения, изразходваните средства и активите на Църквата през 2013 г. са били завеждани и управлявани според съответните счетоводни правила, одобрени бюджети и разпоредбите и процедурите на Църквата. Църквата следва даваните на членовете напътствия да се харчи според бюджет, да се избягва задлъжняването и да се спестява за моменти на нужда.

Представен с уважение,
Отдел за финансови ревизии
на Църквата
Кевин Р. Джергенсън
Изпълнителен директор ■

Статистически отчет, 2013 г.

Представен от **Брук П. Хейлз**

Секретар към Първото Президентство

За информация на членовете на Църквата, Първото Президентство публикува следния статистически отчет за растежа и състоянието на Църквата към 31 декември 2012 г.

Църковни единици

Колове	3 050
Мисии.....	405
Окръзи	571
Райони и клонове	29 253

Брой членове на Църквата

Общ брой на членовете	15 082 028
Увеличаване броя на децата по картон.....	1 15 486
Кръщения на обърнати във вярата.....	282 945

Мисионери

Пълновременни мисионери.....	83 035
Мисионери на църковна служба.....	24 032

Храмове

Осветени през 2013 година един храмове (храмът Тегусигалпа Хондурас).....	1
Действащи храмове в края на годината	141

Старейшина Ръсел М. Нелсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Нека си личи вашата вяра

*Ден след ден, по пътеката към вечната си съдба,
увеличавайте вярата си. Заявявайте вярата си!
Нека си личи вашата вяра!*

Скъпи братя и сестри, изразяваме най-дълбоките си чувства на любов и благодарност към вас. Благодарни сме за работата, която вършим сред вас.

По време на скорошен полет, нашият пилот съобщи, че ще попаднем в турбуленция по време на приземяване и всички пътници трябва да затегнат здраво коланите си. И без съмнение, бурята настъпи. И наистина ни разтреса. От срещнатата страна на пътеката и няколко реда зад мен една ужасена жена се паникьоса. При всяко страховито спускане и раздрусване, тя викаше силно. Съпругът ѝ се опитваше да я успокои, но без успех. Нейните истерични крясъци продължиха, докато не преминахме бурната зона и не се приземихме безопасно. По време на този период на безпокойство, аз ѝ съчувствах. И тъй като вярата е противоотрова срещу страха, аз тайно си мечтаех да можех да усиля нейната вяра.

По-късно, докато пътниците напускаха самолета, съпругът на тази жена говори с мен. Той каза: „Съжалявам, че съпругата ми бе

така ужасена. Единственият начин, по който можех да я успокоя, е да ѝ кажа: „Старейшина Нелсън е в самолета, така че не трябва да се тревожиш“.

Не съм сигурен, че присъствието ми в самолета следваше да я успокои, но ще кажа, че една от

действителностите на смъртния живот е, че нашата вяра ще бъде изпитвана и предизвиквана. Понякога тези проверки идват под формата на сблъсъци на живот и смърт. За тази уплашена жена, силно друсаният се самолет представляваше един от моментите, когато се изправяме лице в лице със силата на нашата вяра.

Когато говорим за вярата — тази, която може да премества планини — ние не говорим за вярата като общо понятие, а за вярата в Господ Исус Христос. Вярата в Господ Исус Христос може да бъде усилована, като учим за Него и живеем според религията си. Учението на Исус Христос е установено от Господ, за да ни помага да увеличаваме вярата си. На съвременен диалект, обаче, думата *религия* може да означава различни неща за различните хора.

Думата *религия* буквално означава „да завържа наново“ или „обвързва“ към Бог¹. Въпросът, който вероятно си задаваме, е: обвързани ли сме здраво към Бог, така че вярата ни да си личи? Например, дочувам съм разговори в понеделник сутрин относно професионални спортни мачове, проведени през изминалата седмица. Чудил съм се, за някои от тези запалени фенове, дали тяхната „религия“ би „ги обвързала“ просто към някаква подскачаща топка.

Бихме могли да си зададем следния въпрос: къде е нашата вяра? В определен отбор ли е? Или пък в дадена марка? Или в известна личност? Дори и най-добрите отбори могат да се провалят. Известните личности могат да бъдат забравени. Има само Един, в Когото вярата ви е винаги сигурна, и това е Господ Исус Христос. И вие трябва да позволите на вашата вяра да личи!

Бог заявява в *първата* от десетте Си заповеди: „Да нямаш други богове освен мене“². Той казва още: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“³. И при все това, толкова много хора гледат единствено към банковите си сметки за успокоение или към сродни човешки души, чийто примери да следват.

Доктори, академици и политици често биват подлагани на изпитание на вярата. В преследването на целите си, ще покажат ли вярата си или ще я оставят скрита? Те към Бог ли са обвързани или към човека?

Аз бях изпитан по подобен начин десетилетия назад, когато един мой колега от медицинския факултет ме смъмри, че не успявам да разгранича професионалното си знание от религиозните си убеждения. Той настоя да *не* обвързвам двете заедно. Как можех да направя това? Истината си е истина. Тя е неразделна и никоя част от нея не може да бъде оставяна настрана.

Независимо дали истината произлиза от научна лаборатория или чрез откровение, цялата истина произтича от Бог. Цялата истина е част от Евангелието на Исус Христос⁴. И въпреки това, от мен се изискваше да прикрия вярата си. Не се вслушах в изискването на моя колега. Вярата ми си пролича!

За всички професионални усилия се изискват задълбочени стандарти на точност. Учените ценят своята свобода на словото. Но пълната свобода не може да бъде изпитана, ако част от нечие знание е определено като „неприемливо“ според указите човешки.

Духовната истина не може да бъде пренебрегвана — особено божествените заповеди. Спазването на божествените заповеди носи благословии, всеки път! Нарушаването на божествените заповеди води до загуба на благословии, всеки път!⁵

Проблемите изобилстват в този свят, защото той населен с несъвършени хора. Техните цели и желания се влияят силно от вярата им или липсата на такава. Мнозина поставят други приоритети преди Бог. Някои поставят под съмнение приложението на религията в съвременния живот. И като във всяка епоха, и днес съществуват хора, които осмиват и омаловажават свободното упражняване на религията. Някои дори винят религията за всяко зло по света. Безспорно, имало е моменти, когато са били извършени жестоки постъпки в името на религията. Но животът според чистата религия на Господ, което означава да се стремим да станем истински последователи на Исус Христос, е начин на живот и ежедневна отдаденост, които ще ни осигуряват божествено напътствие. Като упражнявате своята религия, вие упражнявате вярата си. Вие позволявате на вярата си да се изявява.

Господ е знаел, че чедата Му ще се нуждаят да се научат как да Го открият. „Понеже тясна е портата — казва Той — и стеснен е пътят, който води към ... възвисяването ... и малцина са онези, които го намират“⁶.

Писанията предоставят един от най-добрите начини, по които да открием пътя и да останем на него. Познанието на Писанията ни дава също и безценна защита. Например, в историята, инфекции като „родилната треска“ са отнемали живота на много невинни майки и бебета. И при все това, Старият Завет е съдържал правилните принципи за работа със заразени пациенти, принципи написани преди повече от 3000 години!⁷ Много хора са погинали, защото човешкият стремеж за знание не успял да се вслуша в словото Господне!

Мои скъпи братя и сестри, какво липсва в живота ни, ако „всякога се уч(им), а никога не мо(жем) да дойд(ем) в познание на истината“⁸? Можем да се сдобием с огромно знание от Писанията и да получим вдъхновение чрез молитви, изпълнени с вяра.

Правенето на това ще ни помага в нашите ежедневни решения. Особено когато човешките закони

са създавани и налагани, Божиите закони трябва винаги да бъдат наш стандарт. Когато се сблъскваме с противоречиви въпроси, ние трябва винаги най-напред да търсим Божието напътствие.

Ние трябва да „оприлич(аваме) всички свети писания за нас, ... да бъдат за наша полза и поука“⁹. Крие се опасност в изразите, с които искаме да се разграничаваме, като „моят личен живот“ или дори „най-доброто ми поведение“. Ако човек се стреми да прави подобни разделения в своя живот, то той никога няма да може да израсне до пълното състояние на личното си достойнство — никога да не може да се превърне в онова, което неговата или нейна *истинска* същност би могла да бъде.

Искушението да сме популярни може да постави на първо място общественото мнение вместо Божието слово. Политическите кампании и маркетингови стратегии широко използват проучвания на общественото мнение, за да оформят плановете си. Резултатите от тези проучвания са информативни. Но те в никакъв случай не могат да бъдат използвани като основание да се оправдава неподчинението

на Божиите заповеди! Дори и ако „всеки го прави“, погрешното никога не е правилно. Злото, заблудата и тъмнината никога няма да са истина, дори ако са популярни. Така заявява и едно духовно предупреждение: „Горко на ония, които наричат злото добро, а доброто зло; които турят тъмнина за виделина, а виделина за тъмнина“¹⁰.

След Първата световна война, една доста неприлична песен стана популярна. Подкрепяйки неморалността, песента уверяваше, че 50 милиона души не могат да грешат. Но всъщност, 50 милиона души *могат* да грешат — и то напълно да грешат. Неморалността си остава неморалност в Божиите очи, като Той един ден ще съди всичките ни дела и желания¹¹.

Ще направя съпоставка на страха и безверието, които се налагат в света днес, с вярата и смелостта на моята възлюбена дъщеря Емили, която сега се намира отвъд завесата на живота. Докато земният живот напускаше обзетото ѝ от рак тяло, тя едвам можеше да говори. Но с усмивка на лице, тя ми каза: „Татко, не се притеснявай за мен. Знам, че аз ще съм добре!“ Вярата на Емили се показваше — и то ясно — в онзи

тежък момент, точно когато най-много се нуждаехме от нея.

Тази прекрасна майка на пет деца имаше пълната вяра в своя Небесен Отец, в Неговия план и във вечното благополучие на своето семейство. Тя бе здраво обвързана към Бог. Тя бе напълно вярна на заветите, сключени с Господ и с нейния съпруг. Тя обичаше децата си, но чувстваше мир, въпреки неизбежната раздяла с тях. Имаше вяра в своето бъдеще, както и в тяхното, защото имаше вяра в нашия Небесен Отец и в Неговия Син.

Към края на 1986 г. президент Томас С. Монсън каза: „Разбира се, че ще се сблъскаме със страх, ще изпитаме подигравки и ще се сблъскаме с противопоставяне. Нека имаме смелостта да се борим с общоприетото, куража да държим на принципа. Смелостта, не компромиса, е това, което носи усмивката на Божието одобрение. ... Помнете, всички хора имат своите страхове, но онези, които побеждават страховете си с (вяра), имат и смелост“¹².

Съветът на президент Монсън е вечен! И така, аз ви умолявам, мои скъпи братя и сестри: Ден след ден, по пътеката към вечната си съдба, увеличавайте вярата си.

Заявявайте вярата си! Нека си личи вашата вяра!¹³

Моля се да бъдете здраво обвързани към Бог, Неговите вечни истини да бъдат гравирани в сърцето ви завинаги. И се моля, през целия ваш живот, вашата вяра да си личи! В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Когато се роди едно бебе, на пъпната връв се правят две лигатури и тя се отрязва между тези две лигатури. Лигатурата е връзка — здраво връзване. Думата *религия* произтича от два латински корена: *re*, означаващ „отново“ или „обратно към“ и вероятно *ligare*, означаващ „да завързва“ или „да свързва“. И така, разбираме, че религията „обвързва вярващите към Бог“.
2. Изход 20:3. В допъннение, Господ казва: „Покайте се, отвърнете се от идолите си; отвърнете лицата си от всичките си мерзости“ (Езекиил 14:6).
3. Учение и Завети 6:36.
4. Вж. Спенсър У. Кимбъл, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Edward L. Kimball 1982 г., стр. 391.
5. Вж. Мосия 2:41; Учение и Завети 58:30–33; 82:10. Този принцип е верен за всички, защото „Бог не гледа на лице“ (Деянията 10:34; вж. също Мороний 8:12).
6. Учение и Завети 132:22.
7. Вж. Левит 15:13.
8. 2 Тимотея 3:7.
9. 1 Нефи 19:23.
10. Исаия 5:20.
11. Писанията учат: „Елате при Господа, Светия. Спомнете си, че Неговите пътеки са праведни. Ето, пътят за човека е тесен, но той върви право пред него и пазачът на портата е Светият Израилев; и Той не държи никакъв слуга там; и няма никакъв друг път, освен този през портата; защото Той не може да бъде измамен, защото Господ Бог е Неговото име“ (2 Нефи 9:41).
12. Томас С. Монсън, „Courage Counts“, *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 41. В друг случай, президент Монсън дава следното вдъхновяващо предупреждение: „За да изживеем един велик живот, ние трябва да развием способността да се изправяме пред проблемите със смелост, пред разочарованията с бодрост и пред победите със смирение. ... Ние сме синове и дъщери на един жив Бог, по Чийто образ сме били създадени. ... Не можем искрено да имаме тази убеденост и да не изпитаем едно значимо ново чувство на сила и мощ, дори и силата да живеем според Божиите заповеди, силата да устояваме на изкушенията на Сатана“ („Yellow Canaries with Gray on Their Wings“, *Ensign*, юли 1973 г., стр. 43).
13. „Отречете се от всякакво безбожие“ (Мороний 10:32). Не трябва да се страхуваш от човека повече, отколкото от Бога (вж. Учение и Завети 3:7; 59:5).

От старейшина Ричард Г. Скот

От Кворума на дванадесетте апостоли

„Защото ви дадох пример“

Най-великият пример ходил някога по тази земя е нашият Спасител, Исус Христос. ... Той ни кани да следваме Неговия свършен пример.

Размишлявайки върху задължението си да споделям Евангелието, аз си мисля за обичани от мен хора, чието внимателно влияние ми е помогнало да открия божествено определената пътека, която е спомогнала за моето духовно развитие. В значими моменти от моя живот, Небесният Отец ме е благославял с някой, който го е било грижа за мен достатъчно, за да напътства изборите ми в правилната посока. Те следваха съвета на Спасителя: „Защото ви дадох пример да правите и вие както аз направих на вас“¹.

Когато бях малко дете, баща ми не беше член на Църквата, а моята майка беше слабо активна. Ние живеехме в столицата Вашингтон, а родителите на моята майка живееха на 4 000 километра, в щата Вашингтон. Няколко месеца след осмия ми рожден ден, баба Уитъла пропътува от единия до другия край на страната, за да ни дойде на гости. Тя бе обезпокоена, че нито аз, нито моят по-голям брат бяхме кръстени. Не знам какво точно бе казала на моите родители, но знам, че една сутрин тя заведе мен и брат ми в парка и

сподели с нас чувствата си относно важността да бъдем кръстени и да посещаваме редовно църковните събрания. Не си спомням конкретните неща, които ни каза тя, но думите ѝ породиха нещо в сърцето ми и скоро брат ми и аз се кръстихме.

Баба продължи да ни подкрепя. Спомням си, че всеки път, когато на брат ми и мен ни бе възлагано да изнасяме реч в църквата, ние ѝ се обаждахме по телефона за предложения. В рамките на няколко дни, саморъчно написана реч пристигаше по пощата. След известно време, нейните предложения се промениха в примерен план, изискващ по-голямо усилие от наша страна.

Баба използваше правилното количество смелост и уважение, за да помогне на баща ни да осъзнае колко е важно да ни кара на църковните събрания. Тя ни помагаше да чувстваме нуждата от Евангелието в живота си, във всеки подходящ момент.

И най-важното, ние знаехме, че баба обича нас и Евангелието. Тя беше един прекрасен пример! Толкова съм благодарен за

свидетелството, което тя сподели с мен, когато бях много малък. Нейното влияние промени посоката на моя живот за мое вечно добро.

По-късно, когато бях готов да се дипломирам от университета, аз се влюбих в една прекрасна жена на име Джанийн Уоткинс. Реших, че и тя започваше да изпитва дълбоки чувства към мен. Една вечер, когато разговаряхме за бъдещето, тя внимателно вмъкна в разговора едно обсъждане, което завинаги промени живота ми. Тя каза: „Когато се омъжа, това ще стане в храма с верен, завърнал се мисионер“.

До онзи момент, не се бях замислял много за мисия. Онази вечер, мотивацията ми за мисионерска служба се промени значително. Прибрах се вкъщи и не можех да мисля за нищо друго. Бях буден през цялата нощ. На следващия ден, бях напълно разсеян от училищната си подготовка. След множество молитви, аз взех решение да се срещна с моя епископ и да започна погълването на документите си за мисия.

Джанийн никога не ме помоли да отслужам мисия *заради нея*. Тя ме обичаше достатъчно, за да сподели убеждението си с мен и да ми предостави възможността да поема своя път. И двамата отслужихме мисии и по-късно бяхме запечатани в храма. Смелостта на Джанийн и отдадеността ѝ на нейната вяра оказаха голямо значение в живота ни заедно. Уверен съм, че нямаше да намерим щастието, на което се радваме, без нейната силна вяра в принципа най-напред да служим на Господ. Тя е един прекрасен, праведен пример!

И двете, баба Уитъл и Джанийн, ме обичаха достатъчно, за да споделят убеждението си, че обредите на Евангелието и службата на Отец в Небесата ще благославят живота ми. Нито една от тях не ме принуди или накара да се чувствам зле от това, което бях. Те просто обичаха мен и Небесния Отец. И двете знаеха, че Той може да направи повече с живота ми, отколкото можех да направя

сам. По любящи начини, всяка смело ми помогна да открия пътеката на най-голямото щастие.

Как може всеки един от нас да се превърне в подобно достатъчно силно влияние? Трябва да сме сигурни, че обичаме хората, на които желаем да окажем праведна помощ, така че те да могат да започнат да развиват увереност в Божията любов. За толкова много хора по света, първата трудност при приемането на Евангелието е да развият вяра в Небесния Отец, Който ги обича съвършено. За тях е по-лесно да развият тази вяра, когато са заобиколени от приятели и близки, които ги обичат по подобен начин.

Подхранването на тяхната увереност във вашата обич може да им помогне да развият вяра в Божията обич. Тогава, чрез вашето изпълнено с обич общуване, техният живот ще бъде благословен от споделените от вас уроци, преживявания и принципите, които сте следвали, за да намерите решения на своите проблеми. Изразете искрената си заинтересованост към тяхното благосъстояние, след което споделете

свидетелството си за Евангелието на Исус Христос.

Можете да помагате по начини, основани на принцип и учение. Насърчавайте хората, които обичате, да се стремят да разберат как Господ би желал те да постъпят. Един начин, по който можете да направите това, е като им задавате въпроси, които ги карат да се замислят и след което да им предоставяте достатъчно време — може да са часове, дни, месеци или по-дълго — да размишляват и да се опитат да намерят отговорите сами за себе си. Може да ви се наложи да им помогнете да се научат как да се молят и да разпознават отговорите на молитвите си. Помогнете им да разберат, че Писанията са съществен източник за получаване и разпознаване на търсените отговори. По този начин, вие ще им помагате да се подготвят за бъдещи възможности и предизвикателства.

Божията цел е „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“². Това е съществено за всичко, което вършим. Понякога биваме погълнати от неща, които

намираме за удивителни или биваме обсебени от ежедневни отговорности, като така изгубваме представа за Божиите цели. Когато непрестанно съсредоточавате вашия живот върху най-основните принципи, вие ще се сдобите с разбиране какво трябва да правите и ще принасяте повече плод на Господ и ще създавате повече щастие за себе си.

Когато съсредоточавате живота си върху основните принципи на плана за спасение, вие ще обръщате по-голямо внимание на споделянето на това, което знаете, защото разбирате вечната важност на обредите на Евангелието. Ще споделяте това, което знаете, по начин, който насърчава приятелите ви да желаят да бъдат усилены духовно. Ще помогнете на обичаните от вас хора да пожелаят да се отдадат на спазването на всички Негови заповеди и да вземат върху си името на Исус Христос.

Помнете, че разговорът с хората е само част от делото. Винаги се стремете да укрепвате семействата. Преподавайте с визия за важността семействата да бъдат запечатани в храма. При някои семейства може да отнеме години. Така е станало с моите родители. Много години след като бях кръстен, се кръсти моят баща, като по-късно семейството

ми бе запечатано в храма. Баща ми извършваше запечатвания в храма заедно с моята майка. Когато сте придобили визията на запечатващите обреди в храма, вие ще помогнете в изграждането на Божието царство на земята.

Помнете, да ги обичате е най-въздействащият начин да влияете на хората, на които желаете да помогнете. Влиянието на моята баба Уитъл и съпругата ми, Джанийн, нямаше да е от значение, ако не знаех първо, че ме обичат и желаят най-доброто за мен в живота.

Като спътник на тази любов, доверявайте им се. В определени

Сидни, Австралия

случаи може да изглежда трудно да се доверите, но открийте начини да го направите. Чедата на Небесния Отец могат да извършат удивителни неща, когато чувстват, че другите им се доверяват. Всяко Божие чедо в този живот е избрало плана на Спасителя. Имайте вярата, че когато им се предостави възможност, те отново ще постъпят така.

Споделяйте принципи, които ще помагат на обичните ви хора да продължават напред по пътеката към вечния живот. Помнете, че всички ние израстваме ред по ред. Вие сте следвали същия този модел при вашето усвояване на Евангелието. Споделяйте Евангелието *по прост начин*.

Вашето лично свидетелство за Единението на Исус Христос е въздействащ инструмент. Допълнителните средства са молитвата, Книгата на Мормон и останалите Писания, както и вашата отдаденост на свещеническите обреди. Всички тези неща ще улесняват напътствието на Духа, на Когото е така важно да разчитате.

За да бъде ефективен вашият пример и за да постъпвате като Христос,³ съсредоточете се върху следния основен евангелски принцип: *Единението на Исус Христос*

прави възможно за нас да ставаме по-подобни на нашия Небесен Отец, така че да можем да живеем заедно за вечността с нашите семейства.

Няма по-значимо учение в нашето дело от това за Единението на Исус Христос. При всяка подходяща възможност, свидетелствайте за Спасителя и за силата на Неговата единителна жертва. Използвайте стихове, които учат за Него и причината, поради която Той е съвършеният образец за живота на всеки човек⁴. Ще трябва да се учите старателно. Не се ангажирайте дотолкова с незначителни неща, че да не изучавате Господните учения. Когато имате здрава лична основа в учението, вие ще бъдете един въздействащ източник за споделяне на важните истини, от които околните се нуждаят така отчаящо.

Най-добре можем да служим на Небесния Отец, като праведно влияем и служим на околните⁵. Най-великият пример ходил някога по тази земя е нашият Спасител Исус Христос. Земното Му служение е изпълнено с проповядване, служба и любов към околните. Той общува с хора, които били считани за недостойни за дружбата Му. Възлюбил всеки един от тях. Разбирал нуждите им и ги учил на Евангелието. Той ни кани да следваме Неговия съвършен пример.

Аз знам, че Неговото Евангелие е пътеката към мир и щастие в този живот. Нека да си спомняме да постъпваме като Него, като споделяме нашата любов и знанието за истината с хората около нас, които все още не са обгърнали ярката светлина на Евангелието. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Иоана 13:15.

2. Моисей 1:39.

3. Вж. Иоана 13:15.

4. Вж. например Лука 22:39–46; Иоана 8:3–11; Филипяните 4:13; Яковово 5:15–16; 1 Иоана 1:7; 2 Нефи 1:15; 2; 25:17–30; 31; Яков 4; Алама 7; 42; 3 Нефи 11–30; Мороний 10:32–33; Учение и Завети 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Моисей 5:6–12.

5. Вж. Матей 22:35–40; Мосия 2:17.

От старейшина Робърт Д. Хейлз

От Кворума на дванадесетте апостоли

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“

Да използваме свободата си на избор, за да се подчиняваме, означава да вършим правда.

Братя и сестри, от всички уроци, които научаваме от живота на Спасителя, няма по-ясен и въздействащ от този за послушанието.

Примерът на Спасителя

В доземния съвет в небесата, Луцифер се разбунтувал срещу плана на Небесния Отец. Последвалите го сложили край на вечното си развитие — внимавайте кого следвате!

След това Исус изразил Своята решителност да се подчинява, казвайки: „Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги“¹. През цялото Си служение „Той изгърпя изкушения, но не им обърна внимание“². Наистина, „пак се научи на послушание от това, което пострада“³.

Чрез послушанието Си, нашият Спасител изкупи греховете ни, правейки възможно нашето възкресение и подготви пътя за нас да се завърнем при Небесния Отец, Който знаел, че ще допускаме грешки в процеса на обучение в земния живот. Когато се подчиняваме,

приемаме Неговата жертва, защото вярваме, че чрез Единението на Исус Христос цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите, обредите и заповедите на Евангелието⁴.

Исус ни учи да се подчиняваме посредством обикновен, лесен за разбиране език: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“⁵ и „Дойди и Ме следвай“⁶.

Когато се кръщаваме, ние „взема(ме) върху си името на Христа“ и встъпваме „в завет с Бога да бъде(м) послушни до края на живота си“⁷. Всяка неделя ние подновяваме този кръщенелен завет, взимайки от причастието и свидетелствайки, че желаем да спазваме заповедите. Ние търсим прошка за каквито и да са мисли, чувства или действия, които не са в хармония с волята на нашия Небесен Отец. Когато се покайваме, като се отвърщваме от непослушанието и като започваме отново да се подчиняваме, ние показваме нашата обич към нас.

Видове послушание

Като живеем според Евангелието, ние се развиваме в знанието си за послушанието. В определени случаи, можем да бъдем изкушавани да практикуваме това, което аз наричам: „послушание на естествения човек“, при което непокорно отричаме Божия закон в полза на нашата мъдрост, желания или популярност. Тъй като това е така широко практикувано, този вид изкривено послушание омаловажава Божиите стандарти в нашата култура и в законите ни.

В някои случаи членовете практикуват „изборно послушание“,

твърдейки, че обичат и почитат Бог, докато си избират кои от Неговите заповеди и учения — както и ученията и съвета на пророците Му — да спазват напълно.

Някои хора се подчиняват избирателно, защото не могат да разберат всичките причини за определена заповед, точно както децата не винаги разбират причините за напътствията и правилата на своите родители. Но ние винаги знаем причината, поради която следваме пророците: това е Църквата на Исус Христос и Спасителят е Този, Който напътства Своите пророци във всички диспенсации.

Със задълбочаване на нашето разбиране на послушанието, ние осъзнаваме важната роля на свободата на избор. Когато Исус се намирал в Гетсиманската градина, Той се молил три пъти на Своя Отец в небесата: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“⁸. Бог не потъпкал свободата на избор на Спасителя, а милостиво изпратил един ангел, който да укрепи Възлюбения Му Син.

Спасителят се сблъскал с друго изпитание на Голгота, където е могъл да призове ангелски легиони, за да Го свалят от кръста, но Той направил Своя избор с послушание да издържи до края и да изпълни Своята изкупителна жертва, дори и това да е означавало изключително страдание и дори смърт.

Духовно зрялото послушание е „послушанието на Спасителя“. То се ръководи от истинска любов към Небесния Отец и Неговия Син. Когато доброволно се подчиняваме, подобно на нашия Спасител, ние почитаме словата на Небесния ни Отец: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“⁹. И ние чакаме с нетърпение да чуем, влизайки в присъствието на нашия Небесен Отец: „Хубаво, добри и верни слуги! ... влез в радостта на господаря си“¹⁰.

Да използваме свободата си на избор, за да се подчиняваме, означава „правда да върши(м), победител(и) ще (сме)“¹¹. За това е нужно самоусъвършенстване и ни носи увереност, вечно щастие и чувство на реализация и, чрез примера ни, на хората около нас; и винаги включва дълбоко чувство на лична отдаденост в подкрепа на свещеническите ръководители и в следването на техните учения и съвет.

Последствия

Избирайки дали да се подчиняваме, на нас ни е винаги от полза да си спомняме последствията от нашите избори. Дали Луцифер и последователите му разбирали

последствията от избора си да отхвърлят плана на Небесния Отец? Ако е така, защо направили такъв ужасен избор? Можем да си зададем следния въпрос: защо който и да е от нас избира непослушанието, след като сме запознати с вечните последствия от греха? Писанията предоставят отговор: причината, поради която Каин и някои други от децата на Адам и Ева избирали да не се подчинят, е защото: „обикнаха Сатана повече от Бога“¹².

Любовта ни към Спасителя е ключът към послушание като това на Спасителя. Като се стремим да бъдем послушни в днешния свят, ние заявяваме любовта и уважението си към всички чеда на Небесния Отец. И все пак, не е възможно тази любов към околните да изопачава Божиите заповеди, които са представени за наше добро! Например, заповедта: „не убивай, не върши нищо подобно на това“¹³ се основава на духовен закон, защитаващ всички Божии чеда, дори и неродените.

Дългогодишен опит показва, че когато пренебрегваме този закон, това води до неизмерна мъка. И при все това, мнозина смятат, че е приемливо да се прекрати живота на едно неродено дете въз основа на предпочитание или удобство.

Духовният закон и последиците от него остават непроменени, независимо от оправданието за непослушание, което от своя страна води до объркване, нестабилност, лутане в тъмни пътеки, изгубване и скръб. Като последователи на Христос, ние имаме святото задължение да спазваме Неговите заповеди и повели и заветите, които сме склучили.

През декември 1831 г. някои от братята били призовани да помогнат в успокояването на неприятелски чувства, възникнали срещу Църквата. Чрез пророка Джозеф Смит, Господ ги упътил по един необикновен, дори изненадващ начин:

„Посрамете враговете си, призовете ги да ви срещнат както публично, тъй и насаме. ...

Прочее, нека те представят силните си доводи против Господа.

... Никакво оръжие, скроено срещу вас, не ще успее;

и ако някой човек надигне гласа си против вас, той ще бъде посрамен в определеното от Мен време.

Затова спазвайте Моите заповеди, те са истинни и верни“¹⁴.

Уроци от Писанията

Писанията са пълни с примера на пророци, които са се научили на послушание от личен опит.

Джозеф Смит научава какви са последствията от това да се поддава на натиска на своя благодетел, приятел и писар — Мартин Харис. В отговор на молбите на Мартин, Джозеф моли Господ за разрешение да даде първите 116 страници от ръкописа на Книгата на Мормон, за да може Мартин да ги покаже на своето семейство, но Господ казва на Джозеф да откаже. Мартин умолява Джозеф отново да попита Господ. След третата молба на Джозеф, Господ

Послушанието се учи чрез пример. „Учи се на мъдрост в твоята младост; да, учи се в младостта си да пазиш заповедите Божии“²⁰.

Послушанието постепенно ни прави по-силни, способни с вяра да издържаме на изпитания и трудности в бъдещето. Послушанието в Гетсиманската градина подготви Спасителя да се подчини и устои до край на Голгота.

Мои обичани братя и сестри, словата на Алма изразяват чувствата в сърцето ми:

„И сега, възлюбени мои братя, аз ви казвам тези неща, за да мога да събудя у вас чувство за дълга ви към Бога, за да може да ходите невинни пред Него. ...

И сега, бих желал да бъдете смирени и покорни, и благи, ... бидейки усърдни по всяко време в спазването на заповедите Божии“²¹.

Давам моето специално свидетелство, че Спасителят живее. Поради Неговото послушание „всяко коляно ще се преклони и всеки език ще се изповяда ... че Той е (нашият Спасител)“²². Да Го обичаме толкова дълбоко и да вярваме в Него толкова отдадено, че ние също да спазваме Неговите заповеди и да се завърнем да живеем навек с Него в Божието царство е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 4:2.
2. Учение и Завети 20:22.
3. Евреите 5:8.
4. Вж. Символът на вярата.
5. Иоана 14:15.
6. Лука 18:22.
7. Мосия 5:8.
8. Матей 26:39; вж. също стихове 42, 44.
9. Матей 3:17; вж. също 3 Нефи 11:7.
10. Матей 25:21.
11. „Правда върши“, *Химни*, № 149.
12. Моисей 5:13.
13. Учение и Завети 59:6.
14. Учение и Завети 71:7–11.
15. Джозеф Фийлдинг Смит, *Essentials in Church History*, 1922 г. стр. 65; вж. също Учение и Завети 3.
16. Числа 12:8.
17. Учение и Завети 28:3.
18. Учение и Завети 28:2.
19. Учение и Завети 130:21; вж. също стих 20.
20. Алма 37:35.
21. Алма 7:22–23.
22. Мосия 27:31.

позволява на изрично посочени петима души да прегледат ръкописа. „Чрез тържествен завет, Мартин склучи това споразумение. Когато се прибра вкъщи, под наложения му натиск, той забрави за тържествената си клетва и позволи на други хора да видят ръкописа, като в резултат на това, чрез хитрост, ръкописът му бе измъкнат от ръцете“¹⁵ и се изгубва. В последствие Джозеф бива порицан от Господ и му бива забранено да продължи превода на Книгата на Мормон. Джозеф страда и се покаява от прегрешението си, че се е поддал на натиска на околните. След известно време, на него му е позволено да възобнови дейността по превода. Джозеф получава ценен урок относно послушанието, който му служи до края на живота!

Пророкът Моисей е друг пример. Когато Моисей послушно взима за съпруга жена етиопка, Мариам и Аарон говорят против него. Но Господ ги порицава, казвайки им: „С (Моисей) аз ще говоря уста с уста“¹⁶. Господ използва този интересен пример, за да учи членовете от Църквата в наши дни. През 1830 г., Хайръм Пейдж твърди, че е получил откровение относно Църквата. Господ го поправя и учи светиите: „И ще бъдеш покорен в нещата, които аз ще дам (на Джозеф), тъкмо както Аарон,“¹⁷ „защото той ги получава тъкмо както Моисей“¹⁸.

Послушанието носи благословии „и когато получаваме каквато и да е благословия от Бога, това е чрез подчинение на онзи закон, на който тя се основава“¹⁹.

От старейшина Клаудио Д. Сивик
От Седемдесетте

Нека не поемаме по грешния път

Моля се да не изгубваме от очи пътя, за да можем винаги да имаме връзка с небесата.

Едно малко момче се упражнявало да свири на пиано и когато един продавач го видял през прозореца, попитал: „Майка ти вкъщи ли е?“

Детето отвърнало: „Ами ... вие как мислите?“

Нашите скъпи пет деца свирят на пиано благодарение на насърчването от страна на моята съпруга! Когато учителят пристигаше в нашата къща, синът ни, Адриан, бягаше и се криеше, за да се измъкне от урока. Но един ден нещо чудесно се случи! Той се влюби така силно в музиката, че продължи сам да се упражнява.

Прекрасно ще е да постигнем това в процеса на нашето обръщане във вярата. Би било прекрасно да имаме желание дълбоко в нашите сърца да спазваме заповедите, без някой непрестанно да ни напомня за тях и да сме твърдо убедени, че ако вървим по правилната пътека, ще получим благословиите, обещани в Писанията.

Преди няколко години с моята съпруга, дъщеря ни, Евелин, и семеен приятел отидохме в националния парк „Аркиите“. Една

от най-известните арки се нарича Фината арка. Решихме да вървим 2 км., изкачвайки се по планината, за да стигнем до арката.

Започнахме да вървим с голям ентузиазъм, но не след дълго те имаха нужда от почивка. Поради моето желание да стигна до там, реших да продължа сам. Без да обърна внимание по коя пътека трябва да се движат, последвах един мъж пред мен,

който вървеше с голяма увереност. Пътеката ставаше все по-трудна и се налагаше да прескачам от камък на камък. Поради трудността бях сигурен, че жените в моята група никога не биха се справили. Изведнъж видях Фината арка, но за моя огромна изненада забелязах, че тя бе недостижима за мен.

С голямо разочарование реших да се върна. С нетърпение изчаках да се срещна отново с останалите. Веднага ги попитах: „Стигнахте ли до Фината арка?“ Бяха щастливи да ми кажат, че са стигнали. Обясниха ми, че са следвали табелите по пътя и с внимание и усилие бяха стигнали до целта.

За нещастие, аз бях поел по грешен път. Колко важен урок научих през онзи ден!

Колко често поемаме по грешен път и се оставяме да бъдем водени от тенденциите в света? Винаги трябва да се питаме дали изпълняваме словата на Исус Христос.

В книгата на Йоана се съдържа едно чудесно учение:

„Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене.

Аз съм лозата, вие сте пръчки; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото

отделени от Мене, не можете да сторите нищо“ (Иоана 15:4–5).

Използвайки тази аналогия, виждаме съвсем тясната, свършена връзка, която съществува с Исус Христос, и важността, която Той отдава на всеки един от нас. Той е източникът на живата вода и начинът, по който тя стига до нас, сокът, който ни позволява да бъдем подхранени, за да можем да принесем повече плод. Като клони — или зависещи от Него същества — Исус Христос ни учи по такъв начин, че никога да не омаловажаваме стойността на Неговите учения.

Можем да допуснем сериозни грешки и ако не ги поправим навреме, те могат завинаги да ни отклонят от правилната пътека. Ако се покаем и поправим, тези преживявания ще ни позволят да се смирим, да променим нашите действия и

отново да се доближим до нашия Небесен Отец.

Бих желал да дам пример за това, като се позова на един от най-драматичните моменти в живота на Пророка Джозеф Смит. Посредством това преживяване Спасителят ни дава безценни учения относно принципи, които трябва да помним цял живот. То се случило, когато Мартин Харис изгубил 116-те преведени страници от първата част на Книгата на Мормон.

След като се покаял, че не последвал съвета на Бог, Пророкът получил откровението, намиращо се в раздел 3 на Учения и Завети (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г.*, стр. 75–78). От написаното в стихове от 1 до 10 бих желал да подчертая три принципа, които винаги следва да помним:

1. Делата и целите на Бог не могат да бъдат осуетени.
2. Не трябва да се страхуваме от човек повече отколкото от Бог.
3. Има нужда от постоянно покаяние.

В стих 13 Господ ни учи на четири действия, които никога не бива да правим:

1. Да не зачитаме Божиите съвети.
2. Да нарушаваме най-свещените обещания, които сме дали на Бог.
3. Да се осланяме на нашата лична преценка.
4. Да се хвалим с нашата собствена сила.

Моля се да не изгубваме от очи пътя, за да можем винаги да имаме връзка с небесата и теченията на света да не могат да ни завличат.

Ако някой от вас стигне до изоставяне на Божията пътека — в който и да е момент по пътя — с огромно съжаление ще усетите горчивината от това да не зачитате Божиите съвети, да нарушавате най-свещените обещания, които сте му дали, да се осланяте на вашата преценка или да се хвалите с вашата собствена сила.

Ако това е така, умолявам ви да се покаете и да се завърнете на правилната пътека.

Веднъж едно внуче се обадило на дядо си, за да му честити рождения ден. Попитало го на колко е години. Той отвърнал, че е станал на 70 години. Внучето му се замислило за момент и попитало: „Дядо, ти от една година ли започна?“

През детството и младежките години хората смятат, че никога няма да остарееят; смъртта не им изглежда действителна — тя се отнася за много, много възрастни хора — и докато се стигне до този момент има цяла вечност. Докато времето минава, месеци и сезони се сменят, на лицето започват да се появяват бръчки, нуждата от посещения при лекаря става по-голяма.

Ще дойде денят, когато отново ще се срещнем с нашия Изкупител и Спасител, Исус Христос. Моля се на това събитие да можем да Го разпознаем поради нашето знание за Него и това, че сме следвали Неговите учения. Той ще ни покаже белезите на Неговите ръце и крака и ще се съберем заедно в дълга прегръдка, плачейки от радост, че сме следвали Неговия път.

Свидетелствам на четирите краища на земята, че Исус Христос е жив. Той ни увещава: „Вслушайте се, о, вие, народи на земята и чуйте словата на онзи Бог, Който ви създаде“ (У. и З. 43:23). Нека имаме способността да схванем, да се вслушаме, да разберем и правилно да изтъкуваме посланието на „онзи Бог, който (ни) създаде“, за да не се отклоняваме от Неговия път. За това се моля в името на Исус Христос, амин. ■

От Старейшина У. Крейг Зуик
От Седемдесетте

Какво мислиш?

Умолявам ви да опитате с нежна загриженост към преживяването на другия да задавате следния въпрос: „Какво мислиш?“

Преди четиридесет години се качих зад волана на голям камион с моята красива съпруга Жан и малкия ни син Скот. Ние карахме голям товар от строителни материали през няколко щата.

В онези дни нямаше ограничения за колани или детски седалки. Съпругата ми беше гушнала нашия скъп син. Нейният коментар „Наистина сме високо над земята“, трябваше да ми подсказва чувството ѝ на страх.

Докато слизахме към историческия проход Донър, стръмен участък от магистралата, кабината на камиона изведнъж се напълни с гъст дим. Беше трудно да виждам и едва дишахме.

С тежкия товар спирачките не могат достатъчно бързо да намалят скоростта. Като използвах едновременно спирачките и намалявах оборотите, аз усилено се опитвах да спра.

Тъкмо отбивах от пътя, малко преди напълно да спрем, когато съпругата ми отвори вратата на кабината и скочи заедно с бебето ни в ръце. Аз гледах безпомощно как те се прекатурват в праха.

Веднага щом спрях, изскочих от димящата кабина. С бушуващ

адреналин, изтичах през камъните и плевелите и ги прегърнах. Ръцете и лактите на Жан бяха ожулени и кървяха, но за щастие и тя и синът ни дишаха. Просто ги прегръщах, докато прахът в отбивката на магистралата се разсее.

След като сърцебиенето ми се нормализира и успях да си поема дъх, аз промълвих: „Какво си мислеше, че правиш? Знаеш ли колко опасно беше това? Можеше да умрете!“

Тя ме погледна, сълзите капеха по изцапаните ѝ от дима бузи, и каза нещо, което прониза сърцето ми и което още звучи в главата ми: „Аз просто се опитвах да спася сина ни“.

В този момент осъзнах, че тя е помислила, че двигателят гори, страхувайки се, че камионът ще избухне, а ние ще умрем. Аз обаче знаех, че е проблем с електричеството — опасно, но не фатално. Гледах скъпата си съпруга, нежно галех главата на малкия ни син и се чудех коя жена ще направи нещо толкова смело.

Тази ситуация можеше да се окаже емоционално опасна, както проблема с двигателя. За щастие, след като стояхме в тишина известно време, всеки от нас вярвайки, че другият е виновен, най-накрая изразихме емоциите, които кипяха под

разгорещената повърхност. Споделените чувства на обич и страх за безопасността на другия попречиха на опасния инцидент да се окаже фатален за нашия скъпоценен брак.

Павел предупреждава: „Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, но (само) онова, което е добро, за назидание според нуждата, за да принесе благодат на тия, които слушат“ (Ефесяните 4:29). Неговите думи отекват с известна яснота.

Какво означава за вас изразът „никаква гнила дума“? Всички ние редовно изпитваме силно заредено чувство на гняв — наш и този на другите. Виждали сме необуздан гняв да избухва на публични места. Усещали сме го като нещо подобно на късо съединение на спортни събития, на политическата сцена, дори в нашите домове.

Децата понякога говорят на любящите родители с език остър като бръснач. Съпрузи, които са споделяли някои от най-великолепните и най-нежни чувства в живота, губят поглед и търпение един към друг и повишават глас. Всеки от нас, макар и заветни деца на любящия Небесен

Отец, е съжалявал за впускането през глава от високата седалка на самодоволната си преценка и сме говорили с груби думи преди да погледнем ситуацията през погледа на другия. Всички сме имали възможност да научим как разрушителните думи могат да превърнат една опасна ситуация във фатална.

Скорешно писмо от Първото Президентство казва ясно: „Евангелието на Исус Христос ни учи да обичаме и да се отнасяме към всички хора с добрина и вежливост, дори когато не сме на същото мнение“ (Писмо на Първото Президентство, 10 ян. 2014 г.). Какво добро напомняне, че ние можем и трябва да участваме в продължаващия цивилизован диалог, особено когато виждаме света от различен ъгъл.

В Притчи, Соломон съветва: „Мек отговор отклонява от ярост, а оскърбителната дума възбужда гняв“ (Притчи 15:1). „Мекият отговор“ се състои от обосновани думи — дисциплинирани слова от смирено сърце. Това не означава, че ние никога не говорим директно или правим компромис с истинското

учение. Думи, които могат да бъдат твърди по отношение на информация, могат да бъдат нежни по дух.

Книгата на Мормон съдържа ярък пример за утвърдителния език, също даден в контекста на семейното неразбирателство. Синовете на Сария и Лехий са изпратени обратно в Ерусалим да вземат плочите от пиринч и все още не са се върнали. Сария вярва, че нещо лошо се е случило на синовете ѝ, и е изпълнена с гняв и трябва да обвини някого.

Чуите историята през погледа на сина ѝ Нефи: „Понеже тя беше предположила, че ние сме погинали в пустошта; и се беше оплаквала също срещу баща ми, наричайки го човек с видения, казвайки: Ето ти ни изведе от земята на нашето наследство, и синовете ми ги няма повече, и ние загиваме в пустошта“ (1 Нефи 5:2).

Сега нека се замислим какво може би си е мислела Сария. Тя е изпълнена с тревога за склонните към свади синове, които се връщат на мястото, където живота на баща им е бил в опасност. Тя е заменила своя чудесен дом и приятели за палатка в

отдалечената пустош, докато е още млада и може да ражда. Притисната до предела на страховете си, изглежда сякаш Сария скача героично, макар не рационално, от височината на клатещия се камион в опит да защити семейството си. Тя изразява оправдано притеснение към съпруга си с гласа на гнева, съмнението и вината — глас, с който сякаш цялото човечество е изненадващо запознат.

Пророкът Лехий изслушва страха, който подсилва гнева на съпругата му. После дава обоснован отговор с гласа на състраданието. Първо, той признава истината за това как изглеждат нещата от нейна гледна точка: „И ... баща ми й отговорил, казвайки: Аз знам, че съм човек с видения: ... (но ако бях) остана(а) в Ерусалим (щяхме) да погин(ем) с братята си“ (1 Нефи 5:4).

После нейният съпруг говори за страховете й относно състоянието на синовете им, докато Светия Дух несъмнено свидетелства пред него, казвайки:

„Но ето, аз съм получил една земя на обета, поради което се радвам извънредно; и да, аз знам, че Господ ще избави синовете ми от ръцете на Лаван. ...

И с такъв език баща ми, Лехий, ... утешаваше майка ми ... за нас“ (1 Нефи 5:5–6).

В наши дни съществува голяма необходимост за мъжете и жените да възпитават уважение един към друг въпреки голямото различие във вяра и действие и въпреки

различната им мотивация. Невъзможно е да знаем всичко, което информира нашите умове и сърца, или напълно да разберем контекста на изпитанията и изборите, с които се сблъсква всеки един от нас.

Въпреки това, какво ще стане с „гнилата дума“, за която говори Павел, ако нашата позиция включва съпричастност първо към преживяването на другия? Напълно наясно с моите собствени недостатъци и несъвършенства, умолявам ви да опитате с нежна загриженост към преживяването на другия, да зададете следния въпрос: „Какво мислиш?“

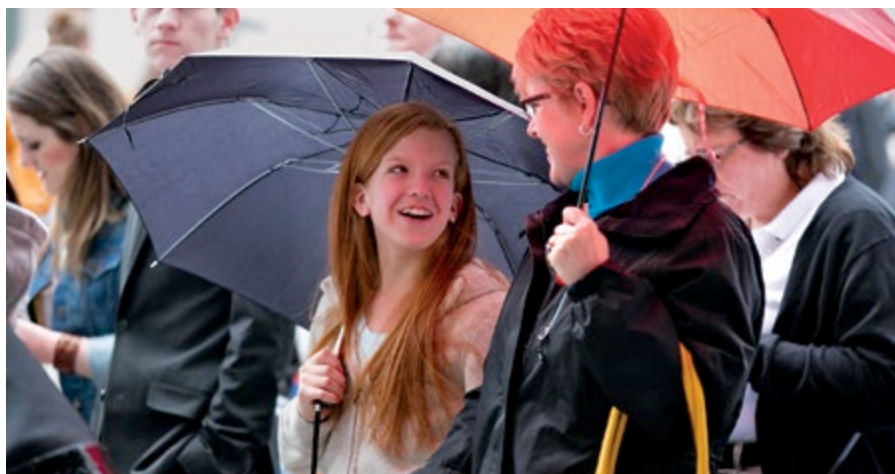
Помните ли как Бог изненадва Самуил и Саул, като избира малкия пастир Давид от Витлеем за цар на Израил? Господ казва на Своя

пророк: „Защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце“ (1 Царете 16:7).

Когато кабината на нашия камион се напълни с дим, моята съпруга реагира по най-смелия начин, за който се сети, за да защити сина ни. Аз също действах като защитник, когато се усъмних в избора й. Изненадващо, но нямаше значение кой е по-прав. Това, което имаше значение, бе да се изслушаме един друг и да разберем гледната точка на другия.

Желанието да видим през очите на другия ще превърне „гнилата дума“ в „благодат“. Апостол Павел разбира това, а на определено ниво всеки от нас може също да го изпита. Това може да не промени или да не реши проблема, но по-важната възможност е дали принесената благодат може да промени нас.

Давам смирено свидетелство, че можем да принесем благодат чрез състрадателен език, когато култивирания дар на Светия Дух вдъхне в сърцата ни загриженост за чувствата и мислите на другите. Това ни позволява да трансформираме опасните ситуации в свети места. Свидетелствам за любящия Спасител, „който гледа на сърце“ и се интересува какво мислим. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Корени и клони

Ускоряването на семейната история и храмовата работа в наши дни е жизненоважно за спасението и възвисяването на семействата.

Точно преди да почине от рак през 1981 г., противоречивият писател Уилям Сароян казал на медиите: „Всеки трябва да умре, но винаги съм вярвал, че за мен ще се направи изключение. И сега какво?“¹

Въпросът „И сега какво“, сблъсвайки се със смъртта в този живот, и замисляйки се над живота след смъртта, е в основата на въпросите на душата, на които възстановеното Евангелие на Исус Христос дава чудесни отговори, извлечени от плана на щастието на Отца.

В този живот ние се смеем, плачем, работим, играем, живеем и тогава умираме. Иов задава краткия въпрос: „Ако умре човек, ще оживее ли?“² Отговорът е категорично „да“ поради единителната жертва на Спасителя. Интересни са някои от думите на Иов, предхождащи този въпрос: „Човекът, роден от жена, е кратковременен. ... Цъфти като цвят и се покосява; ... защото за дървото има надежда, че, ако бъде отсечено, пак ще поникне и че издънката му няма да изчезне ... и ще покара клончета като новопосадено“³.

Планът на нашия Отец се съсредоточава върху семействата. В няколко от най-въздействащите

стихове се използва идеята за дървото с неговите корени и клони като сравнение.

В последната глава от Стария завет Малахия прибягва до това сравнение, описвайки Второто пришествие на Спасителя. Говорейки за горделивите и нечестивите, той отбелязва, че те ще бъдат изгорени като плява и че „няма да им остави ни корен, ни клонче“⁴. Малахия завършва главата със следното обнадеждаващо Господно обещание:

„Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен;

И той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклятие“⁵.

В зората на Възстановяването Мороний повторно набляга на това послание, когато дава начални указания на младия Джозеф Смит през 1823 г.⁶

Християните и евреите по света приемат старозаветния разказ за Илия⁷. Той е бил последният пророк, имащ властта за запечатване на Мелхиседековото свещеничество преди Исус Христос⁸.

Илия възстановява ключовете

Илия се завърнал в храма в Къртланд на 3 април 1836 г. Той заявил, че изпълнява обещанието на Малахия. Той предал свещеническите ключове за запечатване на семейства в тази диспенсация⁹. Мисията на Илия се подпомага от нещо, което понякога се нарича духа на Илия, който, по думите на старейшина Ръсел М. Нелсън, е „проявление на Светия Дух, Който свидетелства за божествената същност на семейството“¹⁰.

Спасителят категорично заявява необходимостта от кръщение. Той учи: „Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“¹¹. За да даде пример, самият Той се кръстил. Какво става с починалите, които не са били кръстени?

Учения за храмова работа и семейна история

На 11 октомври 1840 г. в Наву, Вайлет Кимбъл написва писмо до своя съпруг, старейшина Хибър Ч. Кимбал, който отслужва мисия във Великобритания заедно с други членове на Дванадесетте. Няколко дни по-рано се състояла октомврийската обща конференция.

Цитирам части от личното писмо на Вайлет: „Присъствахме на най-голямата и интересна конференция от организирането на Църквата. ...

Президент (Джозеф) Смит разисква нова и славна тема. ... Това е кръщението за мъртвите. Павел говори за него в 1 Коринтяните, глава 15, стих 29. Джозеф получил по-пълно обяснение за това в откровение. Той каза, че е привилегия за (членовете на) тази Църква да бъдат кръстени за всички свои роднини, починали преди Евангелието да бъде открито. ... Правейки това, ние действваме като посредници за тях и им даваме привилегията да излязат в Първото възкресение. Той учи, че Евангелието ще им бъде проповядвано в затвора“.

Вайлет добавила: „Искам да бъда кръстена за моята майка. ... Това не е ли едно славно учение?“¹²

Жизненоважното учение за събирането на семействата се разкрило ред по ред, правило след правило. Обредите чрез посредници са ключови за събирането на вечни семейства, свързвайки корени и клони.

Учението за семейството във връзка със семейната история и храмовата работа е ясно. В своите начални откровения с напътствия Господ говори за „кръщението заради *вашиите* мъртви“¹³. Според учението имаме задължения към нашите собствени предци. Това е така, понеже селестриалната организация на Небесата се гради на семействата¹⁴. Първото Президентство насърчава членовете, особено младежите и пълнолетните несемейни младежи, да се занимават по-сериозно със семейната история и обредите за собствените си роднини или предците на членове от техните райони и колове¹⁵. Ние трябва да бъдем свързани както с нашите корени, така и с нашите клони. Мисълта да бъдем свързани във вечно царство наистина е славна.

Храмове

Уилфърд Уудръф отбелязва, че животът на Пророка Джозеф Смит бил достатъчно дълъг, за да положи основите на храмовата работа. При последната среща на Джозеф Смит с Кворума на дванадесетте, той вече е изпълнил техните надарвания¹⁶.

След убийството на Пророка, светиите завършват храма в Наву и запечатващата сила е използвана за благославянето на хиляди верни членове, преди да заминат към Скалистите планини. Тридесет години по-късно, след завършването на храма Сейнт Джордж, президент Бригъм Йънг обяснява

вечната важност на спасителните обреди, достъпни за живите и за починалите¹⁷.

Президент Уилфърд Уудръф изрича това с простички думи: „Едва ли има принцип, който Господ е разкрил, и който да ме е радвал повече от този за изкуплението на мъртвите; това, че ще бъдем с

нашите бащи, майки, съпруги и деца като семейство в зората на първото възкресение и в селестилното царство. Тези принципи са изключително важни. Те си струват всички жертви¹⁸.

Колко е велико времето, в което живеем! Това е последната диспансация и можем да усетим ускоряването на делото на спасението навсякъде, където се извършват спасителни обреди¹⁹. Сега вече имаме храмове почти по целия свят и в тях се предоставят спасителни обреди. Също така огромна благословия е да посещаваме храма за духовно обновяване, мир, сигурност и насоки за нашия живот²⁰.

По-малко от година след като президент Томас С. Монсън бе призован като апостол, той освети библиотеката по родословие към храма Лос Анджелис. Той говори относно починали предци, „очакващи деня, когато вие и аз ще извършим необходимото проучване, за да разчистим пътя, ... (и) също така ще отидем в дома Божий и ще свършим работата ... (която те) не могат да свършат“²¹.

Когато президент Монсън изрече тези думи при освещаването на 20 юни 1964 г., имаше само 12 действащи храма. През времето, когато президент Монсън служи във висшите съвети на Църквата,

се е направило начално освещаване за 130 от 142 действащи храма. Чудо е да видим как се ускорява делото на спасението в наши дни. Обявени са още двадесет и осем храма в различни етапи на строеж. Сега вече осемдесет и три процента от членовете на Църквата живеят на разстояние до 320 км от най-близкия храм.

Технологии за семейна история

Технологиите за работа по семейната история също е претърпяла значително развитие. През март 1995 г. президент Хауърд У. Хънтър заяви: „Започваме да използваме информационни технологии с цел да ускорим свещеното дело по осигуряване на обреди за починалите. Ролята на технологиите ... се засилва от самия Господ. ... Независимо от това, все още сме в начален стадий на боравене с тези инструменти“²².

Деветнадесет години след това пророческо изказване напредъкът на технологиите е почти невероятен. Неотдавна една 36-годишна майка на малки деца ми каза: „Само се замислете - преминали сме от четци на микрофилми в центрове за семейна история към това да си седя на кухненската маса с компютър и да работя по моята семейна история, след като децата ми

най-накрая заспят“. Братя и сестри, центровете за семейна история вече са в нашите домове.

В храмовата работа и семейната история не става дума само за нас. Замислете се за хората, които са от другата страна на завесата и чакат спасителните обреди, които ще ги освободят от робството на духовния затвор. Думата *затвор* се определя като „състояние на изолация или пленничество“²³. Тези, които са в плен, вероятно задават въпроса на Уилям Сароян: „И сега какво?“

Една предана сестра споделя специално духовно преживяване в храма Солт Лейк. Докато била в стаята за потвърждаване след обред за потвърждаване чрез посредник, тя чула: „Затворникът ще си тръгне свободен!“. Тя силно усетила, че спешно трябва да се извърши работата за тези, които чакали за кръщение и потвърждаване. Когато се върнала вкъщи, потърсила в Писанията думите, които чула. Тя открила изявлението на Джозеф Смит в Учение и Завети, раздел 128: „Нека сърцата ви ликуват и бъдат извънредно радостни. Нека земята избухне в песен. Нека мъртвите изрекат химни на вечна възхвала на Цар Емануил, Който е постановил още преди светът да бъде това, което ще ни позволи да ги откупим от тъмницата им, защото затворниците ще си тръгнат свободни“²⁴.

Въпросът е следния: какво трябва да направим? Съветът на Пророка Джозеф Смит е да занесем в храма „записите на умредите ни, (които) ще заслужава(т) пълно приемане“²⁵.

Ръководителите на Църквата отправят ясен призив към подрастващото поколение да бъдат водачи в използването на технологиите, за да усетят духа на Илия, да търсят техните предци и да извършат храмовите обреди за тях²⁶. Голяма част от трудната задача за ускоряване на делото на спасението за живите и починалите ще се извърши от вас, млади хора²⁷.

Ако младежите от всеки район не само ходят в храма за кръщения на

свои починали роднини, но също така и работят с техните семейства и други членове от района, за да предоставят имена на хора от семействата си, за да се извърши храмова работа за тях, то тогава както те, така и Църквата ще бъдат силно благословени. Не подценявайте влиянието на починалите в подкрепа на вашите усилия и радостта от това, че накрая ще се срещнете с хората, на които служите! Почти отвъд нашето разбиране от гледна точка на вечността е огромната благословия да съберем нашите собствени семейства²⁸.

Петдесет и един процента от пълнолетните членовете по света не са въвели имената и на двамата си родители в раздела FamilyTree на страницата FamilySearch. Шестдесет и пет процента от пълнолетните не са въвели имената на всичките си баби и дядовци²⁹. Запомнете - не можем да бъдем спасени без нашите корени и клоци. Членовете на Църквата трябва

да намерят и въведат тази жизненоважна информация.

Най-накрая разполагаме с учението, с храмовете и технологиите, така че семействата да свършат това славно дело по спасението. Предлагам един начин да направим това. Семействата биха могли да организират „Събиране за Family Tree“. Това трябва да се прави многократно. Всеки носи съществуващи семейни документи, разкази и снимки, включително предмети със сантиментална стойност на баби, дядовци и родители. Нашите младежи с огромно желание искат да научат относно живота на техните роднини - откъде са дошли и как са живели. Мнозина от тях са обърнали сърцата си към своите бащи. Те обожават разказите и снимките и разполагат с технически познания да сканират и качват тези разкази и снимки във Family Tree и да свързват източници на документи с техните предци, за да ги запазят завинаги. Разбира се, основната

цел е да определим кои обреди все още трябва да се извършат и да разпределим отговорността по изключително важната храмова работа. Книжката *Моето семейство* може да се ползва като помощно средство при записване на семейна информация, разкази и снимки, които след това да бъдат качени във FamilyTree.

Най-важният приоритет за нас трябва да бъдат семейните отговорности и очаквания, като така ще защитим нашата божествена съдба. За тези, които се чудят как плодотворно да използват неделния ден за семейството като цяло, ускоряването на това дело е плодородна почва. Една майка радостно разказва как нейният 17-годишен син след училище сяда на компютъра да се занимава със семейна история, а 10-годишният ѝ син обича да слуша разказите и да разглежда снимките на своите предци. По този начин цялото семейство е благословено да усеща духа на Илия. Нашите

безценни корени и клони трябва да бъдат подхранвани.

Исус Христос действал като посредник, когато дал Своя живот при Единението. Той отговорил на последния въпрос на Иов. Той победил смъртта за цялото човечество - нещо, което не можем да направим сами за себе си. Но можем да извършваме обреди чрез посредници и действително да станем спасители на хълма Сион³⁰ за нашите собствени семейства, за да бъдем възвисени и спасени заедно с тях.

Свидетелствам за единителната жертва на Спасителя и неизменността на плана на Отца за нас и нашите семейства. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Уилям Сароян, в Хенри Алън, "Raging against Aging", *Wall Street Journal*, 31 дек. 2011 г. 1 ян. 2012 г., С9.
2. Иов 14:14.
3. Иов 14:1, 2, 7, 9.
4. Малахия 4:1. Напоследък няколко статии отбелязват, че все по-голям брой хора решават да нямат деца, за да подобрят житейския си стандарт (вж. Аби Елин, "The Childless Plan for Their Fading Days," *New York Times*, 15 февр. 2014 г., В4). Населението в много държави намалява в резултат на тези лични избори. Понякога това явление се нарича „демографска зима“ (вж. *The New*

Economic Reality: Demographic Winter, документален филм, byutv.org/shows).

5. Малахия 4:5–6.
6. Вж. *History of the Church*, 1:12; Учение и Завети 2.
7. Евреите чакат завръщането на Илия вече 2 400 години. Дори и днес по време на техните годишни пасхи или вечери те му отреждат място и отиват до вратата, надявайки се, че е дошъл да извести идването на Месията.
8. Вж. Bible Dictionary, "Elijah."
9. Вж. Учение и Завети 110:14–16; вж. също Учение и Завети 2.
10. Ръсел М. Нелсън, "A New Harvest Time," *Ensign*, май 1998 г., стр. 34.
11. Иоана 3:5.
12. Vilate M. Kimball to Heber C. Kimball, Oct. 11, 1840, Vilate M. Kimball letters, Библиотека за църковна история; правопис и пунктуация стандартизирани.
13. Учение и Завети 127:5; курсив добавен.
14. Вж. *Учения на Президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит*, 2013 г., с. 68.)
15. Вж. Писмо на Първото Президентство, 8 окт. 2012 г.
16. Вж. *The Discourses of Wilford Woodruff*, избр. G. Homer Durham, 1946 г., стр. 147.
17. Бригъм Йънг е казал: „Единствено искам да видя как тези хора отдават всичките си блага и интереси за изграждането (на) Божието царство, строежа на храмове, в които да вършат работа за живите и починалите ... за да бъдат короновани синове и дъщери на Всемогъщия“ (*Deseret News*, 6 септ. 1876 г., стр. 498). Кръщения за починалите започнали на 9 януари 1877 г., а надарвания за починалите били извършени два дни по-късно. Луси Б. Йънг описва тази радост, казвайки, че

„нейното сърце било ошастливано от възможността да бъде приета от (нейните починали роднини) с отворени обятия, както ще бъдат приети и всички, които вършат тази работа за хората, които не са могли да свършат тази работа за себе си“ (в Richard E. Bennett, "Which Is the Wisest Course?" *The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898*, *BYU Studies Quarterly*, том 52, брой 2, 2013 г., стр. 22).

18. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 192–93.
19. Говорейки за работата за починалите, президент Уилфърд Уудръф, един от най-забележителните мисионери сред живите за всички времена, казал: „Гледам на тази част от нашето служение като мисия, която е също толкова важна, както и проповядването на живите; починалите ще чуят гласа на Божиите служители в света на духовете и те могат да излязат в зората на (Първото) възкресение, освен ако не са извършени някои обреди за (тях). ... Точно толкова е необходимо да се спаси починал човек ... колкото и жив“ (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, *смп.* 188).
20. През март 1995 г. президент Хауърд У. Хънтър кани членовете често да посещават храма „заради личните благословии на поклонението в храма, заради светостта и сигурността, предоставяни между тези осветени стени. ... Той е свят Господу. Трябва да бъде сват и за нас“ ("The Great Symbol of Our Membership," *Tambuli*, ноем. 1994 г., стр. 6).
21. "Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson," *Church News*, 29 дек 2013 г., стр. 2.
22. Хауърд У. Хънтър, "We Have a Work to Do," *Ensign*, март 1995 г., стр. 65.
23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11-то изд., 2003 г., "prison".
24. Учение и Завети 128:22; вж. също Учение и Завети 138:42. „Преди сътворението на света, Господ предопредели това, което позволява на духовете (в затвора) да бъдат изкупени“ (index to the triple combination, "prison").
25. Учение и Завети 128:24.
26. Писмо на Първото Президентство 8 март 2012 г.; вж. и Дейвид А. Беднар „Сърцата на децата ще се обърнат," *Liahona*, ноем. 2011 г., с. 24–27; R. Scott Lloyd, "Find Our Cousins": Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference," *Church News*, 16 фев. 2014 г., стр. 8–9.
27. Едно наскорошно проучване показва, че за това поколение е от особена важност да води пълноценен живот, в който „дават на други хора и се ориентират към по-висша цел“ (Emily Esfahani Smith and Jennifer L. Aaker, "Millennial Searchers," *New York Times Sunday Review*, 1 дек. 2013 г., с. 6).
28. Хауърд У. Хантер, "A Temple-Motivated People," *Liahona*, май 1995 г., стр. 2–7.
29. Статистиката е предоставена от Отдела по семейна история.
30. Вж. Авдий 1:21.

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Ключовете и властта на свещеничеството

Свещеническите ключове ръководят и жените и мъжете, а свещеническите обреди и свещеническата власт се отнасят както за жените, така и за мъжете.

I.

На тази конференция видяхме освобождаването на някои верни братя и подкрепихме призоваването на други. При тази периодична смяна, толкова позната в Църквата, ние не „слизаме“, когато сме освобождени и не се „изкачваме“, когато сме призовани. В службата на Господ няма „нагоре или надолу“. Има само „напред или назад“ и тази разлика зависи от това как приемаме и какво правим при нашето освобождаване и призоваване. Веднъж председателствах при освобождаването на един млад колов президент, който бе отдал чудесна служба в продължение на девет години и сега се радваше на освобождаването си и на новото призоваване, което той и съпругата му току що бяха получили. Те бяха призовани да бъдат ръководители на яслата в техния район. Само в тази Църква това може да се счете за също толкова почетно!

II.

В обръщението си на една конференция на жените, президентката на Обществото за взаимопомощ, Линда К. Бъртън, каза: „Надяваме се да *вдъхнем* на всяка една от

нас по-голямо желание да разбира свещеничеството“¹. Тази нужда е валидна за всеки един от нас и аз ще я следвам, като говоря за ключовете и властта на свещеничеството. Тъй като тези теми са еднакво важни и за мъжете и за жените, аз се радвам, че тази реч се излъчва и публикува за всички членове на Църквата. Свещеническата сила благославя всички нас. Свещеническите ключове ръководят и жените и мъжете, а свещеническите обреди и свещеническата власт се отнасят както за жените, така и за мъжете.

III.

Президент Джозеф Ф. Смит описва свещеничеството като „силата Божия, предадена на мъжа, чрез която той може да действа на земята за спасението на човечеството“². Други ръководители са ни учили, че свещеничеството „е най-великата сила на тази земя. Чрез тази сила бе създадена земята“³. Писанията ни учат, че „това същото Свещеничество, което беше в началото, ще бъде също и в края на света“ (Моисей 6:7). Следователно, свещеничеството е силата, чрез която ще бъдем възкресени и ще продължим напред към вечен живот.

Разбирането, което търсим, започва с разбирането на ключовете на свещеничеството. „Свещеническите ключове са властта, която Бог е дал на носителите на свещеничеството, за да ръководят, контролират и управляват използването на Неговото свещеничество на земята“⁴. Всички действия или обреди, осъществявани в Църквата, се извършват под прякото или непрякото упълномощаване на човек, който държи ключовете за това действие. Както обяснява старейшина М. Ръсел Балард: „Онези, които държат свещеническите ключове ... буквално правят възможно за всички, които служат вярно под тяхното ръководство, да използват свещеническата власт и да имат достъп до свещеническата сила“⁵.

При контролирането на употребата на свещеническата власт

действието на свещеническите ключове увеличава, но и ограничава. То увеличава, като прави възможно свещеническата власт и благословиите ѝ да бъдат на разположение на всички Божии чедета. То ограничава, като определя на кого ще бъде дадена властта на свещеничеството, кой ще е носител на сановете му и как ще бъдат предавани неговите права и сила. Например, човек, който е носител на свещеничеството, не може да предаде своя сан или своята власт на друг, освен ако не е упълномощен от човек, който има ключовете за това. Без това упълномощаване, ръкополагането ще е невалидно. Това обяснява защо един носител на свещеничеството, независимо от неговия сан, не може да ръкоположи член на семейството си или да отслужи причастието в собствения си дом, без да е упълномощен за това от човек, който държи съответните ключове.

С изключение на свещената работа, която сестрите извършват в

храма под властта на ключовете на президента на храма, които ще обясня по-нататък, само човек, който е носител на свещенически сан, може да отслужи свещенически обред. А всички упълномощени свещенически обреди са записани в документите на Църквата.

В крайна сметка, всички ключове на свещеничеството са в ръцете на Господ Исус Христос, защото това свещеничество е Негово. Само Той решава кои ключове се предават на смъртни хора и по какъв начин трябва да се използват тези ключове. Свикнали сме да мислим, че всички ключове са били предадени на Джозеф Смит в храма Къртланд, но Писанията гласят, че това, което е предадено, са „ключовете на тази диспенсация“ (У. и З. 110:16). На обща конференция преди много години президент Спенсър У. Кимбъл ни напомня, че има и други свещенически ключове, които не са дадени на хората на земята, в това число, ключовете на сътворението и възкресението⁶.

Божественото естество на ограниченията, наложени на използването на свещеническите ключове, обяснява важния контраст между решенията във връзка с управлението на Църквата и решенията, засягащи свещеничеството. Първото Президентство и Съветът на Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли, които председателстват над Църквата, са овластени да вземат много решения, засягащи църковни правила и процедури, неща като например разположението на църковни сгради и възрастта за мисионерска служба. Но въпреки че тези председателстващи овластени мъже са носители и упражняват всички ключове, които са предадени на хората в тази диспенсация, те нямат свободата да променят божествено постановения модел, че само мъже ще са носители на санове на свещеничеството.

IV.

Сега стигам до темата за свещеническата власт. Започвам с трите принципа, които току-що бяха обсъдени: (1) свещеничеството е силата Божия, предадена на човека, за да действа за спасението на човечеството, (2) свещеническата власт се управлява от носители на свещеничеството, които държат свещенически ключове и (3) тъй като Писанията гласят, че „всички други власти или служби в църквата са допълнения към това свещеничество“ (У. и З. 107:5), всичко, което се извършва под ръководството на тези свещенически ключове, се извършва със свещеническа власт.

Как това се отнася за жените? В една реч към Обществото за взаимопомощ, президент Джозеф Фийлдинг Смит, по това време президент на Кворума на дванадесетте апостоли, казва следното: „Въпреки че на сестрите не е дадено свещеничеството, че те не се ръкополагат, това не означава, че Господ не им е дал власт. ... На човек може да му е дадена власт или може да е дадена на сестра, за да извършва определени неща в Църквата, които

са обвързващи и абсолютно необходими за нашето спасение, като например работата, която сестрите извършват в Дома Господен. На тях е дадена власт да вършат някои велики и прекрасни неща, свещени за Господ и също толкова обвързващи, както и благословиите, които се дават от мъже, които са носители на свещеничеството⁷.

В тази бележита реч президент Смит казва отново и отново, че на жените е дадена власт. Той казва на жените: „Вие можете да говорите с власт, защото Господ ви е дал власт“. Той казва също, че на Обществото за взаимопомощ „е дадена сила и власт, за да върши страшно много неща. Работата, която те вършат, се извършва с божествена власт“. Разбира се, църковната работа се извършва от жени и мъже, независимо дали в храма или в районите и клоновете, извършва се под ръководството на онези, които притежават свещенически ключове. Затова, когато говори за Обществото за взаимопомощ, президент Смит обяснява: „(Господ) им е дал тази велика организация, в която те имат властта да служат под напътствията и съгласието на епископите на районите ... , да се грижат за духовните и материални нужди на членовете“⁸.

Затова, истина е, че за жените Обществото за взаимопомощ не е просто един час, а организация, към която принадлежат, едно божествено допълнение към свещеничеството⁹.

Не сме свикнали да говорим за жените, че имат властта на свещеничеството в техните църковни призвания, но каква друга власт може да бъде това? Когато една жена, млада или възрастна, е отделена, за да проповядва Евангелието като пълновременна мисионерка, на нея се дава свещеническата власт да изпълнява свещеническа задача. Така е и когато една жена е отделена да действа като служител или учител в църковна организация, под ръководството на някой, който държи ключовете на свещеничеството.

Всеки, който действа в някой сан или някое призвание, получено от някой, който има свещеническите ключове, упражнява свещеническа власт при изпълнението на възложените му задължения.

Всеки, който упражнява свещеническа власт, трябва да забрави за своите права и да се съсредоточи върху своите задължения. Това е един принцип, който е нужен в цялото общество. Известният руски писател Александър Солженицин е цитиран да казва: „Време е ... да защитим не толкова човешките права, колкото човешките задължения“¹⁰. Светиите от последните дни наистина осъзнават, че подготовката за възвисяване не е въпрос на отстояване на права, а въпрос на изпълняване на задължения.

V.

Господ е заповядал само мъже да бъдат ръкополагани в санове на свещеничеството. Но, както подчертават много църковни ръководители, мъжете не са „свещеничеството“¹¹. Мъжете са носители на свещеничеството, със священото задължение да го упражняват за благославянето на Божиите чеда.

Най-великата сила, която Бог е дал на Своите синове, не може да бъде използвана без спътничеството на една от Неговите дъщери, защото само на тях Бог е дал силата „да бъдат създателки на тела ... за да може Божието намерение и Великият план да се осъществят“¹². Това са думите на президент Дж. Рубен Кларк.

Той продължава: „Това е мястото на нашите съпруги и на нашите майки във Вечния план. Те не са носители на свещеничеството, на тях не е възложено изпълнението на задълженията и задачите на свещеничеството, те са съградители и организатори под неговата власт и получатели на неговите благословии, притежавайки допълнението на свещеническите сили и притежавайки функция, която е също толкова божествена, също толкова важна както самото свещеничество“¹³.

С тези вдъхновени слова президент Кларк говори за семейството. Както гласи прокламацията за семейството, бащата председателства над семейството, той и майката имат отделни отговорности, но са „задължени да си помагат едни на други като равностойни партньори“¹⁴. Няколко години преди

служители сме ние, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Линда К. Бъртън, "Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children" (Brigham Young University Women's Conference address, 3 май 2013 г.), ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.
2. Джозеф Ф. Смит, *Gospel Doctrine*, 5-то издание, 1939 г., стр. 139.
3. Бойд К. Пакър, "Priesthood Power in the Home" (събрание за обучение на ръководители по света, фев. 2012 г.); lds.org/broadcasts; вж. също Джеймс Е. Фауст, "Power of the Priesthood," *Ensign*, май 1997 г., стр. 41–43.
4. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 2.1.1.
5. М. Ръсел Балард, "Мъже и жени в делото Господно," *Лиакхона*, апр. 2014 г., стр. 48; вж. също *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 138.
6. Вж. Спенсър У. Кимбъл, "Our Great Potential," *Ensign*, май 1977 г., с. 49.
7. Джозеф Фийлдинг Смит, "Relief Society — an Aid to the Priesthood," *Relief Society Magazine*, ян. 1959 г., стр. 4.
8. Джозеф Фийлдинг Смит, "Relief Society — an Aid to the Priesthood", ян. 1959 г., с. 4, 5; вж. също *Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит*, 2013 г., с. 302.)
9. Вж. Бойд К. Пакър, "The Relief Society," *Ensign*, май 1998 г., с. 72; вж. също *Daughters in My Kingdom*, с. 138.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, "A World Split Apart" (реч, произнесена в университета Харвард, 8 юни 1978 г.); вж. също Patricia T. Холанд, "A Woman's Perspective on the Priesthood," *Ensign*, юли 1980 г., с. 25; *Tambuli*, юни 1982 г., с. 23; Далин Х. Оукс, "Rights and Responsibilities," *Mercer Law Review*, vol. 36, no. 2 (winter 1985), 427–42.
11. Вж. Джеймс Е. Фауст, "You Are All Heaven Sent," *Liakhona*, ноем. 2002 г., с. 113; М. Балард, "Това е делото Ми и славата Ми," *Лиакхона*, май 2013 г., с. 19; Далин Х. Оукс, "Свещеническата власт в семейството и Църквата," *Лиакхона*, ноем. 2005 г., стр. 24. Понякога казваме, че Обществото за взаимопомощ е „партньор в свещеничеството“. По-точно е да се каже, че в делото Господно Обществото за взаимопомощ и жените в Църквата са „партньори с носителите на свещеничеството“.
12. Дж. Рубен Кларк, "Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan", *Relief Society Magazine*, дек. 1946 г., с. 800.
13. Дж. Рубен Кларк, "Our Wives and Our Mothers," с. 801.
14. "Семейството: прокламация към света," *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
15. Спенсър У. Кимбъл, "Privileges and Responsibilities of Sisters", *Ensign*, ноем. 1978 г., с. 106.
16. М. Ръсел Балард, *Лиакхона*, апр. 2014 г., с. 48; вж. също Шери Л. Дю, *Women and the Priesthood*, 2013 г., особено глава 6, за ценно обяснение на ученията, споменати тук.

прокламацията за семейството, президент Спенсър У. Кимбъл дава следното вдъхновено обяснение: „Когато говорим за брака като партньорство, нека говорим за него като *пълно* партньорство. Не искаме нашите жени-членове на Църквата да бъдат *мълчаливи* или *ограничени* партньори в това вечно назначение! Моля, бъдете *допринасящи* и *пълноправен* партньор“¹⁵.

Независимо дали в Църквата или в семейството, за Бог жените и мъжете са равни, но с различни отговорности.

Приключвам с някои истини за благословиите на свещеничеството. За разлика от свещеническите ключове и ръкополаганията в свещеничеството, благословиите на свещеничеството се предлагат и на жените и на мъжете при едни и същи условия. Дарът на Светия Дух и благословиите на храма са явни примери за тази истина.

В своята проникновена реч на Образователната седмица на Университета Бригъм Йънг миналото лято, старейшина М. Ръсел Балард сподели следните учения:

„Нашите църковни учения поставят жените равни на, но и различни от мъжете. Бог не счита нито един от половете за по-добър или по-важен от другия. ...

Когато мъжете и жените отидат в храма, те биват надарени с една и съща сила, която по определение е силата на свещеничеството. ... Всички Божии чеда имат достъп до силата и благословиите на свещеничеството“¹⁶.

Свидетелствам за силата и благословиите на Божието свещеничество, предоставени както на Неговите синове, така и на Неговите дъщери. Свидетелствам за властта на свещеничеството, която действа из всички санове и дейности на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни. Свидетелствам за божествено постановеното предназначение на ключовете на свещеничеството, които се държат и използват в своята пълнота от нашия пророк и президент, Томас С. Монсън. Последно и най-важно: свидетелствам за нашия Господ и Спасител, Исус Христос, чието свещеничество е това и чиито

От старейшина Доналд Л. Халстром
От Президентството на Седемдесетте

Какви човеци трябва да бъдем?

Какви промени се изискват от нас, за да станем човеците, които трябва да бъдем?

Замисляйки се над това събрание по целия свят, си припомняме, че никъде другаде няма такова събиране. Целта на свещеническата сесия на Общата конференция е да учи носителите на свещеничеството какви човеци трябва да бъдем (вж. 3 Нефи 27:27) и да ни вдъхнови да достигнем този идеал.

Когато бях носител на свещеничеството на Аарон в Хаваи преди

половин век и като мисионер в Англия, ние се събирахме в църковните сгради и (с голямо усилие) слушахме свещеническата сесия чрез телефонна връзка. По-късно чрез сателити се предаваха излъчвания към избрани църковни сгради, които разполагаха с огромни сателитни приемници и така виждахме и чувахме събранията. Бяхме изумени от тази технология! Малцина са

можели да си представят света днес, в който всички с достъп до интернет чрез смартфон, таблет или компютър получават достъп до посланията на това събрание.

Независимо от това, този невероятен улеснен достъп до словата на Господните служители, които са същите като словата на Господ (вж. У. и З. 1:38), не е от голяма полза, освен ако не пожелаем да получим словото (вж. У. и З. 11:21) и да го следваме. Простичко казано, целта на общата конференция и на тази свещеническа сесия се постига, само ако желаем да действваме — ако желаем да се променим.

Преди няколко десетилетия служих като епископ. Дълго време се срещях с един мъж в нашия район, който бе много по-възрастен от мен. Взаимоотношенията със съпругата му бяха трудни и той не можеше да вижда децата си. Трудно му бе да се задържи на една работа, нямаше близки приятели и толкова му бе непосилно да общува с членовете в района, че накрая нямаше желание да служи в Църквата. По време на една напрегнатата среща относно трудностите в неговия живот, той се наклони към мен — като заключение на многото ни разговори — и каза: „Епископе, имам сприхав характер и просто съм си такъв!“

Това изречение не ми даваше мир онази нощ и оттогава насам ме безпокои. Веднъж, щом този мъж бе решил — веднъж, щом който и да е от нас реши — „Просто съм си такъв“, се отказваме от нашата способност да се променяме. В такъв случай нека направо да развеем бялото знаме, да положим оръжията си, да отстъпим в битката и просто да се предадем — всяка надежда за победа е изгубена. Някои биха си помислили, че това не описва техния живот, но вероятно всички ние показваме чрез поне един или два лоши навика, че „сме си просто такива“.

Ние се събираме на това свещеническо събрание понеже това, което сме сега, не предопределя,

живееше със своята съпруга и три деца. Беше ужасно горещо през този ден. Ходенето все още му бе трудно, но нямаше самосъжаление. Посредством лично усърдие той бе станал учител и преподаваше на децата от селото. Когато влязохме в неговата скромна къща, веднага ме заведе до един тъгъл и извади кутия с най-ценните си притежания. Той искаше да видя листче хартия. Там пишеше: „С добри пожелания и благословии на старейшина Нулу, смел и щастлив мисионер (от) 25 юни 1987 г. (подпис) Бойд К. Пакър“. По това време президент Пакър посетил Индия, говорил с група мисионери и потвърдил на старейшина Нулу казаното относно неговия потенциал. Накратко, този ден през 2006 г. брат Нулу ми каза, че Евангелието го бе променило — за постоянно!

Президентът на мисия ни придружи на нашето посещение в дома на семейство Нулу. Той дойде с нас, за да проведе интервю с брат Нулу, неговата съпруга и деца — за да могат родителите да бъдат надарени и запечатани, а децата — да бъдат запечатани за своите родители. Също така предоставихме на семейството всичко необходимо за пътуването до храма Хонг Конг Китай, където да получат своите обреди. Те плакаха от радост, тъй като дългоочакваната им мечта щеше да се сбъдне.

Какво се очаква от носител на Божието свещеничество? Какви промени се изискват от нас, за да станем човеците, които трябва да бъдем? Давам ви три предложения:

1. Ние трябва да сме мъже, достойни за свещеничеството! Независимо дали сме млади мъже, носители на Аароновото свещеничество, или мъже носители на Мелхиседековото свещеничество, трябва да сме достойни за свещеничеството, като показваме духовна зрялост, понеже сме сключили завети. Апостол Павел казва: „Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствавах, като дете разсъждавах; откак станах

какви можем да станем. Тази вечер се събираме тук в името на Исус Христос. Събираме се тук с убеждението, че Неговото Единение дава на всеки от нас — независимо от нашите слабости, прегрешения или пристрастявания — способността да се променяме. Събираме се с надеждата, че нашето бъдеще, въпреки нашето минало, може да бъде по-добро.

Когато участваме в това събиране с „истинско намерение“ (Мороний 10:4) да се променим, Духът има пълен достъп до нашите сърца и умове. Господ разкрива на Пророка Джозеф: „И ще стане така, че доколкото те ... упражняват вяра в Мен — запомнете, че вярата е принцип на сила и действие — аз ще излея Духа Си върху тях в деня, когато те се съберат наедно“ (У. и З. 44:2). Това означава тази вечер!

Ако смятате, че вашите трудности са непреодолими, нека ви разкажа за един мъж, с когото се срещнахме в малко селце извън Хайдерабад, Индия, през 2006 г. Този мъж олицетворяваше желание за промяна. Апа Рао Нулу бе роден в

провинциалната част на Индия. На 3-годишна възраст се разболял от детски паралич и станал инвалид. Според приетото в неговата култура, потенциалът му бил сериозно ограничен. Когато бил младеж, се срещнал с нашите мисионери. Те му проповядвали относно по-голям потенциал, както в този живот, така и във вечността. Той бил кръстен и потвърден за член на Църквата. Мнението му за себе си се подобрило значително и той си поставил за цел да получи Мелхиседековото свещеничество и да отслужи пълновременна мисия. През 1986 г. той бил ръкоположен за старейшина и призван да служи в Индия. Вървенето му представлявало трудност; той ходел с бастун във всяка ръка и често падал, но никога не мислил да се отказва. Той поел ангажимента да служи с чест и всеотдайност и така и направил.

Когато се срещнахме с брат Нулу почти 20 години след неговата мисия, той радостно ни посрещна в края на пътя и ни поведе надолу по неравен черен път към неговия двустаен дом, в който

мъж, напуснал съм, детинското“ (1 Коринтяните 13:11). Ние трябва да сме различни, понеже сме носители на свещеничеството — не високомерни, горделиви или надменни — а по-скоро скромни, възприемчиви и кротки. Ръкополагането в свещеничеството и неговите санове трябва да означава нещо за нас. То не следва да се счита за формалност, която автоматично извършваме на определена възраст, а като съзнателно сключване на завет. Трябва да се чувстваме толкова привилегирани и благодарни, че всяко наше действие да го показва. Ако само понякога се замисляме за свещеничеството, трябва да се променим.

2. Трябва да служим! Същността на това да сме носители на свещеничеството е да увеличаваме нашите призвания (вж. У. и З. 84:33), като служим на ближните. Не трябва да сме хора, които избягват своето най-голямо задължение да служат на съпругите и децата си, да не приемат или нехайно да изпълняват църковни призвания или да се грижат за околните само когато това им е

удобно. Спасителя заявява: „Да възлюбим Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“ (Матей 22:37) и след това добавя: „Ако Ме обичате, вие ще ми служите“ (У. и З. 42:29). Егоизмът е в пълна противоположност на свещеническите отговорности и ако е черта от нашия характер, трябва да се променим.

3. Трябва да сме достойни! Може да нямаме способността на старейшина Джефри Р. Холанд, когато преди няколко години говори в свещеническа сесия да „поговорим очи в очи, лице в лице ... с достатъчно плам в гласа, така че да усети(м) колко важно е това“ („Призовани сме от Бог“, *Лиакхона*, ноември 2011 г., стр. 45), но, скъпи братя, трябва да си дадем сметка, как общоприети светски практики ограничават нашата сила в свещеничеството. Ако си мислим, че можем съвсем мъничко да се поддадем на порнография, прегрешения спрямо целомъдрието или нечестие в някаква форма и че те няма да се отразят отрицателно на нас и нашите семейства,

се заблуждаваме. Мороний заявява: „Гледайте да вършите всяко нещо в достойнство“ (Мормон 9:29). Господ изрича със силни думи: „И Аз сега ви давам заповед да внимавате относно вас самите и усърдно да се вслушвате в словото на вечния живот“ (У. и З. 84:43). Ако съществуват неотстранени грехове, които възпрепятстват нашето достойнство, трябва да се променим.

Единственият пълен отговор на въпроса, който Исус Христос задава: „Какви човеци трябва да бъдете вие?“ е този, който Той дава с няколко дълбоко значими думи: „Тъкмо какъвто съм Аз“ (3 Нефи 27:27). В поканата да „(дойдем) в Христа и да стане(м) свършени в Него“ (Мороний 10:32) се изисква и очаква промяна. От проява на милосърдие, Той не ни е оставил сами. „И ако човеците дойдат при Мене, Аз ще им покажа тяхната слабост. ... тогава Аз ще сторя слабите им страни да станат силни“ (Етер12:27). Ако разчитаме на Единението на Спасителя, можем да се променим. Сигурен съм в това. В името на Исус Христос, амин. ■

От Рандъл Л. Рид

Втори съветник в Общото президентство на Младите мъже

Поколението с най-голямо разнообразие от избори

Вие сте избрани да участвате в Неговото дело в това време, тъй като Той вярва, че ще направите правилния избор.

Млади мъже, може би и преди сте чували, че вие сте „избрано поколение“, т.е. че Бог ви е избрал и подготвил да дойдете на земята в това време с велика цел. Знаем, че това е истина. Но тази вечер искам да се обърна към вас като към „поколението с най-голямото разнообразие от избори“, тъй като никога досега в историята хората не са били благославяни с толкова много избори. Повече избор означава повече възможности, а повече възможности означава повече потенциал да правиш добро и, за съжаление, лошо. Вярвам, че Бог ви е изпратил в това време, защото Той вярва, че вие успешно ще избирате мъдро сред голямото разнообразие от избори.

През 1974 г. президент Спенсър У. Кимбъл казва: „Аз вярвам, че Бог няма търпение да ни даде изобретения, които ние, непрофесионалистите, дори не можем да си представим“ (“When the World Will

Be Converted”, *Ensign*, окт. 1974 г., стр. 10).

И Той го направи! Вие растете с едно от най-великите изобретения за правене на добро в човешката история: Интернет. С него идва едно голямо разнообразие от

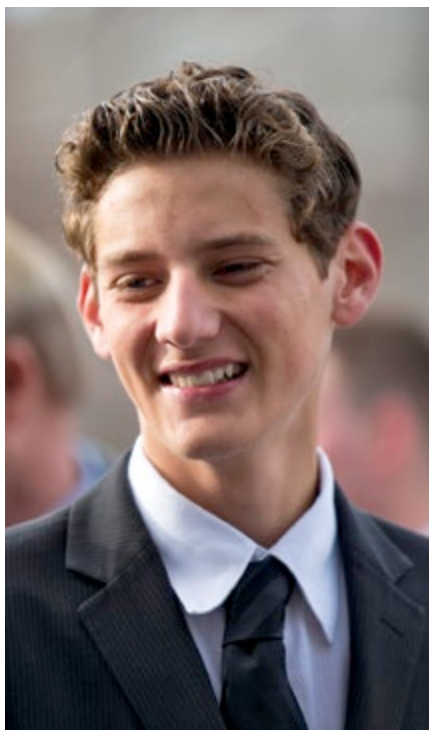
избори. Разнообразието от избори, обаче, носи със себе си същото количество отговорност. То улеснява вашия достъп едновременно до най-доброто и най-лошото от това, което предлага света. С него можете да постигнете велики неща за кратък период от време или да попаднете в безкрайна примка на незначителните неща, които губят времето ви и намаляват вашия потенциал. С натискането на един бутон, вие имате достъп до каквото сърцето ви пожелае. Това е ключът — какво желае сърцето ви? Към какво клоните? Накъде ви води желанието?

Помнете, че Бог „въздава на хората съгласно желанията им“ (Алма 29:4) и че Той „ще съд(и) всички човеци според делата им и според желанието на сърцата им“ (У. и З. 137:9, вж. също Алма 41:3).

Старейшина Брус Р. Макконки казва: „В истинския, макар и фигуративен смисъл *книгата на живота* е архив на човечеството, а този архив е записан в тялото на всеки човек. ... Тоест, всяка мисъл, дума и дело оказват влияние върху човешкото тяло: всичко оставя следа, следа, която може да бъде прочетена от Него, който е Вечен, толкова лесно колкото лесно могат да бъдат прочетени думите в една книга“ (*Mormon Doctrine*, 2-ро издание 1966 г., стр. 97)

Интернет също записва вашите желания, изразени под формата на търсения и кликания. Има много начини да се изпълнят тези желания. Докато се ровите в Интернет, вие оставяте следи — как комуникирате, в кои страници влизате, колко време оставате, какви неща ви интересуват. По този начин Интернет създава ваш кибер-профил, в смисъл на ваша „кибер-книга на живота“. И както се случва в живота, Интернет ще ви даде това, което търсите. Ако вашите желания са чисти Интернет може да ги увеличи, като улесни участието в достойни дейности. Но и обратното е вярно.

Старейшина Нийл А. Максвел изразява това по следния начин:

„Затова с времето ще се превърнем в онова, което настойчиво желаем, и него ще получим във вечността. ...

... Само посредством възпитаване и овладяване на нашите желания, те могат да се превърнат в наши съюзници вместо наши врагове!“ (“According to the Desire of (Our) Hearts”, *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 21, 22)

Мои млади братя, ако не се ангажирате във възпитание на собствените си желания, светът ще го направи вместо вас. Всеки ден светът се стреми да влияе на вашите желания, като ви съблазнява да купите нещо, да кликнете на нещо, да играете на нещо, да прочетете или гледате нещо. В крайна сметка изборът е ваш. Имате свобода на избор. Това е силата не само да действате според желанията си, но и да подбирате, пречиствате и да възвишавате вашите желания. Свободата на избор е вашата сила да станете каквито искате. Всеки избор ви води до или ви отдалечава от това, което можете да станете; всяко кликуване има смисъл. Винаги се питайте: „Накъде води този избор?“ Развийте способността да виждате отвъд дадения момент.

Сатана иска да контролира вашата свобода на избор, за да контролира какви ще станете. Той знае, че един от най-добрите начини да го направи, е като ви хване в капана на пристрастяващо поведение. Вашият избор определя дали технологиите ще ви дадат сили или ще ви заробят.

Позволете ми да предложа четири принципа, които да помогнат на вас — поколението на избора, да възпитате вашите желания и да направляват ползването на технологиите.

Първо: Да знаеш кой си всъщност прави решенията по-лесни

Имам приятел, който научи тази истина по много личен начин. Неговият син бе отгледан в Евангелието, но сякаш се луташе духовно. Той често отхвърляше възможностите

да упражнява свещеничеството. Неговите родители бяха разочаровани, когато обяви, че е решил да не служи на мисия. Моят приятел се моли искрено за сина си с надеждата, че той ще претърпи промяна в сърцето. Тази надежда беше попарена, когато синът му обяви, че се е сгодил и ще се ожени. Бащата умоляваше сина си да получи своята патриархална благословия. Синът накрая се съгласил да посети патриарха сам.

Когато се върнал след благословията, той изглеждал много развълнуван. Извел приятелката си навън, където да поговорят насаме. Бащата надникнал през прозореца и видял младата двойка взаимно да си бършат сълзите.

По-късно синът споделил с баща си какво се е случило. С много чувство той обяснил, че по време на благословията видял какъв е бил в доземния живот. Той видял колко доблестен и какво влияние е имал в убеждаването на другите да следват Христос. Като разбрал кой е всъщност, как е могъл да не служи на мисия?

Млади мъже, помнете кои сте всъщност. Помнете, че вие сте носители на свящото свещеничество. Това ще ви вдъхновява да правите правилните избори при ползване на Интернет и през целия си живот.

Второ: Включете се в източника на сила

В ръцете си държете мъдростта на вековете, като най-важната част от тази мъдрост са словата на пророците — от старозаветни времена до тези на президент Томас С. Монсън. Но ако не презареждате редовно телефона си, той става безполезен и вие вече нямате връзка. И ден няма да мине без да сте си заредили батерията.

Колкото и да е важно всеки ден да излизате от вкъщи с напълно зареден телефон, още по-важно е да бъдете напълно заредени духовно. Всеки път, когато включвате телефона си, използвайте случая да се запитате дали сте включени към най-важния източник на духовна сила — молитвата и изучаването на Писанията, които ви настройват за вдъхновение от Светия Дух (вж. У. и 3. 11:12–14). Това ще ви помогне да знаете намерението и волята Господни и така да правите малките но важни всекидневни избори, които определят вашата посока. Много от нас незабавно спират всички други дейности, когато получат текстово съобщение, а не следва ли посланията от Господ да бъдат по-важни за нас? Пропускът да се включим към тази сила следва да бъде немислим за нас (вж. 2 Нефи 32:3).

Трето: Не притежаването на смартфон ви прави умен, а начинът по който го използвате

Млади мъже, не правете глупави неща със смартфоните си. Знаете какво имам в предвид (вж. Матей 4:29). Има безброй начини технологиите да ни разсеят от това, което е най-важно. Следвайте поговорката: „Бъдете там, където сте, когато сте там“. Когато шофирате, шофирайте. Когато сте в час, съсредоточете се в урока. Когато сте с приятелите си, дайте им дара на вашето внимание. Вашият мозък не може да се съсредоточи върху две неща едновременно. Правенето на много неща едновременно означава да измествате вниманието си от едно нещо на друго. Както стара поговорка гласи: „Ако гоните два заека, няма да хванете нито един“.

Четвърто: Бог осигурява технологиите, за да изпълни Своята цел

Божествената цел на технологиите е да ускорят делото на спасението. Като членове на избраното поколение вие разбирате технологиите. Използвайте ги да напреднете по пътя си към съвършенство. Тъй като ви е дадено много, много се изисква от вас (вж. „Защото тъй си щедър, Господи“ *Химни*, № 137). Бог очаква от вас да използвате тези велики инструменти, за да пренесете делото Му на следващото ниво, да споделяте Евангелието по начин, който е извън представите на моето поколение. Докато миналите поколения въздействаха на своите съседи и града си, вие имате силата чрез Интернет и социалните медии да достигнете извън границите и да въздействате на целия свят.

Свидетелствам, че това е Църквата на Господ. Вие сте избрани да участвате в Неговото дело в това време, тъй като Той вярва, че ще направите правилния избор. Вие сте поколението с най-голямо разнообразие от избори. В името на Исус Христос, амин. ■

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Проспивате ли Възстановяването?

По никакъв начин не можем да си позволим като отделни личности, семейства и Христовата Църква да влагаме частични усилия в това свято дело.

Преди почти 200 години американският къс разказ „Рип Ван Уинкъл“ моментално се превърнал в класическо произведение. Главният герой, Рип, е мъж без амбиции и е много добър в отбягването на две неща: работата и своята съпруга.

Един ден, докато се разхождал с кучето си из планините, се натъкнал на група странно облечени мъже, които пиели и играели игри. След като опитал от техния алкохол, Рип се почувствал уморен и затворил очи за момент. Когато отново отворил очи, с изненада установил, че кучето му го нямало, пушката му ръждясала и вече му била пораснала дълга брада.

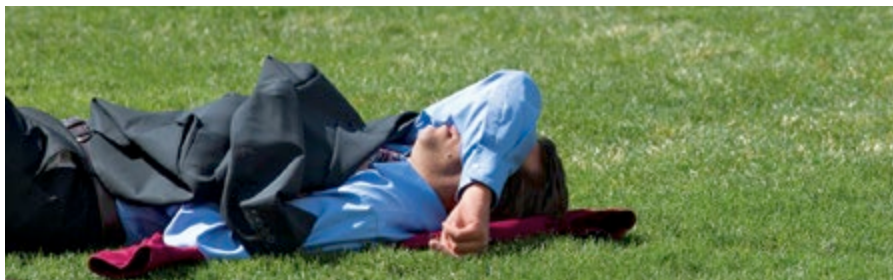
Рип се върнал в селото и открил, че всичко се е променило.

Съпругата му била починала, приятелите му ги нямало и картината на крал Джордж III в механата била заменена от портрет на човек, когото той не можел да разпознае — генерал Георг Вашингтон.

Рип Ван Уинкъл прекарал 20 години в сън! И през това време той пропуснал един от най-вълнуващите периоди в историята на неговата държава — той проспал Американската революция.

През май 1966 г. д-р Мартин Лутер Кинг-младши се позовавал на този разказ като пример за своята реч „Не проспивайте Революцията“¹.

Днес бих желал да използвам същата тема и да задам въпрос на всички нас, носители на Божието

свещеничество: проспивате ли Възстановяването?

Живеем във времето на Възстановяването

Понякога гледаме на Възстановяването на Евангелието като на нещо завършено, което вече е минало — Джозеф Смит превел Книгата на Мормон, той получил ключовете на свещеничеството, Църквата била организирана. В действителност, Възстановяването е продължителен процес; ние живеем в него и сега. То включва „всичко, което Бог е разкрил, ... всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща“². Братя, вълнуващото развитие днес е част от отдавна предсказан период на подготовка, чиято кулминация е славното Второ пришествие на Спасителя Исус Христос.

Това е един от най-забележителните моменти в световната история! Древните пророци силно са желали да видят нашето време.

Когато нашият земен живот привърши, какви преживявания ще можем да споделим относно нашия

личен принос към този значим период в нашия живот и към осъществяването на делото Господне? Ще можем ли да кажем, че сме запретнали ръкави и сме се трудили с цялото си сърце, мощ, разум и сила? Или ще трябва да признаем, че сме били по-скоро наблюдатели?

Предполагам, че има най-различни причини, поради които е лесно да станем малко поспаливи, що се отнася до изграждането на Божието царство. Нека спомена три главни причини. Докато правя това, ви каня да размишлявате дали някоя от тях се отнася за вас. Ако откриете нужда от подобрения, ви моля да помислите какво може да бъде направено, за да се промени те към по-добро.

Егоизъм

На първо място е егоизмът.

Егоистите търсят лична изгода и удоволствие над всичко друго. Най-важният въпрос за един егоист е „Аз какво ще получа от това?“

Братя, със сигурност вие разбирате, че такова отношение очевидно е противоположно на духа, който се изисква за изграждане на Божието царство.

Когато търсим удовлетворение на собствените си нужди, а не се отдаваме на безкористна служба, нашите приоритети стават нашето лично признание и удоволствие.

Миналите поколения са водили битки с различни видове егоизъм и суета, но не мисля, че днес им отстъпваме по нещо. Никак не е случайно, че речникът Oxford Dictionary наскоро обяви думата „селфи“ (снимка на човек, направена от самия него) за дума на годината³.

Естествено е всеки човек да има желание за признание и няма нищо лошо да разпускаме и да си изкарваме приятно. Но когато търсенето на „(обогатяване) и (получаване на) светска похвала“⁴ е в основата на нашата мотивация, ще пропуснем изкупителните и радостни преживявания, които настъпват, когато щедро се раздаваме в делото Господне.

Какъв е лекът?

Както винаги, отговорът се намира в думите на Христос:

„Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си и така нека Ме последва.“

Защото този, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който

да постигнем нашата мисия в царството Господне.

Нашият Небесен Отец се натъжава, когато вижда, с каква охота някои от Неговите благородни синове си протягат ръцете, за да приемат веригите на разрушителните пристрастявания.

Братя, ние сме носители на вечното свещеничество на Всеомогъщия Бог. Ние наистина сме синове на Всевишния и сме надарени с неимоверен потенциал. Ние сме създадени да се извисяваме свободно в Небесата. Не сме създадени да бъдем приковани към земята, затворени в усмирителните ризи, които сами сме си направили.

Какъв е лекът?

Първото нещо, което трябва да проумеем, е следното: по-лесно е да предотвратим пристрастяванията, отколкото да ги лекуваме. Спасителят проповядва: „Не позволява(й) те никое от тези неща да влезе в сърцето ви“⁶.

Преди няколко години аз и президент Томас С. Монсън получихме покана да направим обиколка на Еър Форс 1 — забележителния самолет, който превозва президента на Съединените щати. Минахме през щателни проверки за сигурност, извършени от тайните служби и леко се подсмивах, когато агентите претърсваха нашия скъп пророк, преди да се качим.

След това пилотът ме покани да седна на неговото място. Беше изумително усещане отново да седна на пилотското място на забележителен летателен апарат подобен на самолетите, които бях управлявал толкова години. Умът и сърцето ми се изпълниха със спомени от полети над океани и континенти. Представих си вълнуващи излитания и кацания на летища по целия свят.

Почти без да съзнавам, сложих ръце на четирите дросела на Боинга 747. И точно тогава иззад мен чух един обичан и лесно разпознаваем глас — гласът на Томас С. Монсън.

„Дитер — каза той — не си го и помисляй!“

изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси“⁵.

Хората, които с цялото си сърце обърнат своя живот към нашия Спасител и служат на Бог и своите близни, откриват богатството и пълнотата на живота, които остават непознати за себелюбивите и егоистичните. Щедрите дават от себе си. Това могат да бъдат малки постъпки на милосърдие, които имат огромно въздействие за добро: една усмивка, ръкостискане, прегръдка, време, прекарано в изслушване, мила насърчителна дума или жест на внимание. Всички тези проявления на доброта могат да променят сърца и живота на хората. Когато се възползваме от неограничените възможности да обичаме и служим на нашите близни, включително нашите съпруги и семейства, способността ни да обичаме Бог и да служим на околните нараства значително.

Тези, които служат на ближните, няма да проспят Възстановяването.

Пристрастявания

Друго нещо, което може да ни накара да ходим като че ли на сън по време на този забележителен период, са пристрастяванията.

Пристрастяванията често започват неусетно. Пристрастяванията са тънки спончета на повторяеми действия, които се заплитат в дебелите връзки на навика. Вредните навици могат да се превърнат в унищожителни пристрастявания.

Заробващите вериги на пристрастяванията имат много проявления; например: порнография, алкохол, секс, наркотици, тютюн, хазарт, храна, работа, интернет или виртуалната действителност. Сатана, нашият общ враг, разполага с голям брой любими способности, с които ни открива божествения потенциал

Не че си признавам, но може би президент Монсън ми прочете мислите.

Когато се изкушаваме да направим нещо, което не би трябвало да вършим, нека се вслушаме в изпълненото с любов предупреждение, идващо от роднини и приятели, нашия обичан пророк и, както винаги, Спасителя.

Най-добрата защита срещу пристрастяванията е никога да не започваме с тях.

Какво става с хората, които са попаднали в хватката на пристрастяванията?

Първо, искам да знаете, че има надежда. Потърсете помощ от обичани от вас хора, църковни ръководители и квалифицирани специалисти. Църквата предлага помощ за справяне с пристрастяванията чрез местни църковни ръководители, интернет,⁷ а в някои области — и Семейните служби на Църквата.

Никога не забравяйте, че с помощта на Спасителя можете да се освободите от пристрастяванията! Пътеката може да е дълга и трудна, но Господ няма да се откаже от вас. Той ви обича. Исус Христос изстрадал Единението, за да ви помогне да се промените, да ви освободи от пленничеството на греха.

Най-важното е да продължаваме да се опитваме — понякога са нужни няколко опита, преди да постигнем успех. Така че, не се отказвайте! Не губете вяра! Нека сърцето ви бъде близо до Господ и Той ще ви дава силата на избавлението. Той ще ви освободи.

Скъпи мои братя, винаги стойте далеч от навици, които биха ви довели до пристрастявания! Хората, които спазват това, ще могат да отдадат своето сърце, мощ, разум и сила в служба на Бог.

Те няма да проспят Възстановяването.

Приоритети, надпреварващи се за нашето внимание

Трето препятствие, което ни пречи напълно да се отдадем на това дело, са многото надпреварващи

се за вниманието ни приоритети. Някои от нас са толкова заети, че се чувстваме като каруца, теглена от десет добичета, като всяко едно дърпа в различна посока. Изразходва се много енергия, но каруцата не се помръдва.

Често влагаме най-доброто от себе си за дадено хоби, спорт, кариерни интереси, обществени или политически въпроси. Всичко това вероятно е добро и почтено, но остава ли ни време и сили за нещата, които трябва да бъдат нашите най-важни приоритети?

Какъв е лекът?

Отговорът отново се намира в думите на Спасителя:

„Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“⁸.

Всичко останало трябва да отстъпва по важност на тези два велики приоритета.

Дори извършвайки църковна служба, не е трудно просто да вършим работа, без да стигаме до същината на ученичеството.

Братя, ние, като носители на свещеничеството, сме дали обещание да бъдем хора, които обичат Бог и своя ближен и сме готови да засвидетелстваме нашата любов на думи и дела. Това е нашата същност като последователи на Исус Христос.

Хората, които прилагат тези принципи, няма да проспят Възстановяването.

Призив за събуждане

Апостол Павел пише: „Стани, ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос“⁹.

Мои скъпи приятели, знайте, че сте синове на светлината!

Не позволявайте на егоизма да ви обхване! Не развивайте навици, които биха довели до пристрастявания! Не позволявайте на борещите се за вниманието ви приоритети да ви приспят в безразличие и откъсване от благословеното ученичество и облагородяващата свещеническа служба!

По никакъв начин не можем да си позволим като отделни личности, семейства и Христовата Църква да влагаме частични усилия в това свято дело.

Да бъдем последователи на Христос не означава да полагаме усилия веднъж на седмица или веднъж на ден. Това изисква непрестанно полагане на усилия.

Господното обещание на Неговите предани свещеници е твърде славно, за да бъде напълно разбрано.

Всички, които са верни, тъй че да придобият тези две свещеничества и да увеличават призованията си, „са осветени от Духа за обновяване на своите тела“. Ето защо, всичко, което (нашият) Отец има, ще (им) бъде дадено¹⁰.

Свидетелствам, че пречистващата сила на Единението на Исус Христос и преобразяващата сила на Светия Дух могат да изцелят и спасят човечеството. Привилегия, свята отговорност и радост е за нас да се вслушаме в призива на Спасителя, да Го следваме с драговолен ум и с цялостно намерение в сърцето. Нека се отърсим от веригите, с които сме вързани, да излезем от забвението и да се вдигнем от праха¹¹.

Нека бъдем будни и никога не се уморяваме да вършим добро, тъй като ние „полага(ме) основата на велико дело“¹², тъкмо подготовка за завръщането на Спасителя. Братя, когато добавяме светлината на нашия пример като свидетелство за красотата и силата на възстановената истина, вие няма да проспим Възстановяването. Свидетелствам за това и ви оставям своята благословия, в свящото име на нашия учител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Martin Luther King Jr., "Don't Sleep Through the Revolution" (1966 Ware Lecture, Unitarian Universalist Association General Assembly, Hollywood, Florida, 18 май 1966 г.).
2. Символът на вярата 1:9.
3. Вж. blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Нефи 26:29.
5. Марка 8:34–35.
6. 3 Нефи 12:29.
7. Вж. напр. lds.org/topics/addiction.
8. Матей 22:37–39.
9. Ефесяните 5:14.
10. Вж. Учение и Завети 84:33, 38.
11. 2Нефи 19:23.
12. Вж. Учение и Завети 64:33.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

МЪЖЪТ СЪС СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО

Можете да бъдете отличен, средно добър или лош пример. Дори и да си мислите, че за вас това няма значение, за Господ има.

Всички ние си имаме герои, особено когато сме малки. Аз съм роден и отраснах в Принстън, Ню Джързи, САЩ. Най-известните спортни отбори близо до нас бяха в Ню Йорк. В града имаше три професионални бейзболни отбора в онези далечни дни: Бруклин Доджърз, Ню Йорк Джайънтс и Ню Йорк Янкиз. Филаделфия бе още по-близо до нашия дом и бейзболните отбори от там се казваха Атлетикс и Филиз. Можех да си избира за мои герои много от играчите.

Джо Димаджио, който играеше за Ню Йорк Янкиз, стана моят

бейзболен герой. Когато братята и приятелите ми играеха бейзбол в училището до нас, се пробвах да замахвам с бухалката като Джо Димаджио. Това се случваше преди ерата на телевизията (в древната история), така че разполагах само със снимки от вестници, за да копирам неговия замах.

В младежките ми години моят баща ме заведе на стадиона на Янките. Само тогава видях Джо Димаджио да играе. Като че ли все още пред очите ми го виждам да замахва с бухалката и бялата топка да лети направо към трибуните в централната част.

Моите бейзболни умения никога не се доближиха до тези на моя герой от детството. Но няколкото пъти, когато добре ударих бейзболната топка, имитирах нивото на неговия мощен замах, доколкото можех.

Когато си избираме герои, започваме съзнателно или несъзнателно да копираме това, на което най-много се възхищаваме в тях.

За щастие, моите мъдри родители ми представяха велики герои, докато бях дете. Моят баща ме заведе на стадиона Янки само веднъж, за да гледам как играе моят герой, но всяка неделя той ми позволяваше да виждам как един свещеник става герой. Този герой изигра ключова роля в живота ми. Баща ми бе клоновият президент на малък клон и събранията се провеждаха в нашия дом. В неделя сутрин холът се превръщаше в зала за събрания. Никога нямаше повече от 30 присъстващи.

Един млад мъж докарваше майка си на събранията, но никога не влизаше вътре. Той не бе член. Баща ми успя да излезе навън при паркиралата кола и да го покани вътре. Той се кръсти и бе моят първи и

единствен ръководител в Аароновото свещеничество. Той стана моят герой в свещеничеството. Все още си спомням дървената статуя, която ми даде като награда, след като нарязвахме дърва за една вдовица. Опитвал съм се да бъда като него, когато съм заслужавал похвала като Божий служител.

Избрах си един друг герой в този малък клон на Църквата. Той беше американски морски пехотинец и идваше на събранията в зелената си униформа. Самият факт, че тогава имаше война, го направи мой герой. Военноморските сили го бяха изпратили в университета Принстън да продължи образованието си. Но много по-важно за мен от военната му униформа бе да го гледам как играе на стадиона Палмър като капитан по американски футбол на университета Принстън. Виждах го как играе в университетския отбор по баскетбол, а също и като звездния кечер в техния отбор по бейзбол.

Още повече, че през седмицата той идваше вътре и ми показва как да хвърлям баскетболна топка с лява и дясна ръка. Каза ми, че ще

имам нужда от това умение, защото един ден ще играя в добри отбори по баскетбол. Тогава не го осъзнавах, но в продължение на години за мен той бе модел на истински мъж в свещеничеството.

Независимо дали иска или не, всеки от вас ще бъде пример за мъж със свещеничеството. Вие сте станали като запалена свещ, когато сте приели свещеничеството. Господ ви е сложил на свещника, за да осветявате пътя на хората около вас. Това се отнася особено за членовете във вашия свещенически кворум. Можете да бъдете отличен, средно добър или лош пример. Дори и да си мислите, че за вас това няма значение, за Господ има. Той го е казал по следния начин:

„Вие сте виделината на света. Град, поставен на хълм не може да се укрие.

И когато запалят светило, не го турят под шиника, но под светилника, и то свети на всички, които са вътре.

Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“¹.

Бил съм благословен с примерите на чудесни свещеници в кворумите, където съм имал щастието да служа. Можете да направите това, което те са направили за мен, като бъдете пример за подражание за околните.

Виждал съм три общи черти на свещениците, които са мои герои. Едната е неизменната молитва, втората е навикът да служат и третата е твърдото решение да бъдат честни.

Ние всички се молим, но свещеникът, в който желаете да се превърнете, се моли често и с истинско намерение. Вечер трябва да коленичите и благодарите на Бог за вашите благословии през деня. Благодарете Му за вашите родители, учители и чудесните примери за подражание. Във вашите молитви точно описвайте кой и как е благословил живота ви през деня. Това ще отнеме повече от няколко минути и ще изисква да се замисляте по-сериозно. Този процес ще ви изненада и промени.

Молейки се за прошка, ще осъзнаете, че прощавате на околните. Благодарейки на Бог за Неговото милосърдие, ще мислите поименно за хора, които имат нужда от вашето милосърдие. Пак казвам, че това преживяване ще ви изненадва всеки ден и с времето ще ви променя.

Обещавам ви, един ден ще бъдете променени от толкова силна молитва и наистина ще почувствате, че сте чедо на Бог. Когато усетите, че сте чедо на Бог, ще осъзнаете, че Той очаква много от вас. И защото сте Негово чедо, Той очаква да следвате Неговите учения и тези на Неговия скъп Син, Исус Христос. Той ще очаква да бъдете щедри и любезни с околните. Ще се разочарова, ако бъдете горделиви и себични. Ще ви благослови да имате желанието да мислите първо за другите.

Някои от вас вече служат като пример за отдадена свещеническа служба. В храмовете по света

свещеници пристигат преди изгрев слънце. Някои служат много след като се стъмни. В този свят няма признание или обществени одобрения за тази саможертва на време и усилия. Ходил съм до храма с млади хора да служат на хората в света на духовете, които не могат да получат благословиите за себе си.

Виждайки по-скоро щастие, отколкото умора в лицата на членовете, които служат там от рано и до късно, знам, че има славни награди в този живот за тази отдадена свещеническа служба, но това е само мъничка част от радостта, която ще споделят с хората в света на духовете, на които служат.

Виждал съм същото това щастие на лицата на членовете, които споделят с други хора относно благословиите да бъдат част от царството Божие. Знам за един президент на клон, който почти всеки ден представя на мисионерите хора, на които да преподават. Само допреди няколко месеца той все още не бил член на Църквата. Сега мисионерите преподават уроци и клонът се разраства и засилва, благодарение на него. Но по-важното е, че той е светлина за околните, които ще отворят своята уста и по такъв начин ще ускорят Господното събиране на чедата на Небесния Отец.

Молейки се и служейки на ближните, знанието ви, че сте дете на Бог, и чувствата ви към Него, ще растат. Ще осъзнавате по-добре, че Той скърби, когато по някакъв начин не сте честни. Ще бъдете по-решени да спазвате обещанията си към Бог и други хора. Ще си давате по-ясна сметка, когато вземате нещо, което не ви принадлежи. Ще бъдете по-честни с вашите работодатели. Ще бъдете по-решени да пристигате навреме и да изпълнявате всяка поставена от Господ задача, която сте приели да свършите.

Вместо да се чудят дали домашните им учители ще дойдат, децата и семействата, на които сте призовани да преподавате, ще очакват с нетърпение вашето посещение. Моите деца са получили

тази благословия. Докато растяха, свещенически герои им помагаша да проправят пътя си в служба на Господ. Този благословен пример се прехвърля на третото поколение.

Посланието ми също така цели да изрази благодарност.

Благодаря ви за вашите молитви. Благодаря ви, че коленичите в признание на факта, че не разполагате с всички отговори. Вие се молите на Бога на Небесата, за да изразите благодарността си и да призовете Неговите благословии във вашия живот и в този на вашите роднини. Благодаря ви за вашата служба към ближните и за моментите, когато не сте усещали необходимост от признание за вашето служение.

Ние сме приели Господното предупреждение, че ако търсим признателност за нашата служба в този свят, можем да изгубим по-славни благословии. Запомнете следните думи:

„Внимавайте да не вършите делата на правдата си сред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда при Отца си, Който е на небесата.

И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани от човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

А когато ти правиш милостиня, нека левията ти не узнае, какво прави десницата ти,

за да става твоята милостиня в тайно; и Твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“².

На хората, които са ми служели като пример за чудесни свещеници, не им е лесно да разпознаят, че притежават геройски качества. Всъщност, изглежда им е трудно да виждат нещата, на които така се възхищавам. Споменах, че баща ми бе предан президент на малък клон на Църквата в Ню Джързи. По-късно той стана член на Общия съвет на Неделното училище на Църквата. Все пак обаче внимавам да говоря със скромност относно неговата свещеническа служба, защото той бе скромен.

Същото важи и за морския пехотинец, който бе моят герой в детството. Той никога не ми говореше за свещеническата си служба или постижения. Той просто служеше. Научавах за неговата преданост от други хора. Дори и да виждаше чертите, на които се възхищавах, не си даваше сметка.

Съветът ми към вас, желаещите да благославяте околните с вашето свещеничество, се отнася за живота, който е таен за всички, но явен за Бог.

Молете Му се. Благодарете Му за всичко добро във вашия живот. Питайте Го кои са хората, които е поставил на вашия път, за да им служите. Молете се да ви помагаша да извършвате тази служба. Молете се, за да можете да прощавате и на вас да ви прощават. И тогава им служете, обичайте ги и им прощавайте.

Най-вече, запомнете, че от цялото ваше служение най-славното е да помагате на хората да бъдат достойни за вечен живот. Бог ни е дал тези всеобхватни указания как да използваме нашето свещеничество. Той е съвършеният пример за това. В малка степен виждаме този пример в Неговите най-добри ученици на земята:

„И Господ Бог говори на Моисей, казвайки: Небесата са много и не могат да бъдат преброени за човека.

Но за Мен те са преброени, защото са Мои.

И тъй както ще премине една земя с небесата си, тъй друга ще дойде. И няма край на делата Ми, нито на словата Ми.

Защото ето, това е делото Ми и славата Ми — да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“³.

Трябва да помагаме в това дело. Всеки от нас е важен. Били сме подготвени за нашето време и място в последните дни на това свято дело. Всички ние сме били благословени с примери на хора, които са си поставили това дело като най-висша цел в своя живот на земята.

Моля се да си помагаме взаимно да бъдем готови за тази възможност.

Бог Отец живее и ще отговори на вашите молитви за помощта, от която се нуждаете да Му служите достойно. Исус Христос е възкресеният Господ. Това е Неговата Църква. Свещениството, на което сте носители, е силата да действате в Негово име в Неговото дело, за да служите на Божиите чедра. Ако отдавате цялото си сърце на това дело, Той ще ви прави по-силни. Обещавам това в името на Исус Христос, нашия Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 5:14–16.
2. Матей 6:1–4.
3. Моисей 1:37–39.

От президент Томас С. Монсън

Бъдете силни и смели

Нека всички ние имаме смелостта да се борим с общоприетото, куража да държим на принципа.

Мои обични братя, колко е хубаво отново да бъдем заедно. Моля се за небесната помощ, докато откликвам на отговорността да се обърна към вас.

Давам си сметка, че извън този величествен Център за конференции много хиляди от вас са дошли в сгради за събрания и други места в по-голямата част от света. Ние сме едно цяло, тъй като ни е поверено Божието свещеничество.

Тук сме на земята в забележителен период от историята ѝ. Нашите

възможности са почти неограничени, но въпреки това се изправяме пред много предизвикателства, някои от които са уникални за нашето време.

Живеем в един свят, където моралните ценности до голяма степен са захвърлени настрана, грехът скандално е на показ, а изкушението да се отклоним от стеснената и тясна пътека ни заобикалят отвсякъде. Изправени сме пред постоянен натиск и коварни влияния, които разрушават всичко, което

е благоприлично и се опитват да ги заместят с повърхностните философии и практики на светското общество.

Поради тези и други предизвикателства, решенията, които трябва да взимаме постоянно, могат да определят съдбата ни. За да вземем правилните решения трябва смелост — смелост да кажем „не“, когато е необходимо, смелост да кажем „да“, когато е правилно, смелост да направим правилното нещо, защото е правилно.

Понеже склонността на съвременното общество е да се отдалечава от ценностите и принципите, които ни е дал Господ, ние почти сигурно ще бъдем призовани да защитим онова, в което вярваме. Ще имаме ли смелостта да правим това?

Президент Дж. Рубен Кларк-младши, многогодишен член на Първото Президентство, казва: „Не са непознати случаи, когато (хора) с доказана вяра, ... чувстват, че ако заявяват пълната си вяра, може да си навлекат присмеха на невярващите си колеги и трябва или да променят, или да обяснят своята вяра, или пагубно да я намалят, или дори да се преструват, че са се отказали от нея. Такива хора са лицемери“¹. Никой от нас не желае да бъде наречен така и въпреки това склонни ли сме да обявим нашата вяра при някои обстоятелства?

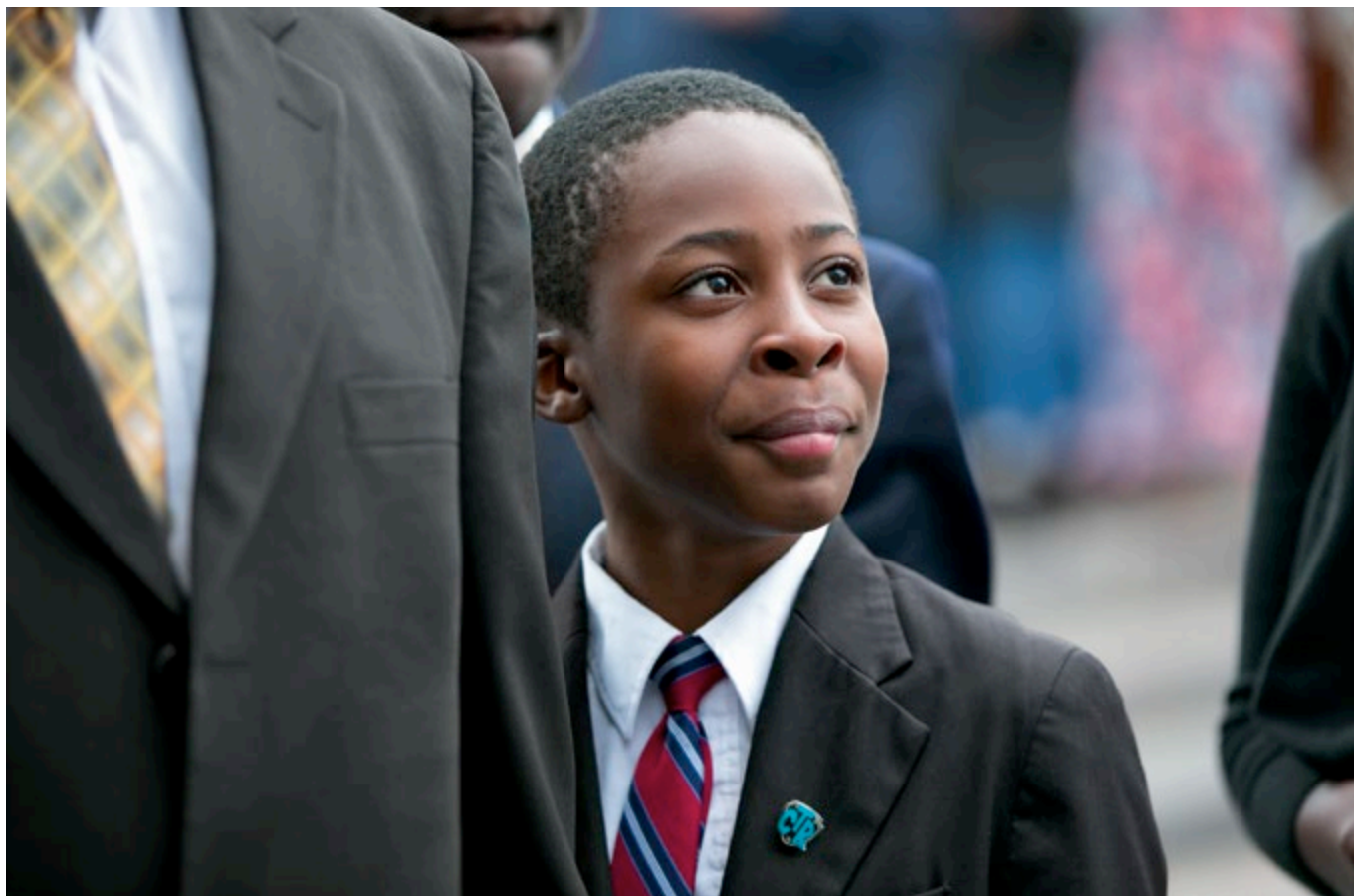
Можем сами да си помогнем в желанието да вършим правилното, ако се поставяме на места и вземаме участие в дейности, където на нашите мисли се влияе добре и където Господния Дух ще се чувства добре.

Спомням си, че преди време четох съвета на един баща, чиито син заминаваше да учи: „Ако някога се озовеш на място, на което не трябва да бъдеш, тръгни си!“ Давам на всеки от вас същия съвет: „Ако някога се озовете на място, на което не трябва да бъдете, тръгнете си!“

Поканата за смелост идва постоянно при всеки от нас. През всеки ден от нашия живот ни трябва смелост — не само за моментни

събития, а по-често, когато вземаме решения или реагираме на обстоятелства около нас. Шотландският поет и романист Робърт Луис Стивънсън казва: „Няма много свидетели на ежедневната смелост. Но вашата не е по-малко благородна, само защото никой не ви аплодира и не ви окуражава“².

Смелостта идва под много форми. Християнският автор Чарлс Суиндъл пише: „Смелостта не е ограничена до бойното поле ... или смело да заловиш крадец в дома си. Истинският тест за смелост е много по-сложен. Има вътрешни тестове, като например да останеш верен, когато никой не гледа, ... да останеш сам, когато не си разбран“³. Аз бих добавил към това, че вътрешната смелост включва и да направим правилното нещо, дори когато ни е страх, да защитаваме нашите вярвания дори с риск да ни се подиграват и да поддържаме тези вярвания дори с риск да загубим приятели или социален статус. Онзи, който

застава непоклатим зад правилното, рискува да не бъде одобрен и да стане непопулярен.

Докато служех във Военноморския флот на САЩ през Втората световна война, научих за смели дела, моменти на храброст и примери за смелост. Един случай, който никога няма да забравя, беше тихата смелост на 18-годишен моряк, не принадлежащ към нашата религия, който не се срамуваше да се моли. От 250 мъже в ротата той единствен коленичеше всяка вечер до леглото си, макар понякога неверници да му се подиграваха и да го дразнеха. С наведена глава той се молеше на Бог. Никога не се страхуваше да се моли. Никога не се колебаеше да се моли. Той беше смел.

Не отдавна чух пример за човек, който със сигурност няма тази вътрешна смелост. Една позната ми разказа за едно духовно и насърчаващо събрание за причастие, на което тя и съпругът ѝ присъстваха в техния район. Млад мъж, който

упражнява функциите на свещеник от Аароновото свещеничество, докосва сърцата на цялото паство, докато говори за евангелските истини и радостите от спазването на заповедите. Той свидетелства пламенно и трогателно, докато стои пред амвона, облечен спретнато с бяла риза и вратовръзка.

По-късно същия ден, докато тази жена и съпругът ѝ шофират в квартала си, те виждат същият млад мъж, който толкова ги е вдъхновил преди няколко часа. Сега обаче, той изглежда по съвсем различен начин, докато върви по тротоара, облечен във висящи дрехи и пушещ цигара. Моята приятелка и съпругът ѝ не само са много разочаровани и натъжени, но и объркани от това как може той толкова убедително да изглежда като един човек на събранието за причастие и после бързо да се превърне в напълно различен човек.

Братя, вие един и същи човек ли сте, независимо къде сте и къде

отивате — човекът, който нашият Небесен Отец иска да бъдете, човекът, който знаете, че трябва да бъдете?

В интервю публикувано в национално списание известният баскетболист от Колежанската лига Джабари Паркър, член на църквата, е попитан да сподели за най-добрият съвет, който е получил от баща си. Джабари отговаря: „[Моят баща] ми каза: Бъди навсякъде такъв, какъвто си у дома“⁴. Важен съвет, братя, за всеки от нас.

Нашите Писания са пълни с примери за типа смелост, която е нужна на всеки от нас днес. Пророкът Даниил демонстрира върховна смелост, като отстоява онова, което знае, че е правилно, и показва

смелост да се моли, макар и заплашен със смърт, ако го стори⁵.

Смелостта е присъща за живота на Авинадий, показана с готовността му да предложи живота си, но не и да се отрече от истината⁶.

Няма как да не се вдъхновите от живота на 2000-те млади синове на Еламан, които учат и показват необходимостта от смелост, за да следват ученията на родителите си, да бъдат непорочни и чисти⁷.

Може би всеки един от примерите в Писанията е надминат от примера на Мороний, който има смелостта да се запази праведен до самия край⁸.

През целият си живот Пророкът Джозеф Смит дава безброй примери за смелост. Един от

най-драматичните се случва, докато той и други братя са оковани заедно — представете си как са оковани заедно — и затворени в недовършена колиба до съда в Ричмънд, щата Мисури. Парли П. Прат, който е сред задържаните, пише за една определена нощ: „Лежахме като в сън, докато мина полунощ, а ушите и сърцата ни бяха огорчени, защото слушахме с часове неприличните шепи, ужасните клетви, страшните богохулства и мръсен език на нашите пазачи“.

Старейшина Прат продължава:

„Слушах, докато бях тъй отвратен, шокиран, ужасен и тъй препълнен с духа на възмутена справедливост, че една се съдръжа да скоча на крака и да порицая пазачите, но не казах нищо на Джозеф или някой друг, макар да лежах до него и да знаех, че той е буден. Внезапно той се изправи на крака и заговори с глас като гръмотевица или ревящ лъв, като каза приблизително, доколкото мога да си спомня, следните думи:

„ТИШИНА. ... В името на Исус Христос аз ви порицавам и ви заповядвам да замълчите; няма да живея и една минута повече и да слушам такива приказки. Прекратете този разговор или вие или аз ще умрем ТОЗИ МИГ!“

Джозеф „се изправи с невероятно величие“, както го описва старейшина Прат. Той е окован, без оръжие, но въпреки това е спокоен и достоен. Той поглежда отвисоко пазачите, които се свиват далеч от него. Тези сякаш непоправими мъже го молят за прошка и замлъкват⁹.

Не всички прояви на смелост носят такъв грандиозен и незабавен резултат и въпреки това всички те носят спокойствие на ума и знание, че правилното и истината са били защитени.

Невъзможно е да стоиш прав, когато си посял корени в плаващите пясъци на общото мнение и одобрение. Необходима е смелостта на Даниил, Авинадий, Мороний или Джозеф Смит, за да бъдем силни и покорни на това, което знаем, че

е правилно. Те имат смелостта да направят не лесното, а правилното.

Всички усещаме страх, обект сме на подигравки и срещаме противопоставяне. Нека всички ние имаме смелостта да се борим с общоприетото, куража да държим на принципа. Смелостта, не компромиса, е това, което носи усмивката на Божието одобрение. Смелостта става ценна и значима добродетел, когато се счита не толкова като готовност да умрем мъжествено, колкото като решителност да живеем благоприлично. Докато вървим напред, стараем се да живеем както трябва, със сигурност ще получим подкрепа от Бог и ще намерим утеха в думите Му. Обичам обещанието Му, записано в Книгата Исус Навиев:

„Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя. ...

Бъди силен и смел; да не се плашиш и да не се страхуваш; защото Господ твоят Бог е с тебе гдето и да идеш“¹⁰.

Мои обични братя, със смелостта на нашите убеждения, нека да обявим заедно с Апостол Павел:

„Не се срамувам от благовестието Христово“¹¹. И после със същата смелост да последваме съвета на Павел: „Бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота“¹².

Катастрофални конфликти идват и си отиват, но войната, която се води за душите човешки, продължава без да стихва. Като призив на бойна тръба чуваме словото Господно към

вас, към мен, и към носителите на свещеничеството навред: „Затова нека сега всеки човек да научи задължението си и да действа в службата, на която е назначен, с цялото си усърдие“¹³. След това ще бъдем, както Апостол Павел казва, дори „царско свещенство“¹⁴, обединено с цел и надарено със сила свише.¹⁵

Нека всеки един си тръгне оттука тази вечер с решителността и смелостта да каже, както Иов от Стария завет: „Докато е дишането ми в мене, ... няма да отхвърля непорочността си от мене“¹⁶. Дано това се случи, е моята смирена молитва в името на Исус Христос, нашия Господ, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education*, рев. изд., 1994 г., стр. 7.
2. Robert Louis Stevenson, в Hal Urban, *Choices That Change Lives*, 2006 г., стр. 122.
3. Charles Swindoll, в Urban, *Choices That Change Lives*, стр. 122.
4. Jabari Parker, в "10 Questions," *Time*, 17 март 2014 г., стр. 76.
5. Вж. Даниил 6.
6. Вж. Мосия 11:20; 17:20.
7. Вж. Алма 53:20–21; 56.
8. Вж. Мроний 1–10.
9. Вж. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ред. Parley P. Pratt Jr. 1938 г., стр. 210–211.
10. Исус Навиев 1:5, 9.
11. Римляните 1:16.
12. 1 Томотея 4:12.
13. Учение и Завети 107:99.
14. 1 Петрово 2:9.
15. Вж. Учение и Завети 105:11.
16. Иов 27:3, 5.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Благодарни при всякакви обстоятелства

*Нямаме ли повод да бъдем изпълнени с благодарност,
независимо от нашите обстоятелства?*

През годините съм имал свещената възможност да се срещна с много хора, чиито мъки като че ли стигат до дълбините на техните души. В тези моменти съм изслушвал моите обични братя и сестри и съм скърбял с тях поради техните тегоби. Мислил съм какво да им кажа и ми е било трудно да разбера как да ги утешавам и подкрепям в техните изпитания.

Често пъти тяхната болка е причинена от това, което им изглежда като завършек. Някои се сблъскват с края на ценна за тях връзка, като смъртта на обичан човек, или отдалечаване от роднина. Други усещат, че е настъпил краят на надеждата — надеждата да сключат брак, да имат деца или да се преборят с болест. Има хора, за които вероятно надеждата е на изчерпване, понеже объркващи и противоречащи си гласове в света ги изкушават да се съмняват, дори

да изоставят това, за което някога са знаели, че е истина.

Смятам, че рано или късно всеки от нас преминава през периоди, когато всичко се сгромолява и оставаме сами, отчаяни и без посока.

Това може да се случи на всеки един. Никой не е застрахован.

Ние можем да бъдем благодарни

Положението на хората е различно и подробностите на всеки живот са единствени по рода си. Все пак обаче съм разбрал, че има нещо, което би могло да премахне горчивината, която настъпва в нашия живот. Има едно нещо, което можем да направим, за да стане животът по-сладък, по-радостен, дори по-славен.

Ние можем да бъдем благодарни!

Ако предложи, че хората, обременени с тъга, трябва да са благодарни на Бог, вероятно това ще е против светската мъдрост. Но тези,

които оставят настрана бутилката горчивина и вместо това вдигнат чаша с благодарност, откриват една пречистваща напитка на изцеление, мир и разбиране.

Като последователи на Христос, на нас ни е заповядано да „благрафи(м) на Господа, (нашия) Бог, за всички неща“¹, да „пе(ем) на Господу и (да Му) благодар(им)“², и „сърцето (ни да) бъде изпълнено с благодарности към Бога“³.

Защо Бог би ни заповядва да бъдем благодарни?

Всички Негови заповеди са ни дадени, за да можем да получаваме благословии. Заповедите са възможност да упражняваме нашата свобода на избор и да получаваме благословии. Нашият любящ Небесен Отец знае, че ако изберем да бъдем благодарни, ще получим истинска радост и огромно щастие.

Да бъдем благодарни за неща

Все пак някои биха казали: „За какво трябва да съм благодарен, когато моят свят се разпада?“

Може би това да се съсредоточаваме върху нещата, за които сме благодарни, е погрешен подход. Трудно е да бъдем благодарни, ако нашата благодарност зависи единствено от броя благословии, които можем да преброим. Наистина, важно е често да „бро(им) благословиите си“ — и всеки, който

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Долин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Квентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Роналд А. Расбанд

Л. Уилки Клейтън

Доналд Л. Ханкстром

Ричард Д. Лейвъз

Крейг К. Кристенсън

Юкио Сопер

Лин Г. Робинс

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

(по азбучен ред)

Кристопел Голан

Маркос А. Андонов

Карлос Х. Аморо

Иван С. Артюнов

Мъвен Б. Арвола

Дейвид С. Бакстър

Шенг М. Бултон

Крейг А. Карлзон

Юн Хун Чай

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лаурънс Е. Корбридж

Улфхард У. Андерсън

Дж. Девен Карниш

Кончи Дойки

Родол К. Денет

Брус А. Карлсен

Владимир П. М. Костов

Дейвид Р. Карджич

Бенжамин Де Хаус

Еузора Дуфе

Кевин П. Диксън

Ларк Д. Ео Хук

Стивън Л. Емс

Дейвид О. Еванс

Брайън П. Фобело

Едуардо Г. Геврат

Робърт К. Гаи

Карлос А. Гаоай

Дж. Винсент Хлавак

Брад Д. Фостър

Тамаш Д. Дорос

Риши Д. Финк

Кристопел Голан

Гери У. Гонг

Уолтер О. Гонзалез

Ч. Скот Гроу

Дуайт Д. Хамула

Денъл Л. Джонсън

Пол В. Джонсън

Патрик Кимура

Игор Клобиног

Ерик У. Комиске

Марк Б. Неш

С. Гифърд Нойлсън

О. Винсент Хлавак

Лари С. Кейньър

Кевин С. Жомилтън

Лари Р. Лорънс

Брус Х. Нилсън

Алан Ф. Пасзар

Кевин Ж. Паръзин

Антони Д. Парзанис

Пол Б. Пейблър

Робърт Е. Плино

Брус Д. Портър

Дейв Г. Рейли

Марк Т. Рингруд

Джозеф У. Сигити

Стивън Е. Сней

Майкъл Диксон У. Те

Пер Г. Ларом

Хуго Е. Маринез

Дейвид Б. Мартино

Жайро Мастарди

Жозе А. Вейсберг

Хун А. Уеда

Аригиро Валенсиано

Франсиско Дж. Винас

У. Кристопер Удал

Улфар П. Улфар

Скот Д. Улринг

Чи Хонг (Сам) Унг

Казумио Ямашиита

Харухико Ф. Заболос

Казуро Д. Сасаки

У. Крейг Зук

Арпан Чоо

Грегори А. Шуглар

Кент Ф. Ренкорз

Терънс М. Винсан

Лари И. Унгърс

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО ЕПИСКОПСТВО

Жеролд Коле
Първи светлик

Ерик Е. Стувълън
Председателство
епископ

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

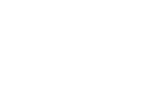
Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон С. Толън
Първи светлик

Тод Р. Клумпър
Президент

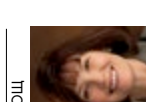
Дейвид Г. Доран
Втори светлик

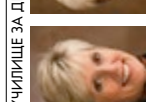
Бони Л. Оскарсен
Президент

Керъл М. Стивънс
Първи светлик

Линда Ш. Рийв
Втори светлик

Роксан М. Уижък
Президент

Лари М. Гибсън
Първи светлик

Рондол П. Рид
Втори светлик

ВИСШИ СЛУЖИТЕЛИ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

МЛАДИ ЖЕНИ

ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

МЛАДИ МЪЖЕ

Жеролд Коле
Първи светлик

Ерик Е. Стувълън
Председателство
епископ

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон М. Деволд
Втори светлик

Джон С. Толън
Първи светлик

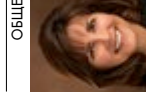
Тод Р. Клумпър
Президент

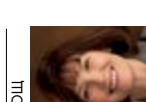
Дейвид Г. Доран
Втори светлик

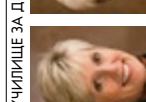
Бони Л. Оскарсен
Президент

Керъл М. Стивънс
Първи светлик

Линда Ш. Рийв
Втори светлик

Роксан М. Уижък
Президент

Лари М. Гибсън
Първи светлик

Рондол П. Рид
Втори светлик

Светии от последните дни по света се събират за 184-тата годишна обща конференция. По часовниковата стрелка от горе вляво са показани членове на Църквата и мисионери от: Виена, Австрия; Сао Пауло, Бразилия; Мексико Сити, Мексико; Улан Батор, Монголия; Хайландс Ранч, Колорадо, САЩ; Сидни, Австралия; Санкт Петербург, Русия и Норкрос, Джорджия, САЩ.

го е правил, знае, че те са много — но аз не вярвам, че Господ очаква да бъдем по-малко благодарни в моменти на изпитания, отколкото в моменти на изобилие и спокойствие. В действителност, в повечето препратки към Писанията не се говори за благодарност *за* неща, а по-скоро се има предвид едно общо чувство или отношение, изпълнено с благодарност.

Лесно е да сме благодарни *за* неща, когато животът се нарежда според нашите желания. Но какво да кажем за моментите, в които изглежда не постигаме желаните от нас неща?

Предлагам да гледаме на благодарността като на естествено предразположение, начин на живот, който не се влияе от нашето текущо състояние. С други думи, предлагам, вместо да бъдем „благодарни *за неща*“ да се съсредоточим върху това да бъдем „благодарни *в* нашите обстоятелства“ — каквито и да са те.

Има една стара история за сервитьор, който попитал клиент дали му е харесала храната. Клиентът отвърнал, че всичко било наред, но щяло да бъде още по-добре, ако

му били сервирали повече хляб. На следващия ден, когато човекът се върнал, сервитьорът сложил два пъти повече хляб, като му дал четири филийки вместо две, но мъжът пак не бил доволен. На следващия ден сервитьорът сложил двойно повече хляб, но без резултат.

На четвъртия ден сервитьорът бил твърдо решен да направи клиента доволен. И така, той взел 3-метров хляб, срязал го на две и с усмивка го сервирал на клиента. Сервитьорът нямал търпение да види реакцията на мъжа.

След като се нахранил, човекът погледнал нагоре и рекъл: „Вкусно е, както винаги. Но виждам, че пак сервирате само две филийки хляб“.

Да бъдем благодарни в нашите обстоятелства

Мои скъпи братя и сестри, изборът е наш. Можем да изберем да ограничим нашата благодарност въз основа на благословиите, които считаме, че ни липсват. Или пък можем да изберем да бъдем като Нефи, който е бил безусловно благодарен. Когато неговите братя го завързали на кораба, който той построил, за

да ги отведе в обетованата земя, неговите глезени и китки били толкова наранени, че „бяха извънредно подути“ и жестока буря заплашвала да го отнесе към дълбините на морето. „При все това — казва Нефи — аз обърнах очите си към моя Бог и Го славих през целия ден, и аз не роптаех срещу Господа поради злощастията си“⁴.

Можем да изберем да бъдем като Иов, който изглеждало, че има всичко, но го изгубил. И въпреки това, Иов отвръща: „Гол излязох от утробата на майка си; гол ще и да се върна там.... Господ даде, Господ отне; да бъде благословено Господното име“⁵.

Можем да изберем да бъдем като пионерите от Църквата, които не преставали да бъдат благодарни по време на своето бавно и мъчително пътуване към Голямото солено езеро, та чак пеели, танцували и възхвалявали добрината Божия⁶. Мнозина от нас биха се държали враждебно, биха се оплаквали и измъчвали поради трудностите по пътя.

Можем да изберем да бъдем като Пророка Джозеф Смит, който, докато бил затворник в жалките

условия на затвора Либърти, записал следните вдъхновени думи: „Възлюбени мои братя, нека бодро свършим всички неща, които са по силите ни, и тогава ние можем да спрем с пълната увереност, че ще видим спасението Божие и ръката Му, която ще бъде открита“⁷.

Независимо от всичко, можем да изберем да бъдем благодарни.

Този вид благодарност си проличава, независимо от случващото се около нас. Тя е по-голяма от разочарованието, отчаянието и безнадеждността. Тя разцъфва също толкова красиво в ледения пейзаж на зимата, колкото и в приятната топлина на лятото.

Когато сме благодарни на Бог в нашите обстоятелства, можем да усетим нежен мир сред изпитанията. Ако изживяваме мъка, винаги можем да издигнем сърцата си във възхвала. Ако изпитваме болка, можем да се радваме в Христовото Единение. В студенината на горчива скръб можем да чувстваме близостта и топлината на прегръдката на Небесата.

Понякога смятаме, че благодарността е това, което показваме, *след като* нашите проблеми са разрешени, но това е признак за много ограничено мислене. Колко

пропускаме от живота, очаквайки да видим дъгата, преди да благодарим на Бог, че има дъжд?

Да бъдем благодарни в трудни моменти *не* значи, че сме доволни от нашето положение. *Всъщност*, означава, че посредством очи на вяра ние виждаме отвъд днешните ни предизвикателства.

Това не е благодарност, която идва от устните, а от душата. Това е благодарност, която изцелява сърцето и разширява разума.

Благодарността като постъпка на вяра

Да бъдем благодарни в нашите обстоятелства е постъпка на вяра в Бог. Тя изисква да се доверим на Бог и да се надяваме на неща, които не се виждат, но са истинни⁸. Показвайки благодарност, ние следваме примера на нашия любим Спасител, който казва: „Не Моята воля, а Твоята да бъде“⁹.

Истинската благодарност е проява на надежда и свидетелство. Тя произтича от разбирането, че не винаги виждаме смисъла на житейските несгоди, но вярваме, че един ден ще го осъзнаем.

Във всеки случай нашето чувство на благодарност се подхранва от многото свети истини, които *знаем*: че нашият Небесен Отец е дал на Своите чеда великия план

на щастието; че благодарение на Единението на Неговия Син, Исус Христос, можем да живеем завинаги с хората, които обичаме; че накрая ще имаме славни, свършени и безсмъртни тела, неподатливи на болести или недъзи; и че нашите съзри на тъга и загуба ще бъдат заменени с изобилие от радост и щастие, „добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена“¹⁰.

Най-вероятно този вид благодарност превръща апостолите на Спасителя от плахи, съмняващи се мъже, в безстрашни, радостни пратеници на Учителя. В часовете след Неговото Разпъване са обхванати от обезнадежденост и мъка и недоумявали какво тъкмо се е случило. Но едно събитие променя всичко това. Техният Господ им се явил и заявил: „Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че Аз Съм същият“¹¹.

Когато апостолите разпознават възкресения Христос — когато изпитват славното Възкресение на техния любим Спасител — се превръщат в други мъже. Нищо не може да им попречи да изпълнят своята мисия. Те храбро и решително приемат измъчванията, осмиванията и дори смъртта, които щели да ги споходят заради тяхното свидетелство¹². Не можели да бъдат спрени да възхваляват и служат на

Реймънд, Албърта, Канада

Господ. Те променили живота на хората навсякъде. Те променили света.

Не е нужно да видите Спасителя, както са Го видели апостолите, за да преживеете същата промяна. Вашето свидетелство за Христос, идващо от Светия Дух, може да ви помогне да погледнете отвъд разочарованите завършеци на земния живот и да видите светлото бъдеще, което Изкупителят на света е подготвил.

Ние не сме създадени за завършеци

Имайки предвид знанието за нашата вечна съдба, трябва ли да се чудим, че, когато се изправяме срещу горчивите житейски завършеци, те ни се струват неприемливи? Изглежда има нещо вътре в нас, което устоява на завършеците.

И защо е така? Защото сме създадени от вечен материал. Ние сме вечни същества, чеда на Всемогъщия Бог, Чийто име е Безкраен¹³ и Който обещава безброй вечни благословии. Завършеците не са нашата съдба.

Колкото повече научаваме за Евангелието на Исус Христос, толкова повече осъзнаваме, че завършеците в земния живот не са никакви завършеци. Те са просто прекъсвания — временни спирания, които един ден ще ни изглеждат мънички в сравнение с вечната радост, очакваща верните.

Дълбоко съм благодарен на моя Небесен Отец, че в Неговия план няма истински завършеци, а единствено вечни начала.

Благодарните ще бъдат прославени

Братя и сестри, нямаме ли повод да бъдем изпълнени с благодарност, независимо от нашите обстоятелства?

Имаме ли нужда от по-голяма причина да позволим на нашите сърца да „бъд(ат) изпълнен(и) с благодарности към Бога“?¹⁴

„Нямаме ли велик повод да се радваме?“¹⁵

Колко сме благословени, ако разпознаем Божиата ръка

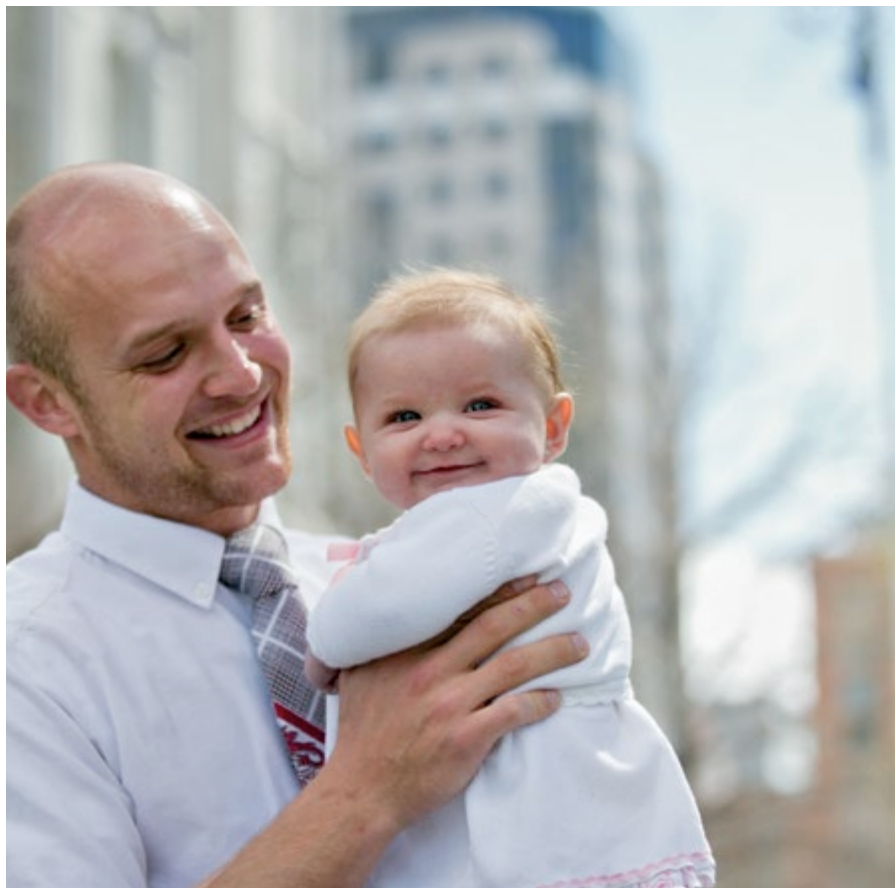
в чудесния гоблен на живота. Благодарността към нашия Небесен Отец разширява нашето разбиране и избистря нашето зрение. Тя поражда скромност и възпитава съчувствие към нашите ближни и всички Божии творения. Благодарността е неизменна част от всички Христови качества! Благодарното сърце съпътства всички добродетели¹⁶.

Господ е обещал, че хората „(които) приема(т) всичко с благодарност, ще бъд(ат) прославен(и); и нещата на тази земя ще (им) се прибавят тъкмо стократно“¹⁷.

Нека „живее(м), ежедневно отдавайки благодарности“¹⁸ — особено през привидно необяснимите преходни завършеци, които са част от нашия земен живот. Нека позволим на нашите души да бъдат изпълнени с благодарност към нашия милостив Небесен Отец. Нека винаги и непрестанно издигаме гласовете си и показваме с думи и дела нашата благодарност към нашия Отец в Небесата и Неговия Възлюбен Син Исус Христос. За това се моля и ви оставям моето свидетелство и благословия, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 59:7; вж. също Ефесяните 5:20; 1 Солунците 5:18; Мосия 26:39; Алма 7:23; Учение и Завети 98:1.
2. Псалми 147:7.
3. Алма 37:37.
4. Вж. 1 Нефи 18:10–16.
5. Иов 1:21.
6. Примери за пионери, които не са падали духом, независимо от огромните трудности, вж. Андрю Д. Олсън, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006 г., 10, стр. 366–367.
7. Учение и Завети 123:17.
8. Вж. Алма 32:21.
9. Лука 22:42.
10. Лука 6:38.
11. Лука 24:39.
12. Вж. Римляните 5:3; 2 Коринтяните 4:17; 12:10.
13. Вж. Моисей 1:3.
14. Алма 37:37.
15. Алма 26:13.
16. Вж. Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Snaeo Plancio*, XXXIII, раздел 80; цитирано в Джозеф Б. Уъртлин, “Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, септ. 2001 г., стр. 8.
17. Учение и Завети 78:19; курсив добавен.
18. Алма 34:38.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да стигнеш до край

Ние всички можем да бъдем по-постоянно заети с мисионерската работа, като заменим нашия страх с истинска вяра.

Този септември ще станат 60 години откакто се върнах у дома от мисията ми в Англия. Три дни след като се върнах, отидох с мой приятел на празненство по случай започването на новата учебна година в Университета на Юта. Той ми каза за красива второкурсничка на име Барбара Боуен, с която смяташе, че трябва да се запозная. Той я доведе, запозна ни и ние започнахме да танцуваме.

За съжаление, това беше т. нар. „танц с потупване“, което означава, че танцуваш с момичето, докато не дойде някой, който да те потупа по рамото и не заеме твоето място. Барбара беше жизнерадостна и популярна, затова аз танцувах с нея само за по-малко от минута преди друг млад мъж да дойде и да ме потупа по рамото.

Това просто не беше приемливо за мен. Бях научил на моята мисия за важността на това да стигнеш до край и да затвърдиш действията си, затова взех телефонния ѝ номер и ѝ се обадох на следващия ден да я покания на среща, но тя беше заета с учене и други ангажименти. За щастие, моята мисия ме беше научила да бъда настоятелен, дори когато се чувствам обезкуражен, и накрая

успях да си уговоря среща. И тази среща доведе до други срещи. По някакъв начин по време на тези срещи аз успях да я убедя, че съм единствения и истински завърнал се мисионер, поне до колкото това засягаше нея. Днес, 64 години по-късно, имаме седем деца, много внуци и пра-внуци, които са доказателство за важната истина, че независимо колко добро е посланието ви, може да не получите шанс да го оповестите без последователност и упоритост да стигнете до край.

Сигурно за това почувствах ясно, че трябва днес да стигна до края на

посланията ми от предишните две общи конференции.

На конференцията от октомври 2011 г. аз настоявах, че трябва да помним следните важни думи на Бог: „Защото тъй ще се нарича Моята църква през последните дни, тъкмо Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни“¹.

С тези думи Бог ясно казва, че това не е само формално название, а името, с което да се нарича Неговата Църква. Поради ясното Му заявяване, ние не трябва да наричаме църквата с никакви други имена като „Мормонска църква“ или „Църквата на Светиите от последните дни“.

Терминът *мормон* може правилно да се използва в определен контекст, когато се отнася за членове на църквата като например „мормонските пионери“, или институции — например Мормонския хор на Табернакъла. Членовете на Църквата са познати като мормони и в общуване с хора, принадлежащи на нашата вяра, ние можем подходящо да се наричаме мормони, стига да свържем това с пълното име на Църквата.

Ако членовете се научат да използват правилното име на църквата във връзка с думата *мормон*, това ще подчертае, че ние сме християни, членове на Църквата на Спасителя.

Братя и сестри, нека стигнем до край и да развием навика винаги да

поясняваме, че принадлежим към Църквата на Исус Христос на светите от последните дни.

Второто послание, което смятам, че трябва да следвам до край е от това, което споделих, на последната обща конференция, когато поощрих членовете да се молят, за да могат да доведат поне един човек, когото да поканят да научи за възстановеното Евангелие преди Коледа.

Много членове на Църквата споделиха с мен за някои специални преживявания, в следствие на молбата им към Бог за мисионерка дейност.

Един завърнал се мисионер например, специално се молел да бъде отведен към подготвения човек, когото може да покани. Името на бивша състудентка изникнало в съзнанието му. Той се свързал с нея във фейсбук и научил, че тя се е молила за цел и смисъл в живота. Той стигнал докрай тъкмо на време, когато тя търсела истината, и през декември тя била кръстена.

За много подобни покани ми е споделяно, но само част от тях са били довършени до край, както този брат е сторил.

Аз силно вярвам в принципа за следването до край. Както е казано в *Проповядвайте Моето Евангелие*: „Отправянето на покана без затвърждаващи действия е като започване на пътуване без завършването му или като купуване на билет без да отидете на театър. Без завършване на действието поетото обещание е напразно²“.

Проповядвайте Моето Евангелие учи всички как не само да се кани, но и как да се следват до край поканите. Целта на мисионерската работа е определена като покана към „другите да дойдат в Христа, като им помагате да приемат възстановеното Евангелие чрез вяра в Исус Христос и Неговото Единение, покаяние, кръщение, получаване на дара на Светия Дух и издържане до края“³.

Поканата определено е част от процеса. Но забележете, че има много повече мисионерска работа за членовете, от колкото само

отправянето на покани към хората да чуят мисионерите. Това включва следване до край на мисионерите в развиването на вярата, мотивиране за покаяние, подготовка за сключване на завети и устояване до края.

Този принцип за следване до край е показан в книгата Деянията:

„Един ден когато Петър и Иоан отиваха в храма. ...

Някои носеха един човек куц от рождението си. Него слагаха всеки ден при тъй наречените Красни врата на храма, да проси милостиня от ония, които влизаха в храма;

Той, като видя Петра и Иоана, когато щяха да влязат в храма, попроси да му се даде милостиня.

А Петър, с Иоана, се взря в него и рече: Погледни ни.

И той внимаваше на тях, като очакваше да получи нещо от тях.

Но Петър рече: Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това

ти давам; В името на Исус Христа Назарянина, (стани и) ходи“.

Това е силна покана от един Божий служител, нали? Но Петър не спира с поканата. Текста на Писанията ни казва: „И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените му добиха сила.

И той като скочи, изправи се и проходи, и влезе с тях в храма та ходеше и скачаше и славеше Бога“⁴.

С други думи, Петър не само използва своята свещеническа власт и кани човека да стане и ходи. Той следва до край своята покана, като се протяга към мъжа, хваща го за дясната ръка, вдига го и след това влиза с него в храма.

В духа на примера на Петър, нека да предположа, че ние всички можем да бъдем по-постоянно заети с мисионерската работа, като заменим нашия страх с истинска вяра, като каним някого поне веднъж

на тримесечие — или четири пъти в годината — да бъде обучаван от пълновременни мисионери. Те са подготвени да обучават с Духа чрез искрено и сърдечно вдъхновение от Бог. Заедно можем да следваме до край нашите покани и да хващаме другите за ръка, да ги вдигаме и да вървим с тях в тяхното духовно пътуване.

За да ви помогна в този процес, каня всички членове, независимо от моментното призвание или ниво на дейност в църквата, да се сдобият с екземпляр на *Проповядвайте Моето Евангелие*. Можете да го намерите в нашите центрове за разпространение и също така онлайн. Онлайн версията може да бъде четена и теглена безплатно. Това е наръчник за мисионерска работа, което означава, че е наръчник за всеки от нас. Прочетете го, изучавайте го и след това приложете каквото сте научили, за да разберете как да водите души при Христос чрез покана и следване до край. Както казва президент Томас С. Монсън: „Сега е моментът за членовете и мисионерите да се обединят, да работят заедно, да се трудят в Господното лозе, за да Му доведат души“⁵.

Исус Христос учи апостолите Си: „Жетвата е изобилна, а работниците малко;

затова молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“⁶.

Бог отговори на тази молитва в наши дни с най-големия брой пълновременни мисионери в историята на света. В тази нова вълна от верни работници, Бог ни дава още една възможност да Му помогнем във великата жътва на души.

Има практически начини членовете да помогнат и подкрепят нашите невероятни мисионери. Например, можете да кажете на мисионерите, че изучавате *Проповядвайте Моето Евангелие* и да ги помолите да ви покажат какво те са научили от своето обучение. Като споделяте едни с други, увеличеното доверие между членовете и пълновременните мисионери със сигурност ще се развие, точно както Бог е наредил:

„А всеки човек да може да говори в името на Бога Господа, тъкмо Спасителя на света“⁷.

И също: „Ето, Аз ви изпратих да свидетелствате и да предупреждавате люде, и подобава на всеки човек, който е бил предупреден, да предупреди ближния си“⁸.

Братя и сестри, можете ли да си представите последствията ако семейства и приятели включат нещата, които научават от своето изучаване на *Проповядвайте Моето Евангелие* в своите писма и имейли до техните пълновременни

мисионери? Можете ли да си представите благословиите, които ще дойдат при семействата, когато те знаят и разбират по-добре какво ще изучават синовете и дъщерите им на своите мисии? Можете ли да си представите забележителните благословии на изкупителна благодат, които ще получим, заедно и като отделни хора, както е обещал Спасителя на всички, които свидетелстват в процеса на канене на души да дойдат при Него, и после следването до край на тези покани.

„Вие сте благословени — казва Бог чрез Пророка Джозеф Смит, — защото свидетелството, което сте дали, е записано в небесата, за да го гледат ангелите; и те се радват за вас, и греховете ви са ви простени“⁹.

“Защото Аз ще опростя вашите грехове с тази заповед: да останете непоколебими в ума си ... в даването на свидетелство на целия свят за онези неща, които са ви съобщени“¹⁰.

Ако положим усилията, Господ няма да ни разочарова. Виждал съм неописуемата радост, която придружава вдъхновената от свидетелство покана и следването до край с вяра сред членовете на църквата по целия свят. Наскоро в Аржентина насърчавах членовете да поканят някого в църквата преди тази Обща конференция. Осем-годишно момче на име Джошуа ме послушал и

поканил своя най-добър приятел и семейството му на дни на отворените врати в техния клон в Буенос Айрес. Нека ви прочета от писмото, което получих, в което се обяснява за поканата на Джошуа и следването ѝ до край с вяра:

„На всеки няколко минути (Джошуа) тичаше до вратата да види дали те идват. Той каза, че знае, че те ще дойдат.

Времето минаваше и приятелят на Джошуа не дойде, но Джошуа не се предаде. Той с вяра проверяваше на вратата на всеки няколко минути. Стана време да прибираме нещата, когато Джошуа започна да скача насам-натам и обяви: „Те са тук! Те са тук!“ Аз погледнах и видях цяло семейство да приближава църквата. Джошуа изтича навън да ги посрещне и прегърна приятеля си. Те всички влязоха и явно много им хареса преживяното на дните на отворени врати. Те си взеха няколко брошури и прекараха доста време, запознавайки се с нови приятели. Беше чудесно да видя вратата на това малко момче и да знам, че децата от началното училище също могат да бъдат мисионери“¹¹.

Свидетелствам, че когато работим заедно, търсим подготовения човек, каним и довършваме до край започнатото, Господ ще ни се усмихне и стотици хиляди Божии чеда ще открият мир в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Нека Бог благослови всички ни в усилията да ускорим делото на спасението, смирено се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 115:4.
2. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 200.
3. *Проповядвайте Моето Евангелие*, стр. 1.
4. Деянията 3:1–8; курсив добавен.
5. Томас С. Монсън, „Добре дошли на конференцията“, *Лиакхона*, ноем. 2013 г., стр. 4.
6. Матей 9:37–38.
7. Учение и Завети 1:20.
8. Учение и Завети 88:81.
9. Учение и Завети 62:3.
10. Учение и Завети 84:61.
11. Лично писмо с дата 10 март 2014 г.

От Джийн А. Стивънс

Първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

„Не бой се, защото Аз съм с тебе“

Изграждайки по-силна вяра и упование в Господ, получаваме достъп до Неговата сила да ни благославя и избавя.

Малко са чувствата, които могат да се сравнят с нежните усещания, когато ставаме родители. Няма нищо по-мило от това да получим безценно бебе направо от Небесата. Един от моите братя преживя това чувство по един особено емоционален начин. Неговият първи син се роди преждевременно и тежеше само 1,3 кг. Хънтър прекара своите първи два месеца живот в интензивно отделение за новородени. Тези месеци бяха особено чувствителен период за цялото семейство, тъй като се надявахме и умолявахме Господ за Неговата помощ.

Малкият Хънтър се нуждаеше от много помощ. Той се бореше да придобие необходимата сила за живот. Силната ръка на неговия любящ баща често вземаше малката ръчичка на своя син, за да насърчи малкото уязвимо детенце.

Точно това се случва с всички Божии чеда. Нашият Небесен Отец протяга ръка към всеки от нас в Своята безпределна обич. Той има власт над всичко и желае да ни помогне да се учим, развиваме

и завърнем при Него. Следните думи дават определение на целта на нашия Отец: „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“¹.

Изграждайки по-силна вяра и упование в Господ, получаваме достъп до Неговата сила да ни благославя и избавя.

В Книгата на Мормон се разгръща тази красива тема за силата на Господ да избавя Своите чеда. Нефия представя в най-първата глава на книгата. В стих 20 четем: „Но ето, аз, Нефи, ще ви покажа, че нежните милости Господни са над всички тези, които Той е избрал заради вратата им, за да ги направи могъщи, тъй като със сила за избавление“².

Преди много години узнах по един много личен начин истините в този стих. Разбрах, точно колко близо е нашият Отец в Небесата и колко много желае да ни помогне.

Веднъж, докато се свечеряваше, шофирах с моите деца, когато забелязах едно момче да върви по опустелия път. След като го подминахме, имах ясното усещане, че трябва да се върна и да му помогна.

Бях притеснена, че то може да се уплаши, ако види един непознат да отбива на пътя до него през нощта и затова продължих да шофирам. Силното чувство се появи отново и в ума си чух думите: „Иди помогни на онова момче!“.

Върнах се при него и го попитах: „Имаш ли нужда от помощ? Имах чувството, че трябва да ти помогна.“

Той се обърна към нас и със стичащи се по бузите му сълзи каза: „Ще ми помогнете ли? Молах се някой да ми помогне“.

На неговата молитва за помощ бе отговорено чрез вдъхновението, което получих. Това преживяване с толкова ясно напътствие от Духа остави незабравим отпечатък в сърцето ми.

Сега, след 25 години и посредством една нежна милост отново се свързах с това момче само преди няколко месеца. Установих, че това преживяване не се е превърнало във важна случка само за мен, а и също за него. Дерик Нанс сега е баща и си има свое семейство. Той също не е забравил тази случка. Тя ни помогна да положим основа за вярата, че Бог чува и отговаря на нашите молитви. И двамата сме се позовавали на тази случка в опитите си да учим децата си, че Бог се

грижи за нас. Ние не сме сами.

Същата тази вечер Дерик остана след училище, за да присъства на една дейност, но изтървал последния автобус. Понеже бил юноша, се чувствал уверен, че може да стигне до вкъщи и започнал да върви.

Вървял по самотния път час и половина. Той бил уплашен, тъй като бил на километри от дома си и не виждал никакви къщи. Отчаян, минал зад купчина чакъл, паднал на колене и помолил Небесния Отец за помощ. Само няколко минути след като Дерик се върнал на пътя, аз спрях, за да му предоставя помощта, за която се молил.

И сега, след толкова много години, Дерик си спомня: „Господ знаеше за мен, едно кльощаво и неподготвено момче. Независимо от всичко, което се случва по света, Той знаеше за моето положение и ме обичаше достатъчно, за да ми прати помощ. От случилото се на онова пусто място край пътя, Той многократно е отговарял на моите молитви. Неговите отговори не винаги са така бързи и ясни, но това, че знае за мен, е също толкова видно днес, колкото и през онази самотна нощ. Когато тъмните сенки на живота покриват моя свят, аз знам, че Той винаги има план,

благодарение на който ще се погрижи безопасно да се прибера вкъщи“.

Както Дерик сам каза, не на всяка молитва се отговаря така бързо. Но нашият Отец наистина ни познава и чува молбите на нашите сърца. Той осъществява Своите чудеса молитва по молитва, човек по човек.

Можем да вярваме, че Той ще ни помага, макар не задължително по начина, по който ние искаме, но по начина, по който най-добре ще ни помогне да пораснем. Да подчиним волята си на Неговата може да е трудно, но е изключително важно, за да станем като Него и да намерим покой, който Той ни предлага.

Можем да почувстваме същото, което Ч. С. Люис е описал: „Моля се, защото не мога да си помогна сам. ... Моля се, защото нуждата за това извира от мен през цялото време, докато ходя или спя. Това не променя Бог. Това променя мен“³.

В Писанията има много разкази за хора, които са се доверили на Господ, било им е помогнато и са били избавени от Него. Замислете се за младия Давид, който избегнал сигурна смърт от ръката на силния Голиат, разчитайки на Господ. Помислете за Нефи, чиито молби към Бог го избавили от въжетата, с които бил вързан. Спомнете си за младия Джозеф Смит, който с молитва потърсил помощта на Господ. Той бил избавен от силата на тъмнината и получил чуден отговор. Всеки от тях се изправил пред истински и трудни предизвикателства. Всеки от тях проявил вяра и се доверил на Господ. Всеки от тях получил Неговата помощ. В наши дни силата и любовта на Бог все още се проявяват в живота на Неговите чеда.

Неотдавна видях това проявление в живота на изгълнени с вяра светии в Зимбабве и Ботсвана. На събрание за пост и свидетелства в един малък клон усетих смирение и вдъхновение от свидетелствата, споделени от много хора — деца, младежи и възрастни. Всеки от тях показва силен израз на вяра в Господ Исус Христос. Със заобикалящи ги предизвикателства и трудни обстоятелства всеки

ден от своя живот те се доверяват на Бог. Те признат Неговата ръка в техния живот, често изразявайки това в следния израз: „Толкова много благодаря на Бог“.

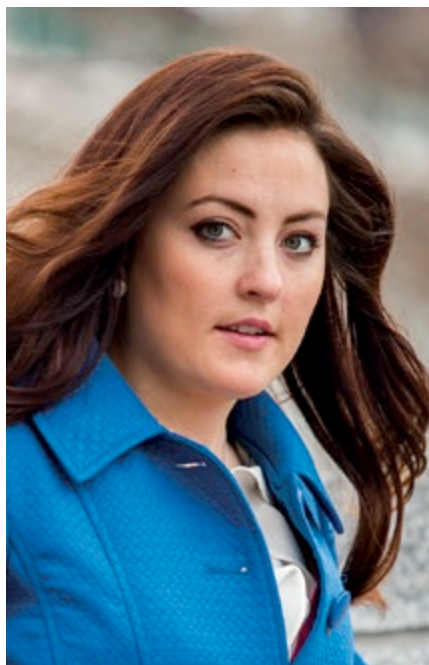
Преди няколко години едно предано семейство олицетвори същото това доверие в Бог за членове от нашия район. Арн и Венита Гатрел се радваха на щастлив живот и чудесно семейство. Лекарската диагноза беше съкрушаваща — оставаха му само няколко седмици живот. Семейството пожела да бъде заедно един последен път. И така, всички деца се събраха, някои дойдоха отдалеч. Разполагаха единствено с 48 безценни часа заедно. Семейство Гатрел внимателно реши кое е от най-голямо значение за тях — семейна снимка, семейна вечеря и сесия в храма Солт Лейк. Венита каза: „Когато излязохме от храма, за последен път бяхме заедно в този живот“.

Но те си заминаха с уверението, че разполагат не само с този живот. Благодарение на свещените храмови обреди, те имат надежда в Божиите обещания. Те могат да бъдат заедно завинаги.

Следващите няколко месеца били изпълнени с твърде много благословии за разказване. Вярата и доверието на Арн и Венита в Господ нарастваха, както си и проличава в думите на Венита: „Бях носена. Научих, че мога да чувствам мир сред негодите. Знаех, че Господ се грижи за нас. Ако се доверим на Господ, наистина можем да преодолеем всякакви житейски предизвикателства“.

Една от техните дъщери казва: „Наблюдавахме нашите родители и видяхме техния пример. Видяхме тяхната вяра и как я използваха. Никога нямаше да си пожелаем това изпитание, но и никога не бих се отказала от него. Бяхме обкръжени от Божията обич“.

Разбира се, смъртта на Арн не бе това, на което семейство Гатрел се надяваше. Но техните трудности не разколебаха вярата им. Евангелието на Исус Христос не е списък със задачи за отмятане; по-скоро, то живее в нашите сърца. Евангелието не е тежест, а е крила⁴. То може да ни носи. То носеше семейство Гатрел. Те чувстваха мир сред бурята. Те се държаха здраво един за друг и за храмовите завети, които сключили

и спазвали. Тяхната способност да вярват на Господ се увеличаваше и те бяха подсилени от вярата си в Исус Христос и Неговата единителна сила.

Където и да сме по пътеката на ученичеството, каквито и тревоги и трудности да имаме, ние не сме сами. Вие не сте забравени. Подобно на Дерик, светиите от Африка и семейство Гатрел — с вяра можем да изберем да се хванем за ръката Божия, когато изпаднем в нужда. Можем да се изправим срещу нашите предизвикателства с молитва и вяра в Господ. Правейки това, ние ставаме по-подобни на Него.

Обръщайки се към всеки от нас, Господ казва: „Не бой се ... Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм Твоят Бог: Ще те укрепя, ... ще ти помогна. Ще те подпра с праведната Си десница“⁵.

Оставям ви моето скромно, но сигурно свидетелство, че Бог, нашият Отец, ни познава лично и протяга ръка да ни помогне. Чрез Неговия Възлюбен Син, Исус Христос, ние можем да победим трудностите в този свят и безопасно да бъдем заведени вкъщи. Моля се всички да имаме вяра да Му се доверяваме, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:39.
2. 1 Нефи 1:20.
3. Казано героя на Ч. С. Люис, както е показано в творбата на Улям Никълсън, *Shadowlands*, 1989 г., стр. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character*, 1923 г., стр. 88.
5. Исаия 41:10.

От епископ Гари Е. Стивънсън
Председателстващ епископ

Вашите четири минути

*Чудото на Единението може да поправи
недостатъците на нашето представяне.*

Последните Зимни олимпийски игри плениха света, като атлети от 89 страни се състезаваха в 98 различни дисциплини. Удивително е, че 10 от тези атлети бяха членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, а трима от тях спечелиха медали, както бе наскоро съобщено в *Church News*: Кристофър Фот, Ноел Пикъс-Пейс и Тора Брайт¹. Поздравяваме тях и всички състезавали се атлети. Браво!

Говоря за тези игри тази сутрин, като отправям мислите си към младите мъже, младите жени и несемейните пълнолетни младежи, вие, които сте във важната възраст, която ще определя пътя на живота ви. Усещам едно чувство на неотложност да се обърна към вас.

За да усетите тази неотложност, нека първо споделя историята на Ноел Пикъс-Пейс, една от атлетките членове на Църквата. В дисциплината на Ноел атлетите се засилват със спринт и с главата напред се спускат на малка шейна. Лицата им са сантиметри над леда, те се спускат по една криволичеща писта със скорост до 145 км в час.

Невероятно е, годините на подготовка могат да бъдат счестени за успех или провал, в зависимост от това, което ще се случи в рамките на четири напрегнати 60-секундни етапа.

За олимпийските игри през 2006 г. мечтите на Ноел се сгромолясват,

заради ужасен инцидент, при който си счупва крака. През олимпийските игри през 2010 г. не ѝ достига само една десета от секундата, за да получи медал².

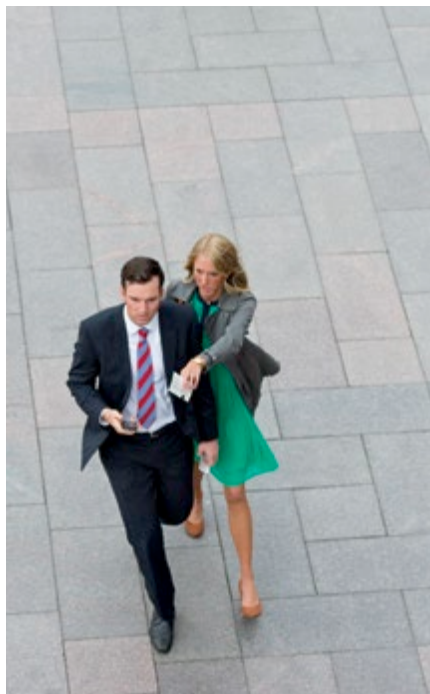
Можете ли да си представите тревогата ѝ, докато чака да започне първият ѝ етап от Олимпиада 2014 г.? Години на подготовка ще бъдат показани за кратък период от време. Общо четири минути. Тя е прекарала години в подготовка за тези четири минути и ще прекара цял живот след това размишлявайки върху тях.

Последните спускания на Ноел бяха на практика безгрешни! Никога няма да забравим как скочи на трибуната, за да прегърне семейството си след пресичането на финиш линията, като извика „Успяхме!“. Годишната подготовка дадоха резултат. Видяхме медальона на Младите жени, докато ѝ поставяха сребърния медал³.

Може да изглежда нечестно, че всички олимпийски мечти на Ноел зависеха от това, което направи за четири кратки минути. Но тя го знаеше и се беше подготвила толкова усърдно. Тя е усетила силата, спешността на нейните четири минути и какво те биха означавали до края на живота ѝ.

Също така помним Кристофър Фот, член на тима, който спечели бронзов медал в бобслей с четирима състезатели. Въпреки, че можеше да се откаже след тежка катастрофа през олимпийските игри през 2010 г., той избра постоянството. След изключително спускане той спечели медала, за който работи така усърдно⁴.

Сега, помислете как вашият път към вечния живот е подобен на това изпълнение от четири минути на тези атлети. Вие сте вечни същества. Преди да се родите сте съществували като духове. В присъствието на любящ Небесен Отец вие сте се обучавали и подготвяли да дойдете на земята за кратко и да се представите добре. Този живот са вашите четири минути. Докато сте тук вашите действия ще определят дали печелите наградата на вечния

живот. Както пророк Амулик описва: „Този живот е времето човеците да се приготвят да срещнат Бога; да, ето, денят на този живот е денят, през който човеците да изпълнят трудовете си“⁵.

В известен смисъл вашите четири минути вече са започнали. Часовникът тик-така. Думите на апостол Павел изглеждат подходящи: „Така тичайте, щото да ... получите (наградата)“⁶.

По същия начин, както някои стъпки са задължителни във всяко кратко изпълнение на олимпийски атлет — скокове и маневри за къркьори и сноубордисти, справяне със завоите на трасето за бобслей, или пресичането на вратичките на трасето за слалом, така е и в нашия живот, където някои неща са абсолютно задължителни — неща, които ни превеждат през духовното представяне на земята. Тези духовни маркери са основните обреди от Евангелието, дадени от Бог: кръщение, получаване дара на Светия Дух, свещеническо ръкополагане, храмови обреди и вземане от причастието всяка седмица.

„В (тези) обреди е видна силата на божествеността“⁷.

И по същия начин, по който дисциплината от тренировките подготвя и определя атлета да изпълни елементите в своя спорт на най-високо ниво, спазването на заповедите ще ви подготви да изпълните и участвате в тези спасителни обреди.

Усещате ли неотложността?

Мои млади приятели, независимо къде сте в изпълнението на вашите „четири минути“, аз ви призовавам да помислите: „Какво трябва да направя още, за да съм сигурен, че ще получа медал?“ Може би по време на тази конференция Духа ви е прошепнал какво трябва да направите: да се подготвите по-задълбочено за обред или да получите обред, който е трябвало да получите много отдавна. Каквото и да е, направете го сега. Не отлагайте. Вашите четири минути ще минат бързо и ще имате цяла вечност да размишлявате за това, което сте правили през този живот⁸.

Нужна е самодисциплина. Ежедневната молитва, изучаването на Писанията и посещаването на църковните събрания трябва да бъдат основата във вашето обучение. Изисква се последователен модел на подчинение на заповедите, спазване на заветите, които сте скючили, и следването на Божия стандарт, който откриваме в *За укрепването на младежите*.

Може би усещате неща в живота ви, които заплашват да забавят или спрат вашия духовен напредък. Ако е така, следвайте следния съвет: „Нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще“⁹.

Още не е късно за покаяние. Но нека да е по-скоро, тъй като никой не знае кога вашите четири минути ще свършат.

Сега може би си мислите: „Аз се провалих. Моите четири минути са вече кошмар. Може да се предам“. Ако е така, спрете да мислите по този начин и никога повече не

мислете така. Чудото на Единението може да поправи недостатъците на нашето представяне. Старейшина Джефри Р. Холанд учи:

„За онези от вас ..., които още се колебаят ... свидетелствам за подновяващата сила на Божията любов и чудото на Неговата милост. ...

Никога не е твърде късно, ако Учителят ... казва, че има време. ... Не отлагайте това“¹⁰.

Помнете, вие не сте сами. Спасителят обещава, че няма да ви остави без утеха¹¹. Имате и вашите роднини, приятели и ръководители, които да ви подкрепят.

Макар моите коментари да са насочени към младите хора в Църквата, за родители и баби и дядовци, предлагам следното:

Наскоро Старейшина Дейвид А. Беднар описа прост начин за провеждане на семейна оценка за отбелязване на напредъка по пътя на завета чрез основните обреди. Всичко, което ви трябва е лист хартия с две колони: „име“ и „план за следващия нужен обред“. Аз

направих това скоро, като изредих всеки член на семейството ми. Сред тях забелязах малко внуче, което скоро ще бъде благословено; 6-годишен внук, чиято подготовка за кръщение е много важна; син, който навършва 18 години, чиято подготовка за свещеничеството и надаряване в храма предстоят. Всеки в списъка има нужда от обряда на причастието. Това просто упражнение помогна на Лиса и мен да изпълним нашата роля да помогнем на всеки член на семейството ни по пътя на обредите с план за всеки от тях. Може би това е идея, която ще ви отведе до семейно обсъждане, уроци по време на семейна домашна вечер, или дори за покани за основните обреди във вашето семейство¹².

Като скиор и сноубордист, бях дълбоко впечатлен с четириминутното изпълнение на австралийската атлетка член на Църквата Тора Брайт, спечелило сребърен медал

в сноуборда. Тя изуми света като направи безупречно спускане, завършващо с бексайд родео 720. Дори по-впечатляващ и изненадващ беше начина, по който помогна и показа Христова обич към своите конкуренти. Тя забеляза, че американската сноубордистка Кели Кларк, която имаше лош първи опит, изглежда нервна за втория опит. „Тя ме прегърна“ — спомня си Кларк. „Тя ме прегръщаше, докато накрая се успокоих достатъчно и забавих дишането си. Беше хубаво да получиш прегръдка от приятел“. По-късно Кели Кларк се присъедини към Тора на стълбичката на победителите с бронзов медал.

Запитана за необичайния жест на доброта към опонентката ѝ, който можеше да застраши сребърния ѝ медал, Тора отговори просто: „Аз съм състезател, искам да направя най-доброто, но искам и моите опоненти да направят най-доброто, което могат“¹³.

С това на ум, има ли някой, който да се нуждае от вашето насърчение? Член на семейството ви? Приятел? Съученик или член на кворума? Как можете вие да им помогнете с техните четири минути?

Мили приятели, вие сте по средата на едно вълнуващо пътешествие. По някакъв начин вие се състезавате по полу-тръбата или пистата и може да е трудно да изпълните всеки елемент или да вземете всеки завой по пътя. Но помнете, вие се подготвяте за това от много дълго време. Това е вашият момент да се представите. Това са вашите четири минути! Сега е момента!

Изразявам пълната си увереност във вашите възможности. Спасителят на света е на ваша страна. Ако потърсите Неговата помощ и следвате Неговите насоки, как ще се провалите?

Завършвам с моето свидетелство за благословиите, които имаме от живия пророк Президент Томас С. Монсън, и от Исус Христос и Неговата роля на наш Спасител и Изкупител, в светото Му име, на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Christine Rappleye, “Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games,” deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Вж. Christine Rappleye, “Mormons in the Olympics”.
3. Вж. Sarah Petersen, “Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics,” deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Вж. Amy Donaldson, “Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success,” deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Алма 34:32.
6. Вж. 1 Коринтяните 9:24.
7. Учение и Завети 84:20.
8. Вж. Алма 34:31–33.
9. Евреите 12:1.
10. Джефри Р. Холанд, „Работниците в лозето“, *Liahona*, май 2012 г., стр. 33.
11. Вж. Иоана 14:18.
12. Дейвид А. Беднар, в разговор с автора.
13. Vidya Rao, “Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze,” today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да носим товарите си с лекота

Необикновените товари в живота на всеки един от нас ни помагат да се осланяме на заслугите, милостта и благодатта на Светия Месия.

Имам един добър приятел, който в началото на семейния си живот беше убеден, че той и семейството му имат нужда от пикап с двойна предавка. Жена му беше сигурна, че той няма такава нужда, а просто иска ново превозно средство. В един шеговит разговор между тези съпруг и съпруга започна обсъждането на предимствата и недостатъците на една такава покупка.

„Скъпа, нуждаем се от един пикап с двойна предавка“.

А тя го попитала: „Защо мислиш, че имаме нужда от нов пикап?“

Той отговорил на нейния въпрос с най-добрия, според него, възможен отговор: „Ами ако ни потрябва мляко за децата, по време на ужасна буря и единствения начин да стигна до магазина е с такъв пикап?“

Жена му отвърнала с усмивка: „Ако купим нов пикап, няма да имаме пари за мляко — така че не е нужно да се притесняваш как ще отидем до магазина при такива извънредни обстоятелства!“

Известно време след това те продължили обсъждането на тази тема

и в края на краищата решили да купят пикапа. Скоро след като придоби новото возило, приятелят ми поиска да покаже ползата от него и да оправдае аргументите си относно тази покупка. Така той реши да насече и докара дърва за техния дом. Беше през есента и вече имаше натрупан сняг в планината, където той реши да търси дърва. Колкото повече се изкачваше в планината, толкова по-дълбок ставаше снегът. Приятелят ми усетил, че хлъзгавият път става опасен, но имайки голямо доверие в новата машина, продължил по-нататък.

За съжаление, той продължил да кара твърде дълго по заснежения път. Когато се насочил с пикапа извън пътя, към мястото, където решил да сече дърва, той заседнал. И четирите колела на новия пикап започнали да буксуват в снега. Много скоро той разбрал, че не знае какво да прави, за да излезе от това опасно положение. Бил засрамен разтревожен.

Тогаво моят приятел решил: „Е, няма просто да стоя тук“. Излязъл от колата и започнал да сече дърва.

Натоварил до горе ремаркетото на пикапа с тежкия багаж. След това непоколебимо решил да опита още един път да се измъкне от снега. Включвайки на скорост и подавайки газ, той започнал да се придвижва напред. Бавно пикапът излязъл от снега и се върнал на пътя. Най-после той бил свободен да се прибере вкъщи, щастлив и смирен човек.

Нашият личен товар

Моля се за помощта на Светия Дух, докато наблягам на важните уроци, които можем да научим от тази история за моя приятел, пикапа и гората. Трябваше товар. Товарът от дървата създаде необходимото сцепление, за да може той да се измъкне от снега, да се върне на пътя и да се придвижи напред. Товарът му позволил да се върне при семейството и дома си.

Всеки от нас също носи товар. Нашият личен товар се състои от изисквания и възможности, задължения и привилегии, страдания и благословии, избори и ограничения.

Два водещи въпроса могат да ни помогнат, когато периодично и с молитва преценяваме нашия товар: „Товарът, който нося, създава ли духовно сцепление, което ще ми позволи да напредвам с вяра в Христос по правата и тясна пътека без да затъвам? Товарът, който нося, създава ли духовно сцепление, така че накрая да мога да се завърна у дома при Небесния Отец?“

Понякога погрешно можем да вярваме, че щастието е липса на товар. Но носенето на товар е необходимо и съществена част от плана на щастие. Понеже е необходимо нашият личен товар да създава духовно сцепление, ние трябва да внимаваме да не домъкнем в нашия живот толкова много приятни, но ненужни неща, които да ни отвличат и отклоняват от нещата, които наистина имат най-голямо значение.

Укрепващата сила на Единението

Спасителят казва:

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм

кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо; и Моето бремe е леко“ (Матей 11:28–30).

Ярем (на английски и гръцки думата за иго в цитирания стих означава и ярем, оттук и коментара по-долу — б.ред.) е дървена греда, която обикновено се поставя между чифт волове или други животни, която им позволява да теглят заедно някакъв товар. Яремът държи животните едно до друго, така че да могат да се движат заедно така, че да изпълнят работата.

Помислете върху така личната покана на Господ „вземете Моето иго върху си“. Да сключваме и спазваме свети завети ни впряга в общ ярем с Господ Исус Христос. Всъщност Спасителят ни приканва да разчитаме на Него и да теглим заедно с Него, макар и нашите най-големи усилия да не са равни и да не могат да бъдат сравнявани с Неговите. Когато Му се доверяваме и теглим товара си с Него по време на нашето пътуване през земния живот, наистина Неговият ярем ще е благ и товарът Му ще е лек.

Ние не сме и никога не е нужно

да бъдем сами. Можем да напредваме в нашия всекидневен живот чрез небесна помощ. Чрез Единението на Спасителя можем да получим способност и сила далеч по-големи от собствените ни („Господи, ще Те обичам“, *Химни*, № 138). Както Господ заявява, „Затова продължете пътуването си и нека сърцата ви ликоват, защото ето, вижте, Аз съм с вас тъкмо до края“ (У. и З. 100:12).

Помислете за примера от Книгата на Мормон, когато Амулон преследва Алма и народа му. Гласът на Господ идва при тези хора в страданията им, казвайки: „Вдигнете главите си и се успокойте, защото знам завета, който сте сключили с Мене, и Аз ще сключа завет с Моя народ и ще ги избавя от робство“ (Мосия 24:13).

Забележете централното място на заветите в обещанието за избавление. Сключените и спазвани в пълнота завети, заедно с обредите, извършени със съответната свещенническа власт, са необходими за получаването на всички благословии, достъпни чрез Единението на Исус Христос. Ето защо в обредите на

свещеничеството силата на божествеността е видна за хората, включително благословиите на Единението (вж. У. и З. 84:20–21).

Нека си припомним думите на Спасителя „Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко“ (Матей 11:30), когато обмисляме следващия стих от разказа за Алма и народа му.

„И Аз ще облекча тежобите, поставени на раменете ви, та даже вие да не може да ги чувствате на гърбовете си“ (Мосия 24:14).

Много от нас може да предположат, че този стих разкрива, че товарът незабавно и завинаги ще бъде премахнат. Следващият стих обаче описва как товарът е облекчен.

„И сега стана така, че тежобите, които бяха наложени върху Алма и братята му, станаха леки; да, *Господ ги усил*, за да могат да понесат тежобите си с лекота, те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна“ (Мосия 24:15; курсив добавен).

Предизвикателствата и трудностите не са незабавно премахнати от народа. Но Алма и последователите му са подсилени, и тяхната увеличена способност прави товарите им по-леки. На тези добри хора им е дадена сила чрез Единението да *действат* като служители (вж. У. и З. 58:26–29) и да *въздействат*

върху обстоятелствата. И „в силата Господна“ (Словата на Мормон 1:14; Мосия 9:17; 10:10; Алма 20:4), Алма и народът му са насочени към безопасност в земята Зарахемла.

Единението на Исус Христос не само преодолява последиците от падението на Адам, но прави възможно опрощението на личните ни грехове и прегрешения, също така ни дава възможност да вършим добро и да ставаме по-добри по начини, които се простират далеч над нашите земни способности. Повечето от нас знаят, че когато вършим погрешни неща и се нуждаем от помощ, за да превъзмогнем последиците от греха в живота ни, то Спасителят е направил възможно за нас да станем чисти чрез Неговата изкупителна сила. Но дали разбираме, че Единението е предназначено за верните мъже и жени, които са покорни, достойни и добросъвестни и които се стремят да станат по-добри и да служат с по-силна вяра? Чудя се дали напълно осъзнаваме укрепващата страна на Единението в нашия живот и дали погрешно считаме, че трябва да носим товара си сами — чрез упоритост, силна воля и дисциплина, използвайки собствените си очевидно ограничени способности.

Едно е да знаем, че Исус Христос дойде на земята за да *умре* за нас. Но също така трябва за оценим желанието на Господ, чрез Неговото Единение и силата на Светия Дух, да ни *съживява* — не само да ни напътства, но и да ни подкрепя и изцелява.

Спасителят подпомага Своя народ

Алма обяснява защо и как Спасителят може да ни подпомогне:

„И Той ще се яви, изстрадвайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ.

„И Той ще вземе върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ; и Той ще вземе върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му“ (Алма 7:11–12).

По такъв начин Спасителят е изстрадал не само за нашите грехове и нечестия — но също за нашите физически болки и страдания, нашите слабости и недостатъци, нашите страхове и чувства на безсилие, нашите разочарования и обезсърчения, нашите угризения и съжаления, нашите отчаяния и безнадеждност, несправедливости

и неправди, които изпитваме, също и емоционалните страдания, които ни обкръжават.

Не съществува физическа болка, духовна рана, терзание на душата или сърдечна мъка, недъг или слабост, която вие или аз изпитваме в земния си живот и която да не е изстрадана от Спасителя преди това. В момент на слабост ние може да възкликнем: „Никой не знае това. Никой друг не разбира“. Но Божият Син съвършено знае и разбира, защото е изстрадал и понесъл нашите лични товари. И защото е направил своята безпределна и вечна жертва (вж. Алма 34:14), Той има съвършената съпричастност и може да протегне Своята ръка на милост. Той може да се протегне, да докосне, да помогне, да ни изцели и подкрепи, за да бъдем повече от това, което можем да бъдем, и да ни помогне да направим това, което не можем да направим ако разчитаме само на собствените си сили. Наистина Неговото иго е благо и Неговото бреме е леко.

Покана, обещание и свидетелство

Аз ви каня да изучавате, да се молите, да обмисляте и да се стремите да научите повече за Единението на Спасителя, докато оценявате вашия личен товар. Много неща относно Единението не можем просто да разберем с нашия смъртен разум. Но можем и е необходимо да разберем много негови аспекти

При моя приятел, товарът от дърва му даде животоспасяващото сцепление. Празният пикап не успя да се движи през снега, даже

и с двойна предавка. Бе необходим тежък товар, за да се получи сцепление.

Трябваше товар. Товарът създаде сцеплението, която даде възможност на приятеля ми да излезе от снега, да се върне на пътя, да продължи и да се върне при семейството си.

Необикновените товари в живота на всеки един от нас ни помагат да се осланяме на заслугите, милостта и благодатта на Светия Месия (вж. 2 Нефи 2:8). Аз свидетелствам и обещавам, че Спасителят ще ни помогне да носим своите товари с лекота (вж. Мосия 24:15). И когато сме впрегнати с Него чрез свети завети и черпим въздигащата сила на Неговото Единение, ние все повече ще се стремим да осъзнаваме и живеем според Неговата воля. Също така ще се молим за силата да се учим от обстоятелствата, да се променяме и да ги приемаме, а не непрестанно да се молим Бог да ги промени според нашата воля. Ние ще станем хора, които действат, а не обекти, върху които се въздейства (вж. 2 Нефи 2:14). Ние

ще бъдем благословени с духовна движеща сила.

Нека всеки от нас се справя с живота по-добре и става по-добър чрез Единението на Спасителя. Днес е 6 април. Знаем чрез откровение, че днес е датата на която Спасителят се е родил. Шести април е също денят, в който е организирана Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. (Вж. У. и З. 20:1; Харолд Б. Лий, “Strengthen the Stakes of Zion,” *Ensign*, юли 1973 г., стр. 2; Спенсър У. Кимбъл, “Why Call Me Lord, Lord, and Do Not the Things Which I Say?” *Ensign*, май 1975 г., стр. 4; Спенсър У. Кимбъл, “Remarks and Dedication of the Fayette, New York, Buildings,” *Ensign*, май 1980 г., стр. 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999*, 2005 г., стр. 409.) В този специален и свят неделен ден, аз давам свидетелството си, че Исус Христос е нашият Изкупител. Той живее и ще ни пречисти, изцели, напътства и укрепи. За тези неща с радост свидетелствам в свящото име на Исус Христос, амин. ■

От президент Томас С. Монсън

Любовта — същността на Евангелието

*Не можем наистина да обичаме Бог, ако не обичаме
нашите другари спътници в това земно пътуване.*

Скъпи мои братя и сестри, когато нашият Спасител служил на хората, един законник го изпитал с въпроса: „Учителю, коя е голямата заповед в закона?“

Матей записал отговора на Исус: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“¹.

Марка завършил разказа със следните думи на Спасителя: „Друга заповед по-голяма от тези няма“².

Не можем наистина да обичаме Бог, ако не обичаме нашите другари спътници в това земно пътуване. По същия начин не можем напълно да обичаме нашите ближни, ако не обичаме Бог, Отец на всички ни. Апостол Иоан ни е казал: „И тази заповед имаме от Него: Който люби Бога, да люби и брата си“³. Всички ние сме духовни чеда на нашия Небесен Отец и като такива сме братя

и сестри. Като не забравяме тази истина, ще ни бъде по-лесно да обичаме всички Божии чеда.

В действителност, любовта е самата същност на Евангелието и Исус Христос е нашият пример. Неговият живот е едно наследство на обич. Болните, които изцелил; потиснатите, на които дал надежда; грешниците, които спасил. Накрая, гневната тъпла отнела живота Му. И въпреки това от Голгота Неговите думи звучат: „Отче, прости им, защото не знаят, какво правят“⁴ — най-висш израз на състрадание и любов в земния живот.

Има много качества, които са проява на любов — например, доброта, търпение, безкористност, разбиране и прошка. Чрез тези и други качества при нашето общуване с хората си проличава любовта в сърцата ни.

По принцип, нашата любов се проявява във всекидневните ни контакти с околните. Най-важна е нашата способност да осъзнаем нечия

нужда и да откликнем. Винаги много съм обичал чувствата, изразени в следното кратко стихотворение:

*Плаках през нощта,
защото слепотата,
Ми попречи да видя нуждата на
другите;
Но все още не съм
изпитал чувство на съжаление
за това, че съм малко по-мил⁵.*

Наскоро научих относно един трогателен пример за любяща доброта — такава, която е имала непредвидими последици. Годината е 1933, когато, поради Голямата депресия, работните места бяха крайно малко. Тази случка се развила в източната част на САЩ. Арлен Бийсекър тъкмо била завършила гимназия. След продължително търсене на работа, тя най-накрая била наета да работи в шивашка фирма като шивачка. На работниците се заплащало единствено за правилно защитите части през деня. Колкото повече зашивали, толкова повече им се заплащало.

Един ден, скоро след като започнала работа във фирмата, Арлен се изправила пред една ситуация, която я объркала и разстроила. Тя седнала на шевната си машина, опитвайки се да разши неправилно сглобените части, върху които работила. Изглежда нямало кой да ѝ помогне, тъй като останалите шивачки бързали да зашият, колкото се може повече части. Арлен се почувствала безпомощна и отчаяна. Започнала тихичко да плаче.

Срещу Арлен седяла Бернис Рок. Тя била по-възрастна и по-опитна като шивачка. Виждайки страданието на Арлен, Бернис оставила работата си и отишла да ѝ помогне, като любезно ѝ давала указания и помогнала. Останала при нея, докато Арлен не започнала да шие по-уверено и можела успешно да завърши парчето. След това Бернис се върнала при своята машина, като вече била пропуснала възможността да заши повече парчета, тъй като оказала помощ.

Благодарение на тази постъпка на любяща доброта Бернис и Арлен станали приятелки завинаги. Всяка от тях се омъжила и имала деца. Някъде през 50-те години Бернис, която била член на Църквата, дала на Арлен и нейното семейство Книгата на Мормон. През 1960 г. Арлен, нейният съпруг и деца била кръстени в Църквата. След това били запечатани в светия храм Божий.

В резултат на състраданието, което Бернис имала, когато си направила труда да помогне на една отчаяна непозната в нужда, безброй хора, както живи, така и мъртви, сега се радват на спасителните обреди на Евангелието.

Всеки ден от нашия живот ни се предоставят възможности да покажем любов и доброта към околните. Президент Спенсър У. Кимбъл казва: „Не трябва да забравяме, че хората, които виждаме на паркинга,

в офиса, в асансьора и навсякъде другаде, са хората, които Бог ни е дал да обичаме и да им служим. Малка полза има в това да говорим за общото братство на хората, ако не считаме околните за наши братя и сестри“⁶.

Много често възможностите да покажем любовта си идват неочаквано. Пример за такава възможност се появи в статия на вестник от октомври 1981 г. Толкова бях впечатлен от любовта и състраданието, за които се говореше в статията, че си я пазя при моите документи вече над 30 години.

В статията пише, че директен полет на авиолиния Аляска от Анкъридж, Аляска, за Сиатъл, Вашингтон — полет със 150 пътници на борда — бил отклонен към далечен град в Аляска, за да транспортира тежко ранено дете. Двегодишното момче било разкъсало

артерия в ръката си, когато паднало на парче стъкло, докато си играело близо до дома си. Градът се намирал на 725 км южно от Анкъридж и със сигурност не бил по маршрута на полета. Независимо от това, лекарите на място изпращали отчаяни молби за помощ и затова самолетът бил отклонен, за да вземе детето и да го закара до Сиатъл, където да бъде лекувано в болница.

Когато самолетът се приземил близо до отдалечения град, лекарите уведомили пилота, че детето имало силно кръвотечение и нямало да оцелее до Сиатъл. Било взето решение да се прелетят още 320 км извън маршрута до Джуно, Аляска, където била най-близката болница.

След като откарал детето до Джуно, самолетът излетял за Сиатъл с часове закъснение. Нито един пътник не се оплакал, макар че повечето щели да изтърват срещи и да пропуснат свързващи полети. Те дори събрали значителна сума пари за момчето и неговото семейство.

Точно преди кацането в Сиатъл пътниците радостно извикали „ура“, когато пилотът съобщил, че по радиото го информирали, че момчето ще се оправи⁷.

Спомням си следния стих от Писанията: „А милосърдието е чистата любов Христова ... и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре“⁸.

Братя и сестри, някои от най-големите възможности да покажем любовта си ще ни бъдат предоставени в нашите собствени домове. Любовта трябва да бъде същността на семейния живот, но понякога не е така. Може да има твърде много нетърпение, твърде много спорове, твърде много караници и твърде много сълзи. Президент Гордън Б. Хинкли тъжно отбелязва: „Защо (най-)обичаните от нас хора така често стават мишени на нашите груби думи? Защо понякога използваме думи, които дълбоко засягат?“⁹ Отговорите са различни за всеки, но причините безспорно не са от значение. Ако спазваме

заповедта да се обичаме един друг, трябва да се отнасяме един към друг с доброта и уважение.

Естествено, понякога ще се налага да се въдворява дисциплина. Все пак, нека не забравяме съвета от Учение и Завети — а именно, че, когато трябва да укоряваме някого, след това да показваме повече любов¹⁰.

Надявам се винаги да се стремим да бъдем мили и внимателни спрямо мислите, чувствата и обстоятелствата на околните. Нека не унижаваме и пренебрегваме. По-скоро, нека бъдем състрадателни и насърчителни. Трябва да сме внимателни

да не погубим увереността на някого друго чрез невнимателни думи или действия.

Прошката трябва да върви ръка за ръка с любовта. По отношение на нашите семейства и приятели може да има наранени чувства и неразбиране. Отново казвам, не е от значение колко голям е проблемът. Той не може и не трябва да бъде оставен да разяжда, да се задълбочава и разрушава. Вината не позволява на раните да зараснат. Единствено прошката лекува.

Една чудесна жена, която вече не е сред живите, ме посети един ден и неочаквано ми разкри някои

неща, за които съжаляваше. Тя ми разказа за една случка отпреди много години, в която бил замесен един съсед фермер, който преди това бил добър приятел и с когото тя и съпругът ѝ имали множество противоречия. Един ден фермерът я попитал дали може да мине през нейния имот, за да стигне по-бързо до своя. Тогава тя спря да разказва и с треперещ глас ми каза: „Брат Монсън, нито тогава, нито някога след това не му позволих да мине през нашия имот, та трябваше пеша да заобикаля, за да стигне до своя. Постъпих неправилно и дълбоко съжалявам. Него вече го няма, но, ех, как ми се иска да можех да му кажа, че съжалявам. Как ми се иска да имах втори шанс да бъда мила.“

Слушайки я, си спомних за печалните думи на Джон Грийнлийф Уитиър: „От всички тъжни думи, изречени или написани, най-тъжните са тези: *Можеше да бъде!*“¹¹ Братя и сестри, показвайки любов и внимание към околните, ще избегнем подобно разкаяние.

Любовта се проявява по множество осезаеми начини: усмивка, помахване с ръка, мил коментар, комплимент. Други прояви могат да бъдат по-незабележими, например, проявяване на интерес към това, което прави някой друг, преподаване

Виена, Австрия

на принцип с доброта и търпение, посещение на болни или приковани към легло хора. Любов може да се изрази чрез тези и много други думи и действия.

Дейл Карнеги, широко известен американски писател и лектор, вярвал, че всеки човек „притежава в себе си силата да увеличава общата сума на щастието по света ... като изказва няколко думи на искрена признателност на човек, който е самотен или обезсърчен“. Той казал: „Вероятно утре ще забравите милите думи, които днес изричате, но получателят може да ги пази в сърцето си през целия си живот“¹².

Нека започнем сега, още днес, да изразяваме любов към всички Божии чеда, независимо дали са наши роднини, приятели, само познати или напълно непознати. Ставайки всяка сутрин, нека решаваме да отвърщаме с любов и доброта на всичко, което ни се случва.

Любовта на Бог към нас е по-силна, отколкото можем да си представим. Поради тази любов Той изпратил Своя Син, Който толкова ни обичал, че дал живота Си за нас, за да можем да имаме вечен живот. Колкото повече разбираме този несравним дар, толкова повече сърцата ни ще бъдат изпълнени с любов към нашия Вечен Отец, нашия Спасител и всички хора. Искрено се моля това да бъде така, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 22:36–39.
2. Марка 12:31.
3. 1 Иоаново 4:21.
4. Лука 23:34.
5. Автор неизвестен, цитирано в Richard L. Evans, "The Quality of Kindness," *Improvement Era*, May 1960 г., стр. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Edward L. Kimball 1982 г., стр. 483.
7. Вж. "Injured Boy Flown to Safety," *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22 окт. 1981 г.
8. Мороний 7:47.
9. Гордън Б. Хинкли "Let Love Be the Lodestar of Your Life", *Ensign*, май 1989 г., стр. 67.
10. Вж. Учение и Завети 121:43.
11. "Maud Muller", *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878 г., стр. 206; курсив добавен.
12. Dale Carnegie, вж. напр. Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006 г., стр. 54.

От президент Бойд К. Пакър

Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Свидетелството

Бих искал да споделя с вас тези истини, които най-много заслужават да се знаят.

Времена на война или несигурност ни карат да се концентрираме върху нещата, които наистина са важни.

Втората световна война беше време на голям духовен смут за мен. Напуснах дома си в Бригъм Сити, щата Юта, само с малки късчета свидетелство и почувствах нужда от нещо повече. На практика за няколко седмици всички момчета от моя клас отидоха на война. Докато бях на военен пост на остров Ле Шима, на север от Окинава, Япония, аз се борех със съмнения и несигурност. Искях лично свидетелство за Евангелието. Искях да *знам!*

През една безсънна нощ, излязох от палатката си и отидох в едно укрепление, направено от 200-литрови бидони от гориво, пълни с пясък и поставени един над друг, формирайки ограда. Нямахше покрив, така че пропъзях, погледнах нагоре към обсипаното със звезди небе и коленичих за молитва.

Почти по средата на молитвата нещо се случи. Колкото и да искам, не бих могъл да ви опиша какво се случи. Това е отвъд способностите ми за изразяване, но и днес е толкова ясно, както беше и преди

повече от 65 години. Знаех, че това е много лично и много индивидуално проявление. Най-накрая знаех сам за себе си. *Знаех* със сигурност, защото ми беше дадено лично на мен. След известно време изпъзях от укреплението, и тръгнах или по-скоро летях, обратно към леглото си. Остатъкът от нощта прекарах изпълен с чувства на радост и благоговение.

Не мислех за себе си като за специален случай, мислех си, че ако такова нещо ми беше дадено, то би могло да се даде на всеки. Все още вярвам в това. През годините, които последваха, разбрах че такова преживяване е едновременно и светлина за следване и товар за носене.

Бих искал да споделя с вас истини, които най-много заслужават да се знаят, неща, които съм научил и преживял за почти 90 години живот и над 50 години като висш ръководител в Църквата. Много от това, което съм научил, се отнася за неща, които не могат да се преподадат, но могат да се научат.

Както повечето неща от голяма ценност, знанието, имащо вечна стойност, идва само чрез лична молитва и размисъл. Като добавим към

тях пост и изучаване на Писанията, ще създадем условия да получаване на внушения, откровения и нашествия на Светия Дух. Това ни дава напътствия от Небесата, които ние научаваме правило след правило.

Откровенията ни обещават, че „всяко едно качество на мъдростта, което придобием в този живот, ще възкръсне с нас при възкресението“ и че „познание и мъдрост се (придобиват чрез) ... старание и подчинение“ (У. и З. 130:18–19).

Една вечна истина, която научих е, че Бог е жив. Той е нашият Отец. Ние сме Неговите чеда. „Ние

вярваме в Бога, Вечния Отец, и в Сина Му Исус Христос, и в Светия Дух“ (Символът на вярата 1:1).

От всички възможни звания, които Той би могъл да използва, Той избра да бъде наречен „Отец“. Спасителят ни заповядва: „А вие се молете така: Отче Наш, Който си на небесата“ (3 Нефи 13:9; вж. също Матей 6:9). Това, че Спасителят използва „Отец“, е урок за всички нас, когато започнем да разбираме какво има най-голямо значение в нашия живот.

Родителството е свята привилегия и в зависимост от нашата

вярност, може да бъде вечна благословия. Крайната цел на всички дейности в Църквата е мъжът, неговата съпруга и техните деца да бъдат щастливи у дома.

Тези, които не намерят брачен партньор, или тези, които не могат да имат деца, не са изключени от търсените от тях вечни благословии, които засега са извън възможностите им. Ние не винаги знаем как или кога благословиите ще дойдат, но обещанието за вечен напредък няма да бъде отказано на никой верен човек, който склочи и спазва вечни завети.

Вашите тайни копнежи и изпълнените със създи молитви ще докоснат сърцата на Отца и на Сина. Ще ви бъде дадено лично уверение от Тях, че животът ви ще бъде пълноценен и че никоя съществена благословия няма да бъде изгубена за вас.

Като Господен слуга, служещ в сана, в който съм ръкоположен, на хората в подобно положение аз давам обещание, че няма да има нещо съществено, отнасящо се до вашето спасение и възвисяване, което да не ви бъде дадено в подходящо време. Ръце, които сега са празни, ще бъдат пълни, и сърца, които сега страдат от разбити мечти и копнежи, ще бъдат изцелени.

Друга истина, която научих е, че Светият Дух е действителен. Той е третият член на Божеството. Неговата роля е да свидетелства за истината и праведността. Той се проявява по много начини, включващи чувство на мир и увереност. Той също може да носи утеха, напътствие и коригиране, когато е необходимо. Спътничеството на Светия Дух се запазва в нашия живот чрез праведността ни.

Дарът на Светия Дух се дава чрез обред на Евангелието. Мъж със съответната власт полага ръце на главата на нов член на Църквата и казва следните думи: „Приеми Светия Дух“.

Сам по себе си този обред не ни променя видимо, но ако се вслушваме и следваме подтиците, ние ще

Мексико Сити, Мексико

получим благословиите на Светия Дух. Всеки син или дъщеря на нашия Небесен Отец може да узнае истинността на обещанието на Мороний: „И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете *истината* за всичко“ (Мороний 10:5; курсив добавен).

Една божествена истина, която съм придобил в живота си, е свидетелството ми за Господ Исус Христос.

Най-напред и в основата на всичко, което правим, закотвено във всички откровения, е името на Господ, което е властта, чрез която действаме в Църквата. Всяка отправена молитва, дори и от малки деца, завършва в името на Исус Христос. Всяка благословия, всеки обред, всяко ръкополагане, всяко официално действие се прави в името на Исус Христос. Това е

Неговата Църква и тя носи Неговото име — Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни (вж. У. и З. 115:4).

Има едно велико събитие в Книгата на Мормон, когато нефитите „се молеха на Отца в (Господното) име“. Господ се явява и ги пита:

„Какво искате да ви дам?

И те Му казаха: Господи, ние искаме да ни кажеш името, с което да наричаме тази църква; понеже има спорове между хората по този въпрос.

И Господ им каза: Истина, истина ви казвам, защо хората трябва да роптаят и да спорят заради това нещо?

Не са ли чели Писанията, които казват, че вие трябва да вземете върху си името на Христа, което е Моето име? Защото с това име ще бъдете призовани в последният ден.

И който вземе върху си Моето име и устои до края, същият ще бъде спасен в последния ден. ...

Ето защо всичко, което правите, ще го правите в Мое име; ето защо, вие ще наречете църквата на Мое име; и ще призовете Отца в Моето име, за да благослови църквата заради Мене“ (3 Нефи 27:2–7).

Това е Неговото име, Исус Христос, „защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим“ (Деянията 4:12).

В Църквата ние знаем кой е Той: Исус Христос, Синът Божий. Той е Единородният на Отца. Той е Този, Който бе убит и Който живее отново. Той е нашият Ходатай пред Отца. „Помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, (ние) трябва да гради(м) основите си“ (Еламан 5:12). Той е котвата, която ни придържа и ни предпазва, нас и нашите семейства, през бурите на живота.

Всяка неделя по целия свят, където има събрание за причастие на хора от каквато и да е националност или език, причастията се благославят с едни и същи думи. Ние вземаме върху си името на Христос и винаги Го помним. Това е запечатано върху ни.

Пророкът Нефи заявява: „Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си“ (2 Нефи 25:26).

Всеки един от нас трябва да получи собствено лично свидетелство за Господ Исус Христос. Тогава споделяме това свидетелство с нашите семейства и с други хора.

Във всичко това нека помним, че има един противник, който лично се стреми да разруши делото на Господ. Трябва да изберем кого да следваме. Нашата закрила е просто да решим да следваме Спасителя, като се уверим, че с вяра стоим от Неговата страна.

В Новия завет Йоан записва, че има такива, които не могли да

останат със Спасителя и ученията Му и „поради това мнозина от учениците Му отстъпиха, и не ходеха вече с Него.

За туй Исус рече на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете?

Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот.

и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог“ (Иоана 6:66–69).

Петър е усвоил това, което може да бъде научено от всеки последовател на Спасителя. За да бъдем вярно отдадени на Исус Христос, ние Го приемаме като наш Спасител и вършим всичко по силите си, за да живеем съгласно ученията Му.

След всичките преживяни от мен години, през които служих и преподавах, след милионите километри, които пропътувах по света, след всичко преживяно от мен, има една велика истина, която бих искал да споделя. Тази истина е моето свидетелство за Спасителя Исус Христос.

Джозеф Смит и Сидни Ригдън записват следното, след като имат едно свято преживяване:

“И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последното от всички, което ние даваме за Него: Той живее!

Защото ние Го видяхме“ (У. и З. 76:22–23).

Техните думи са и моите думи.

Вярвам и съм *сигурен*, че Исус е Христос, Синът Божий, и че Той е жив. Той е Единородният на Отца, и „чрез Него, и посредством Него, и от Него световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии“ (У. и З. 76:24).

Свидетелствам че Спасителят е жив. Аз *познавам* Господ. Негов свидетел съм. Знам за великата Му жертва и за вечната Му любов към всички чеда на Небесния Отец. Давам моето специално свидетелство в пълно смирение, но с абсолютна сигурност, в името на Исус Христос, амин. ■

Старейшина Уилям Р. Уокър
От Седемдесетте

Живейте предани на вярата

Всеки от нас ще бъде много благословен, ако знаем историите за вярата и саможертвата, които карат нашите предци да се присъединят към Господната църква.

Обичам историята на Църквата. Може би както и при повечето от вас, моята вяра става по-силна, когато научавам за изключителната отдаденост на нашите предци, които приели Евангелието и живели предани на вярата.

Преди месец 12 000 прекрасни младежи окръга на храма Гилбърт Аризона, отпразнуваха завършването на своя нов храм с вдъхновяващо изпълнение, като показаха своята отдаденост да живеят праведно. Темата на тяхното празненство беше „Живей предан на вярата“.

Точно както тези верни млади хора от Аризона направиха, всеки светия трябва да се отдаде и да „живее предан на вярата“.

Думите на химна гласят: „Предани на вярата, обичана от родителите ни“ („Предани ще сме на вярата“, Химни, № 161).

Може да добавим: „Предани ще сме на вярата свята ний, която нашите баби и дядовци са обичали“.

Чудех се, дали всеки един от онези ентузиазирани младежи от

Аризона знаят историята на тяхната Църква, дали знаят историята как *техните* семейства са станали членове на църквата. Би било чудесно, ако всеки светия знае историята на обръщане във вярата на своите предци.

Независимо дали сте наследник на пионер, мормонското пионерско наследство на вяра и саможертва е ваше наследство. Това е благородното наследство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Една от най-хубавите глави от историята на църквата се случва, когато Уилфърд Уудръф — Божий апостол, преподава възстановеното Евангелие на Исус Христос из Великобритания през 1840 г., само 10 години след организирането на Църквата.

Уилфърд Уудръф и други апостоли съсредоточават своите усилия в районите на Ливърпул и Престън в Англия и имат значителен успех. Старейшина Уудръф, който покъсно става президент на Църквата,

постоянно се моли на Бог да го напътства в това много важно дело. Неговите молитви довеждат до вдъхновението да отиде на друго място да проповядва Евангелието.

Президент Монсън ни учи, че когато получим вдъхновение от небесата да направим нещо, го правим на момента, не отлагаме. Точно така постъпва Уилфърд Уудръф. С ясни насоки от Духа да „отиде на юг“, старейшина Уудръф почти веднага тръгва и пътува към част на Англия, наречена Хиърфордшир, фермерски район в югоизточна Англия. Там среща преуспяващ фермер на име Джон Бенбоу и е посрещнат „с радост и благодарност“ (Wilford Woodruff, ed. Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life*

and Labors as Recorded in His Daily Journals, 1909 г., стр. 117).

Група от над 600 човека, наричащи себе си Обединени братя, „се молели за светлина и истина“ (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 91). Бог изпраща Уилфърд Уудръф в отговор на техните молитви.

Ученията на старейшина Уудръф дават резултат веднага и много биват кръстени. Бригъм Йънг и Уилард Ричардз се присъединяват към него в Херфордшир и тримата апостоли имат невероятен успех.

Само за няколко месеца те организират 33 клона за 541 члена, които се присъединяват към църквата. Тяхната невероятна работа продължава и накрая почти всеки един от

членовете на Обединените братя е кръстен в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Моята пра-прабаба Хана Мария Йигълс Харис е една от първите, слушали Уилфърд Уудръф. Тя споделя на своя съпруг Робърт Харис-младши, че е чула словото Божие и има намерение да се кръсти. Робърт не е щастлив от казаното от съпругата му. Той казва, че ще я придружи на следващата проповед, проведена от мормонския мисионер, и ще го поправи.

Седнал в предната част на залата за събрания, с твърдото убеждение да не бъде склонен, и може би да дразни гостуващия проповедник, Робърт веднага е докоснат от Духа, също както съпругата му. Той чувства, че посланието за Възстановяването е истина и той и съпругата му са кръстени.

Тяхната история за вяра и преданост е подобна на хиляди други: като чуват посланието на Евангелието, те знаят, че е истина!

Както се казва в писанията: „Моите овце слушат гласа Ми, и аз ги познавам, и те Ме следват“ (Иоана 10:27).

Чули гласа на Пастира, те изцяло отдават живота си да живеят според Евангелието и да следват напътствието на Божия пророк. Откликнали на призива да се съберат в Сион, те оставят домовете си в Англия, прекосяват Атлантическия океан и се събират със светиите в Наву, щата Илинойс.

Те прегръщат Евангелието с цялото си сърце. Докато се опитват да се установят в новата си земя, те помагат в изграждането на храма в Наву, като дават десетък в работа — всеки 10-ти ден работят по строежа на храма.

Те са съкрушени при новината за смъртта на обичания им пророк Джозеф Смит и брат му Хайръм. Но продължават с вяра. Остават предани на вярата.

Когато светиите са преследвани и пропъдени от Наву, Робърт и Мария се чувстват много благословени да получат своето надаряване в

храма малко преди да прекосят река Мисисипи и да поемат на запад. Макар да не знаят какво им готви бъдещето, те са убедени в своята вяра и своите свидетелства.

С шест деца те трудно се движат в калта, докато прекосяват Айова по пътя им на запад. Построяват подслон на брега на река Мисури, място по-късно познато като Зимните квартири.

Тези смели пионери очакват апостолски насоки как и кога да продължат на запад. Плановете на всички се променят, когато Бригъм Йънг — президент на Кворума на Дванадесетте, призовава мъжете да станат доброволци в армията на Съединените щати, в станалия по-късно известен Мормонски батальон.

Робърт Харис Младши е един от 500-те мормонски пионери, които откликват на призованието от Бригъм Йънг. Той се записва, макар това да означава, че оставя бременната си съпруга и шестте си деца.

Защо той и останалите мъже правят такова нещо?

Отговорът може да бъде даден със собствените думи на моя прапрадядо. В писмо, написано до съпругата му, когато батальонът се беше запътил за Санта Фе, той пише: „Моята вяра е толкова силна както винаги (и когато мисля за нещата, които Бригъм Йънг ни каза), аз му вярвам сякаш самият Велик Бог ми ги е казал“.

Накратко, той знае, че слуша Божия пророк, както знаят и останалите мъже. Ето затова го правят! Те знаят, че са водени от Божий пророк.

В същото това писмо той изразява своите нежни чувства към съпругата и децата си и споделя за постоянните си молитви тя и децата да бъдат благословени.

По-нататък в писмото той прави следното въздействащо изказване: „Не трябва да забравяме нещата, които ти и аз чухме (изпитахме) в Господния храм“.

В комбинация с по-ранното му свидетелство, че „ние сме водени от

Божий пророк“, тези два свещени съвета са станали почти като Писания за мен.

Осемнадесет месеца след като заминава с батальона Робърт Харис се прибира при любимата си Мария. Те остават верни и предани на възстановеното Евангелие през целия си живот. Имат 15 деца, като 13 от тях доживяват зрялост. Моятта баба Фани Уокър от Реймънд, Албърта, в Канада е една от 136-те им внуци.

Баба Уокър беше горда от факта, че *нейният* дядо е служил в Мормонския батальон и искаше всички те й внуци да го знаят. Сега, когато аз самият съм дядо, разбирам защо

това е било толкова важно за нея. Тя искаше да обърне сърцата на чедата към бащите. Искаше внуците й да знаят своето праведно наследство, защото знаеше, че това ще благослови живота им.

Колкото по-свързани се чувстваме с праведните ни предци, толкова по-вероятно е да правим мъдри и праведни избори.

И това е така. Всеки от нас ще бъде много благословен, ако знаем историите за вярата и саможертвата, които карат нашите предци да се присъединят към Господната църква.

От първия момент, когато Робърт и Мария чуват Уилфърд Уудръф да

проповядва и свидетелства за Възстановяването на Евангелието, те разбират, че Евангелието е истина.

Те също знаят, че, независимо какви прежеждия и трудности се появяват, ще бъдат благословени, защото са останали предани на вярата. Сякаш са чули думите на нашия пророк днес, който казва: „Няма жертва, която да е прекалено голяма ... за да получим благословиите (на храма)“ (Томас С. Монсън, „Светият храм—маяк към света,” *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 92).

Монетата от 2 лири в Обединеното кралство има надпис „Стоим на раменете на великани“. Когато мисля за нашите велики предци-пионери, усещам, че ние *всички* стоим на раменете на великани.

Макар съвета да идва от писмо на Робърт Харис, аз вярвам, че безброй предци биха изпратили същото послание на своите деца и внуци: Първо, не трябва да забравяме преживяванията, които имаме в храма, и не трябва да забравяме обещанията и благословиите, дадени на всеки от нас заради храма. Второ, не трябва да забравяме, че сме водени от Божий пророк.

Свидетелствам, че *наистина* сме водени от Божий пророк. Господ възстанови Своята църква в последните дни чрез Пророка Джозеф Смит и ние не трябва да забравяме, че сме водени от непрекъснатата верига от Божии пророци от Джозеф до Бригъм и всеки следващ президент на църквата до нашия пророк днес — Томас С. Монсън. Аз го познавам, уважавам и обичам. Свидетелствам, че президент Томас С. Монсън е Господния пророк на земята днес.

Желанието на сърцето ми е, заедно с моите деца и внуци, да почетем наследството на нашите праведни предци — онези верни мормонски пионери, които били готови да жертват всичко на олтара за и в защита на своя Бог и вяра. Моля се всеки от нас да живее предан на вярата, която нашите родители са почитали. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Л. Том Пери

от Кворума на дванадесетте апостоли

Подчинение чрез нашата преданост

Подчинението е символ на нашата вяра в мъдростта и силата на най-висшата власт, тъкмо Бог.

Присъстващите на семейните домашни вечери, които сестра Пери и аз провеждаме всеки понеделник вечер, изведнъж се увеличиха. Моят брат, неговата дъщеря, сестрата на Барбара и една племенница и нейният съпруг се преместиха в сградата, където живеем. За пръв път, откакто бях малко момче, имам благословията мои роднини да живеят толкова близо до мен. По това време моето семейство живееше на същата пряка, на която живееха роднини на моята майка. Точно до нас откъм север живееше дядо Сони, а домът на леля Ема беше следващата врата на юг от нашия дом. В южната част на пряката живееше леля Джозефин, а в източната — чичо Алма.

През моето детство всеки ден поддържахме контакт с нашите роднини и споделяхме моменти на работа, игри и посещения. Нямахме как да се забъркаме в голяма беля, без нашите майки да разберат много бързо. Нашият свят сега е различен — повечето фамилии живеят разпръснато. Дори и да живеят относително близо едни до други, те често не са съседи. Независимо

от това, трябва да считам, че детството и сегашното ми положение са нещо като рай, тъй като мои обични роднини живеят близо едни до други. Това непрестанно ми напомня за вечната същност на семейството.

Докато растях, имах специална връзка с моя дядо. Аз бях най-големият син в семейството. През зимата чистех снега от пътеките и се грижех за моравата през лятото в нашата къща и в тези на моя дядо и двете лели. Дядо обикновено сядаше на верандата, докато аз косях тревата. Когато приключех, сядах на стъпалата пред входа и си говорехме. Тези моменти са скъпоценни спомени за мен.

Един ден попитах дядо как да знам дали винаги върша правилните неща, тъй като животът ни предоставя немалко избори. Както винаги, дядо ми отговори със случка от неговия живот като фермер.

Той ми разказа как се обучават два коня, за да работят заедно. Обясни ми, че двата коня винаги трябва да знаят кой командва. Важна част от поемането на контрола и направляването на коне са хамутът

и юздата. Ако един от конете си мисли, че не трябва да се подчинява на коларя, то те никога няма да теглят и работят заедно, за да увеличат до най-голяма степен своите възможности.

Нека сега разучим урока, на който моят дядо ме научи, използвайки този пример. Кой е коларят на конете? Дядо ми вярваше, че това е Господ. Той разполага с цел и план. Той също така обучава и усъвършенства всяка двойка коне, както и всеки кон поотделно. Коларят е най-мъдър и единственият начин за даден кон да знае дали винаги върши правилното нещо е да се подчинява и да следва коларя.

С какво сравняваше моят дядо хамута и юздата? Както преди, така и сега вярвам, че дядо ми ме учеше да следвам подтиците на Светия Дух. За него хамутът и юздата имаха духовно значение. Един послушен кон, част от добре обучен впряг коне, се нуждае само от леко дръпване от страна на коларя, за да

свърши точно каквото той желае. Това леко подръпване е същото като тихия мек глас, с който Господ ни говори. Понеже Господ зачита нашата свобода на избор, Неговият глас никога не е силно, твърдо подръпване.

Мъжете и жените, които пренебрегват тихите нашепвания на Светия Дух, често, като блудния син, се учат от естествените последици на своето непослушание и непокорен живот. Едва след като естествените последици смирили блудния син, той „дошъл на себе си“ и чул нашепванията на Светия Дух да се върне в дома на баща си (вж. Лука 15:11–32).

Урокът, на който ме научи моят дядо, бе винаги да бъда готов да приемам лекото подръпване на Духа. Той ми обясни, че всеки път, щом започна да се отклонявам от правилната пътека, ще усещам подръпвания. Също така каза, че никога няма да направя твърде сериозни грешки, ако позволя на Духа

да ме води в моите решения.

Както е записано в Яковово 3:3: „Ето, ние туряме юздите в устата на конете, за да ни се покоряват, и обръщаме цялото им тяло“.

Трябва да бъдем чувствителни към нашите духовни юзди. Дори ако Учителят съвсем леко ни подръпне, трябва да сме готови напълно да променим посоката. За да успеем в живота, трябва да научим нашите дух и тяло да работят заедно в подчинение на Божиите заповеди. Ако се вслушаме в тихите нашепвания на Светия Дух, Той може да обедини нашите духове и тела в единна цел, която ще ни заведе обратно до нашия вечен дом, за да живеем с нашия вечен Отец в Небесата.

Третата точка на нашия символ на вярата ни учи колко е важно послушанието: „Ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието“.

Много пъти съм се замислял над историята на Авраам и Исаак и мисля, че все още не разбирам напълно предаността и подчинението на Авраам. Вероятно мога да си го представя как се приготвя да тръгне рано една сутрин, но как е можел да върви до сина си Исаак по време на тридневното пътуване до полите на планината Мория? Как са занесли дървата за огъня в планината? Как е построил олтара? Как е завързал Исаак и го положил на олтара? Как му е обяснил, че той ще бъде жертвоприношението? И как е имал силата да вдигне ножа да заколи своя син? Вярата на Авраам му дала силата да следва Бог с точност до чудния момент, когато ангел му проговорил от Небесата и му съобщил, че е издържал своето непосилно изпитание. След това ангелът Господен повторил обещанието на завета на Авраам.

Наясно съм с предизвикателствата от това да имаме вяра в Исус Христос и че подчинението ще бъде по-трудно за някои отколкото за други. От дългогодишния си опит знам, че характерите на конете да са много различни и поради това някои коне се обучават по-лесно или по-трудно, като различията у хората са далеч по-големи. Всеки от нас е син или дъщеря на Бог и имаме единствена по рода си доземна и земна история. Ето защо няма много универсални решения. Ясно осъзнавам, че в живота ще се опитваме и грешим много пъти и, най-важното, че имаме непрекъсната нужда от втория принцип на Евангелието, именно покаянието.

Вярно е, че времето, в което живя моят дядо бе по-простичко, особено относно избора между правилното и погрешното. Някои много интелигентни и мъдри хора може би смятат, че нашето по-сложно време изисква все по-сложни решения, но аз съм убеден, че те не са прави. Аз по-скоро считам, че днешната сложност изисква по-голяма простота, като отговора, който моят дядо даде на искрения ми въпрос как да разпознавам разликата между

Подчинението, което дядо ми описа в неговия пример с конете, също изисква специално доверие — т.е. пълна вяра в коларя. Урокът, на който ме научи моят дядо, се отнася към първия принцип на Евангелието — вяра в Исус Христос.

Апостол Павел учи: „А вярата е даване на твърда увереност в ония неща, за които се надяваме — убеждения за неща, които не се виждат“ (Евреите 11:1). След това Павел използва примерите на Авел, Енох, Ной и Авраам да проповядва относно вярата. Той се съсредоточава върху историята на Авраам, понеже Авраам е бащата на праведните:

„С вяра Авраам послуша, когато бе повикан да излезе и да отиде на

едно място, което щеше да получи в наследство, и излезе без да знае къде отива.

С вяра се засели в обещаната земя, като в чужда. ...

С вяра и сама Сара доби сила да зачене в преминала възраст, понеже се счеете за верен Този, Който се бе обещал“ (Евреите 11:8–9, 11).

Знаем, че чрез сина на Авраам и Сара, Исаак, на Авраам и Сара е дадено обещание — обещанието за потомството „колкото небесните звезди и като крайморския пясък, който не може да се изброи“ (вж. стих 12; вж. също Битие 17:15–16). И тогава вярата на Авраам била изпитана по начин, който много от нас не могат да си представят.

правилното и погрешното. Знам, че това, което ви предлагам днес, е прост съвет, но мога да свидетелствам, че на мен ми е от полза. Препоръчвам ви го и дори ви приканвам да изпитате моите думи и ако го направите, ви обещавам, че те ще ви водят към ясни избори и прости отговори, които обхващат мъдрите и тези, които се смятат за такива.

Твърде често гледаме на подчинението като на сляпо следване на заповедите и повелите на някой с по-голяма власт. Всъщност, в най-добрия случай, подчинението е символ на нашата вяра в мъдростта и силата на най-висшата власт, тъкмо Бог. Когато Авраам показал своята непоколебима преданост и подчинение на Бог, дори когато му било заповядано да принесе своя син в жертва, Бог го спасил. По същия начин, когато показваме преданост чрез подчинение, Бог накрая ще ни спаси.

Хората, които разчитат единствено на себе си и следват своите собствени желания и търсят лична изгода, са така ограничени в сравнение с тези, които следват Бог и черпят от Неговата мъдрост, сила и дарове. Казано е, че този, който се е опаковал в себе си, представлява много малък пакет. Силното и активно подчинение е всичко друго, но не и слабо или сляпо. То е начинът, по който обявяваме нашата вяра в Бог и ставаме достойни да получим небесните сили. Подчинението е избор. То е избор между нашето собствено ограничено знание и сила и необятната мъдрост и всемогъщество на Бог. Съгласно урока, който моят дядо ми даде, ние избираме дали да усетим духовната юзда в нашата уста и да следваме коларя.

Надявам се да бъдем наследници на завета и потомство на Авраам чрез нашата преданост и като получаваме обредите на възстановеното Евангелие. Обещавам ви, че благословиите на вечния живот са достъпни за всеки, който е предан и покорен. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Лорънс Е. Корбридж
От Седемдесетте

Пророкът Джозеф Смит

Откровенията, излели се върху Джозеф Смит, потвърждават, че той е Божий пророк.

Първото видение

Докато едно младо момче чете Библията, погледът му се спира на един стих в Писанията. Това е момент, който ще промени света.

Той желае да узнае коя църква може да го заведе към истина и спасение. Опитал е почти всичко и сега се обръща към Библията и прочита следното: „Ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога,

Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде“¹.

Той размишлява над това. Първият проблясък на светлина пронизва мрака. Това ли е отговорът, начинът да излезе от объркването и мрака? Може ли да е толкова просто? Да попита Бог и Той ще отговори? Накрая решава или да попита Бог или завинаги да остане в мрак и объркване.

Колкото и да е силно желанието му, той не изтичва в тих ъгъл и не изстрелва забързана молитва. Само на 14 години е, но не бърза в желанието си да узнае. Това не трябва да е обикновена молитва. Решава къде да отиде и кога да направи опита. Подготвя се да говори с Бог.

И денят настъпва. Утрото е „на един прекрасен, ясен ден в ранната пролет на (1820 г.)“². Той върви сам сред тишината на близката горичка под дърветата, които се извисяват над него. Стига мястото, което предварително е избрало. Коленичи и излива желанието на сърцето си.

Описвайки какво се случва по-нататък, той казва:

„аз видях точно над главата си стълб от светлина по-ярък от

слънцето, който се спусна постепенно, докато се установи върху мен.

... Когато светлината се установи върху ми, аз видях над мен във въздуха две Личности, чиято яркост и слава не се поддават на никакво описание. Единият от Тях ми проговори, като ме нарече по име и каза, посочвайки другия: (Джозеф), *Този е Моят Възлюбен Син! Него слушай!*⁴³

Само 24 години по-късно, Джозеф Смит и брат му Хайръм умират заради това, което започва тук.

Противопоставяне

Джозеф казва, че когато е на 17, един ангел му казва, че неговото име „щяло да бъде познато измежду всички нации, ... сред всички хора“⁴⁴. Това невероятно пророчество продължава да се изпълнява днес, когато Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни се разраства по целия свят.

Противопоставянето, критиката

и враждата са спътници на истината. Винаги, когато истина относно целта и съдбата на човека се разкрие, ще има сила, която да ѝ се противопостави. Като се започне с Адам и Ева в Едемската градина, премине се през служението на Христос и се стигне до днес, винаги има усилия да се изопачи, извади от релси и осуети плана на живота и да му се противодейства.

И най-големият облак прах, навдесен над най-много мръсотия, хвърляна срещу Този, против когото се най-много се опълчиха, когото биха, изоставиха и разпгнаха, Този, който слезе под всичко и там ще намерите истината, Синът Божий, Спасителят на човечеството. Защо не Го оставиха на мира?

Защо? Защото Той е истината, а на истината винаги ще се противопостави.

После потърсете този, който донесе още едно свидетелство за

Исус Христос и други Писания, търсете този, който бе инструмент, чрез който пълнотата на Евангелието и Църквата на Исус Христос бяха възстановени на земята, потърсете го и очаквайте да видите захвърлената по него мръсотия. Защо не го оставиха на мира?

Защо? Защото той проповядваше истината, а на истината винаги ще се противопостави.

Потопът от откровения

Откровенията, излезли се върху Джозеф Смит, потвърждават, че той е Божий пророк. Нека прегледаме някои от тях, нека потърсим част от светлината и истината, разкрити чрез него, която блести в ярък контраст с всеобщите схващания в неговото и днешното време:

- Бог е личност, възвисено същество, Вечен Отец. Той е нашият Отец.

- Бог Отец, Неговият Син, Исус Христос и Светият Дух са отделни личности⁵.
- Вие не сте просто хора. Вие сте чеда на Бог, Вечния Отец и можете да станете като Него⁶, ако имате вяра в Неговия Син, покаете се, приемете обредите, получите Светия Дух и устоите до края⁷.
- Църквата на Исус Христос днес е принципно същата Църква, която Той организира по време на земното си служение, с пророци и апостоли, Мелхиседеково и Левитско свещеничество, старейшини, висши свещеници, учители, епископи и седемдесетници, както е описано в Библията.
- Свещеническата власт е отнета от земята след смъртта на Спасителя и Неговите апостоли и е отново възстановена в днешно време.
- Откровението не е преустановено и небесата не са затворени. Бог говори на пророци днес, говори и на мен и вас⁸.
- След този живот има повече от просто рай и ад. Има степени на слава и има голямо значение какво правим в този живот⁹.
- Вместо да имаме просто пасивна вяра в Христос, ние трябва да „поглежда(ме) към (Него) във всяка мисъл“¹⁰, да „върши(м) всичко, което върши(м), в името на Сина“¹¹ и да „си спомня(ме) винаги за Него, и спазва(ме) Неговите заповеди ... за да може винаги да има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)“¹².
- Милиардите, които живеят и умират без Евангелието и обредите, необходими за спасение, не са изгубени. Чрез Единението на Христос, цялото човечество „може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието“¹³, извършени и за живите и за мъртвите¹⁴.
- Всичко не започва с раждането. Преди сте живели в присъствието Божие като Негово дете и сте били подготвени за смъртния живот¹⁵.

- Бракът и семейството не са споразумения между хората само докато смъртта ни раздели. Те са предвидени да бъдат вечни чрез завети, които сключваме с Бог. Семейството е моделът на небесата¹⁶.

И това е само част от потопа от откровения, излял се върху Джозеф Смит. Откъде дойдоха всички тези откровения, които дават светлина в мрака, яснота в съмнението и които са вдъхновили, благословили и направили по-добри милиони хора? Кое е по-вероятно, че той си е измислил всичко това или че е имал небесна помощ? Писанията, които е написал, като човешки или като Божии слова ли звучат?

Заклучение

Няма спор относно какво е постигнал Джозеф Смит, а само за

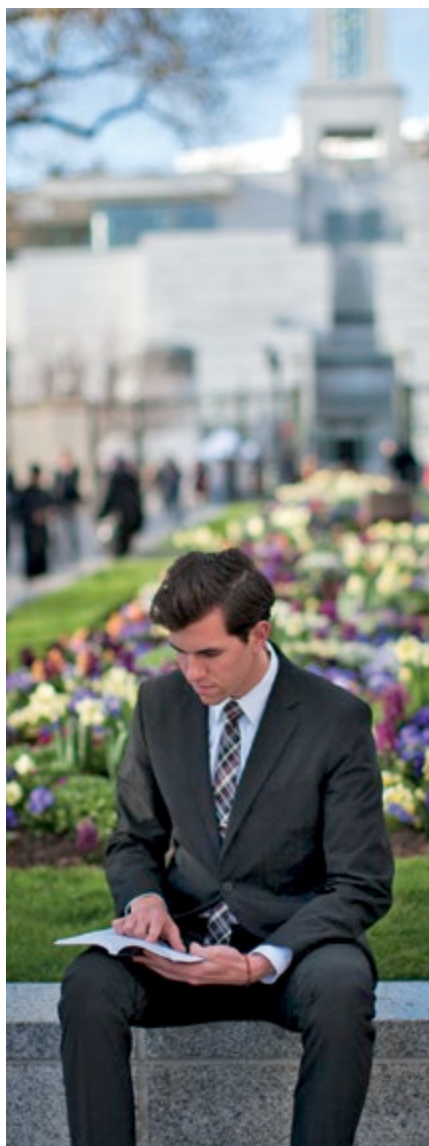
това как го е направил и защо. И няма много опции. Той или е бил измамник или пророк. Или сам е направил всичко или е имал помощ от небесата. Вижте доказателствата, но вижте всички доказателства, цялата мозайка на живота му, не само една част. Най-вече, направете като младия Джозеф: „иска(йте) от Бога, Който дава на всички щедро и без да укорява, и ще (ви) се даде“¹⁷. Това не е само начинът, по който да научите истината за Книгата на Мормон и Джозеф Смит, това е моделът за научаването на истината за всичко¹⁸.

Джозеф Смит бе Божий пророк, какъвто е Томас С. Монсън днес. Чрез Джозеф Смит „ключовете на царството Божие отново са поверени на човека на земята и ... евангелието ще се затъркала ... както камъкът, който е изсечен от планината не с ръце ... , докато не изгълни цялата земя“¹⁹.

Бог е нашият Вечен Отец и Исус е Христос. Ние Им се покланяме. Нищо не може да се равнява на Техните творения, на плана на спасение и на единителната жертва на Агнеца Божий. В тази диспенсация изпълняваме плана на Отца и вкусваме плодовете на Единението само чрез спазване на законите и обредите на Евангелието, възстановени чрез Пророка Джозеф Смит. Свидетелствам за всички Тях — Бог Вечния Отец и Исус Христос, Спасителят на света. И правя това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Яковово 1:5.
2. Джозеф Смит — История 1:14.
3. Джозеф Смит — История 1:16–17.
4. Джозеф Смит — История 1:33.
5. Вж. Учение и Завети 130:22.
6. Вж. Учение и Завети 50:24.
7. Вж. 2 Нефи 31; 3 Нефи 27.
8. Вж. Мороний 10:3–5.
9. Вж. Учение и Завети 76.
10. Учение и Завети 6:36.
11. Моисей 5:8.
12. Учение и Завети 20:77.
13. Символът на вярата 1:3.
14. Вж. Учение и Завети 76; 128; 138.
15. Вж. Учение и Завети 49:17; 138; Моисей 3:5; 6:36.
16. Вж. Учение и Завети 131:1–2; 132:5–33.
17. Яковово 1:5.
18. Вж. Мороний 10:3–5.
19. Учение и Завети 65:2.

От старейшина Майкъл Джон У. Те
От Седемдесетте

Където е сърцето ти

Ако не сме внимателни, ще започнем да преследваме светските неща повече отколкото духовните.

Скоро след общата конференция през октомври 2007 година, на която имах реч, един от братята в Църквата ми каза, че ще минат около 7 години преди да ми се случи отново такова трудно преживяване. Аз се зарадвах и му казах, че ще ги считам като „седем(те) години на голямо плодородие“. И ето ме тук сега, моите седем години на голямо плодородие изминаха.

Миналия януари скъпата ми съпруга Грейс и аз получихме задачата да посетим членовете на Църквата във Филипините, които бяха опустошени от огромно земетресение и унищожителен тайфун. Ние се зарадвахме, защото това беше отговор на молитвите ни и свидетелство за милостта и добрината на нашия Отец в Небесата. Това ни даде възможността да изпълним желанието си лично да изразим нашата любов и загриженост към тях.

Повечето от членовете, с които се срещнахме, все още живееха във временни жилища, като палатки, обществени сгради и сградите за събрания на Църквата. Домовете, които посетихме, бяха или отчасти с покрив или въобще нямаха такъв.

Дори преди това хората нямали много, а сега загубили и малкото, което имали. Имаше кал и развалини

навсякъде. Въпреки всичко те бяха изпълнени с благодарност дори за малката помощ, която получаваха, и бяха щастливи и с приповдигнат дух, въпреки много трудните си обстоятелства. Когато ги питахме как се справят, всички решително отговаряха с „Добре сме“. Очевидно вярата им в Исус Христос им даваше надежда, че всичко рано или късно ще се оправи. Дом след дом, палатка след палатка, сестра Те и аз бяхме учени от тези верни светии.

Във времена на бедствия или трагедии, Господ има начин да промени нагласата ни и нашите приоритети. Изведнъж всички материални неща, за които се трудим толкова усърдно, вече нямат значение. Всичко, което е от значение, е семейството ни и отношенията ни с другите хора. Една добра сестра изрази това по следния начин: „След като нивото на водата спадна и стана време да започнем да чистим, аз огледах дома си и си помислих: „Еха, натрупала съм доста боклуци през изминалите години“.

Подозирам, че тази сестра е придобила по-добро виждане за нещата и вече ще бъде много внимателна, когато решава кои неща са необходими и без кои неща може да живее.

В работата ни с много членове през изминалите години, ние с удоволствие наблюдавахме едно изобилие от духовна сила. Също можехме да видим както изобилие, така и липса на материални притежания сред тези верни членове.

Поради необходимост, повечето от нас са заети в изкарването на пари и придобиването на някои светски неща, за да можем да издържаме семействата си. Това изисква голяма част от нашето време и внимание. Няма край нещата, които светът ни предлага, така че е много важно да се научим да разпознаваме кога имаме достатъчно. Ако не сме внимателни, ще започнем да преследваме светските неща повече отколкото духовните. Тогава стремежът ни към духовното и вечното ще остане на заден план, вместо да е обратното. За съжаление се наблюдава силна склонност да се придобива все повече и повече и да се притежава най-новото и най-усъвършенстваното.

Как можем да сме сигурни, че няма да бъдем изкушени да следваме този път? Яков дава следния съвет: „Затова не харчете пари за онова, което няма стойност, нито труда си за онова, което не може да удовлетвори. Вслушайте се в мене внимателно и помнете словата, които съм казал; и елате при Светия Израилев и угощавайте се с онова, което не погива, нито пък може да бъде тленно и нека душата ви се наслаждава на изобилие“¹.

Надявам се че никой от нас няма да харчи пари за онова, което няма стойност, нито труда си за онова, което не може да удовлетвори.

Спасителят учи както юдеите, така и нефитите на следното:

„Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изядда, и гдето крадци подкопават и крадат;

Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изядда, и гдето крадци не подкопават нито крадат;

защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти“².

В един друг случай Спасителят разказва следната притча:

„Нивите на един богаташ родиха много плод.

И той размишляваше в себе си, думайки: Какво да правя? Защото нямам где да събера плодовете си.

И той рече: Ето какво ще направя: ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичките си жита и благата си.

И ще река на душата си: Душо, имаш много блага натрупани за много години; успокой се, яж, пий, весели се.

А Бог му рече: Глупецо! Тая нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, чие ще бъде?

Така става с този, който събира имот за себе си, и не богатеє в Бога“³.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф даде следния съвет неотдавна:

„Нашият Небесен Отец вижда истинския ни потенциал. Знае за нас неща, които не знаем за себе си. През нашия живот Той ни подтиква, за да изпълним в пълна мяра целта на сътворението си, да изживеем един добър живот и да се завърнем в Неговото присъствие.

Тогава защо отделяме толкова много от нашето време и енергия за неща, които са толкова преходни,

толкова маловажни и толкова повърхностни? Защо отказваме да видим колко е безразсъдно да гоним незначителното и преходното?“⁴

Всички знаем, че списъкът на земните ни съкровища се състои от гордост, богатство, материални неща, власт и почестите на хората. Те не заслужават повече време и внимание, вместо това ще се съсредоточа върху нашите съкровища в Небесата.

Кои са някои от съкровищата в Небесата, които можем да събираме за себе си? Като начало, за нас ще бъде добре да придобием Христовите качества като вяра, надежда, смирение и милосърдие. Нееднократно сме съветвани да отхвърлим естествения човек и да станем като дете⁵. Съветът на Спасителя е да се стремим да бъдем свършени като Него и нашия Небесен Отец⁶.

На второ място, необходимо е да вложим повече време и повече усилия за укрепване на семейните отношения. След всичко казано, „семејството е постановено от Бог. То е най-важната единица във времето и във вечността“⁷.

Трето, служенето на ближните е отличителният белег на истинския последовател на Христос. Той казва: „Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“⁸.

Четвърто, разбирането на учението на Христос и укрепването на нашите свидетелства е труд, който носи истинска радост и

удовлетворение. Необходимо е последователно да изучаваме словата на Христос, така както са изложени в Писанията и в словата на живите пророци. „Защото ето, словата на Христа ще (ни) кажат всичко това, което трябва да прави(м)“⁹.

Нека да завърша с историята на една 73-годишна вдовица, която срещнахме по време на пътуването ни до Филипините:

Когато земетресението разтърси остров Бохол, домът, за който тя и вече починалият ѝ съпруг се трудили толкова усърдно да построят, се срутил, убивайки дъщеря ѝ и внучето ѝ. Вече сама, тя трябвало да работи, за да се издържа. Започнала да събира пране, което да пере на ръка и трябвало да се изкачва и слиза по един доста висок хълм няколко пъти на ден, за да носи вода. Когато я посетихме, тя все още живееше в палатка.

Това са думите ѝ: „Старейшина, аз приемам всичко, през което Господ е поискал от мен да премина. Не тая лоши чувства. Ценя високо храмовата си препоръка и я държа под възглавницата си. Трябва да знаете, че си плащам пълен десятък върху скромния доход от прането. Без значение какво се случва, аз винаги плащам десятъка си“.

Давам свидетелство, че нашите приоритети, наклонности, навици, желания, стремежи и интереси ще имат пряко влияние върху следващото ни състояние. Нека винаги помним следните думи на Спасителя: „Защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти“. Сърцата ни да бъдат намерени на правилното място е моята молитва, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Нефи 9:51.
2. Матея 3:17; вж. също 3 Нефи 13:19–21.
3. Лука 12:16–21.
4. Дитер Ф. Ухтдорф, „Поводите за съжаление и решенията за промяна“, *Лиакхона*, ноем. 2012, стр. 22–23.
5. Мосия 3:19.
6. Вж. 3 Нефи 12:48.
7. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.1.1.
8. Матея 25:40.
9. 2 Нефи 32:3.

От старейшина Маркос А. Айдукаитис
От Седемдесетте

Но ако някому от вас не достига мъдрост

Бог ще разкрие истината на хората, които я търсят, както е казано в Писанията.

Озни ден моят десет годишен син учеше за човешкия мозък в интернет. Искане да стане хирург някой ден. Не е трудно да се забележи, че той е по-умен от мен.

Ние харесваме интернет. Вкъщи общуваме със семейство и приятели чрез социалните медии, имейл и други средства. Моите деца правят повечето от домашната си работа по интернет.

Какъвто и да е въпросът, ако ни трябва повече информация, ние търсим онлайн. За секунди получаваме много материали. Това е прекрасно.

Интернет дава много възможности да учим. Въпреки това Сатана иска да бъдем нещастни и извращава истинската цел на нещата. Той използва това чудесно оръдие, за да всява съмнение и страх и да руши вярата и надеждата.

С толкова много информация, достъпна в интернет, човек трябва да внимава къде влага усилията си. Сатана може ни държи заети, разсеяни и омърсени от ровенето в информация, повечето от която може да е пълен боклук.

Човек не трябва да броди безцелно из боклука.

Чуйте следното учение, дадено ни в Писанията: „Духът на Христа е даден на всеки човек, за да може да различава той доброто от злото; ето защо аз ви показвам начина да отсъждате, защото всичко, което ви подбужда да вършите добро и ви убеждава да вярвате в Христа, е изпратено чрез силата и дарбата на Христа; ето защо можете да знаете ... че то е от Бога“¹.

В буквален смисъл ние сме изправени пред същата дилема, която стояла пред Джозеф Смит в младостта му. Ние също често откриваме, че ни липсва мъдрост.

В царството Божие търсенето на истината се цени, подкрепя и по никакъв начин не се възпира или предизвиква страх. Членовете на Църквата усърдно са съветвани от самия Бог да търсят знание². Той казва: „Търсете усърдно ... , търсете слова на мъдрост от най-добрите книги; търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра“³. Но как можем да разпознаем истината в свят, който е все по-директен в атаките си към нещата, свързани с Бог?

Писанията ни учат как:

Първо, можем да познаем истината, като наблюдаваме нейните плодове.

В проповедта на хълма Спасителят казва:

„Също така всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове. ...

И тъй, от плодовете им ще ги познаете“⁴.

Пророка Мормон проповядва същия принцип, когато казва: „По делата им ще ги познаете; защото ако делата им са добри, тогава и те са добри“⁵.

Ние приканваме всички да изучават плодовете и делата на тази Църква.

Онези, които се интересуват от истината, ще съумеят да разпознаят разликата, която Църквата и членовете ѝ създават в общностите, в които живеят. Те също ще видят подобрието в живота на хората, които следват ученията. Онези, които изследват тези плодове, ще открият, че плодовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са сладки и желателни.

Второ, ние можем да открием истината, като сами експериментираме със словото.

Пророкът Алма учи:

„Сега ще сравним словото със семе. И тъй, ако дадете място да се посади семе в сърцето ви и ето ако то е истинско семе ... ако не го изхвърлите чрез неверието си, ... ето, то ще започне да набъбва в гърдите ви; ... ще започнете да си казвате: Това семе трябва да е добро, ... защото започва да разширява душата ми; да, то започва да осветлява разума ми, да, и започва да ми става приятно. ...

... И сега, ето, няма ли това да увеличи вярата ви? Да, ще усили вярата ви. ...

... Защото всяко семе принася плод по свое собствено подобие“⁶.

Каква невероятна покана от Господен пророк! Това може да се сравни с научен експеримент. Ние сме поканени да тестваме словото, дадени са ни параметри и ни е казано какъв е изхода от експеримента, ако следваме указанията.

Ето защо Писанията ни учат, че ние можем да познаем истината

като наблюдаваме плодовете ѝ или като експериментираме със словото лично, като му отредим място в сърцата си и го отглеждаме, както отглеждаме семена.

Има обаче и трети начин да познаем истината и този начин е чрез лично откровение.

Учение и Завети раздел 8 учи, че откровението е познание — „познание за които и да са неща, които поиска(ме) с вяра, с искрено сърце, вярвайки, че ще получи(м)“⁷.

И Бог ни казва как да получим това откровение. Той казва: „Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти чрез Светия Дух, Който ще дойде върху ти и Който ще обитава в сърцето ти“⁸.

По този начин ни се казва, че откровението може да бъде получено чрез търсене с вяра, с честно сърце и убедеността, че ще го получим.

Бог е пределно ясен в предупреждението си: „Помни, че без вяра не можеш да сториш нищо; затова искай с вяра“⁹. Вярата изисква работа, каквато е изучаването ѝ в ума ви, след това питане в молитва дали е правилно.

Плезънт Гроув, Юта, САЩ

Господ казва:

„И ако е правилно, Аз ще сторя тъй, че недрата вътре в теб ще се разгорят, ето защо ще почувстваш, че е правилно.

Но ако не е правилно, ти няма да имаш такива чувства, а ще имаш вцепенение на мисълта, което ще те накара да забравиш това, което е погрешно“¹⁰.

Така и вярата без дела е мъртва¹¹. Ето защо „проси с вяра без да се съмнява(ш) ни най-малко“¹².

Имам приятел, не от нашата вяра, който ми показва, че не е духовен човек. Той не изучава Писанията и не се моли, тъй като казва, че не може да разбере словото Божие, нито е сигурен, че Бог съществува. Това отношение обяснява неговата липса на духовност и ще доведе до противоположното на откровение, както обяснява Алма. Той казва: „И затова този, който вкорави сърцето си, същият получава по-малката част от словото“.

Но и добавя: „а онзи, който не вкорави сърцето си, на него е

дадена по-голямата част от словото дотам, че му е дадено да узнае тайнствата Божии, докато ги узнае напълно“¹³.

Алма и синовете на Мосия са пример за това, че вярата изисква работа. В Книгата на Мормон четем: „Те изследваха усърдно Светите писания, за да имат познание за словото Божие.

Но това не е всичко; те се бяха отдавали на много молитви и пост; ето защо притежаваха духа на пророчеството и духа на откровението“¹⁴.

Питане с искрено сърце е също толкова важно в този процес. Ако искрено търсим истината, ние ще направим всичко по силите си, за да я открием, а това може да включва четене на Писанията, ходене на църква и старание да следваме Божиите заповеди. Това означава и че желяем да следваме Божията воля, когато я открием.

Действията да Джозеф Смит, когато той търси мъдрост, са съвършен пример за това какво

е да имаш искрено сърце. Той казва, че искал да узнае коя от църквите е истинска, „та да знам към коя да се присъединя“¹⁵. Дори преди да се е помолил, той е готов да действа според отговора, който ще получи.

Трябва да питаме с вяра и с искрено сърце. Но това не е всичко. Ние трябва и да вярваме, че ще получим откровението. Трябва да вярваме на Бог и да се уповаваме на обещанията Му. Помнете какво е написано: „Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде“¹⁶. Какво великолепно обещание!

Каня всички да търсят истината по всички тези начини, но особено от Бог чрез лично откровение. Бог ще разкрие истината на хората, които я търсят, както е казано в Писанията. Това изисква повече усилия, отколкото само да потърсите в интернет, но си заслужава.

Свидетелствам, че това е истинната Църква на Исус Христос. Аз съм виждал плодовете ѝ в общностите и в живота на хиляди, включително в моето семейство, затова знам, че е истинна. Аз също съм опитвал от словото в живота си през годините и съм усетил неговия ефект в душата си, затова знам, че то е истинно. Но най-важното е, че съм научил истинността му сам за себе си чрез откровение чрез силата на Светия Дух, затова знам, че е истина. Каня всеки от вас да направи същото. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 7:16.
2. Вж. Учение и Завети 88:78.
3. Учение и Завети 88:118.
4. Матея 7:17, 20.
5. Мороний 7:5.
6. Алма 32:28, 30–31.
7. Учение и Завети 8:1.
8. Учение и Завети 8:2.
9. Учение и Завети 8:10.
10. Учение и Завети 9:8–9.
11. Вж. Яковово 2:17.
12. Яковово 1:6.
13. Алма 12:10.
14. Алма 17:2–3.
15. Джозеф Смит — История 1:18.
16. Яковово 1:5.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Възкресението на Исус Христос

Исус от Назарет е възкресеният Изкупител и свидетелствам за всичко, което произтича от действителността на Неговото Възкресение.

Едно смазващо чувство на погром и отчаяние обхвана-ло Неговите ученици, когато Христос страдал и умрял на кръста и Неговото тяло било положено безжизнено в гробницата. Макар Спасителят многократно да бил говорил относно Своята смърт и последващо възкресение, те не Го били разбрали. Независимо от това, тъмният следобед на Неговото разгъване скоро бил последван от радостната утрин на Неговото Възкресение. Но тази радост настъпила едва когато учениците с очите си видели Възкресението, тъй като дори думите на ангелите, че Той е възкръснал, отначало били неразбираеми за тях — това било нещо напълно нечувано.

Мария Магдалена и няколко други предани жени отишли рано до гробницата на Спасителя онази неделна сутрин и донесли аромати и миро, за да довършат помазването, което започнали, когато тялото на Господ било набързо положено в гроба преди настъпването на съботата. През онази най-славна сутрин те заварили отворена гробница;

камъкът, който я запушвал, бил отместен и два ангела казали:

„Защо търсите живия между мъртвите?

Няма Го тука, но възкръсна. Спомнете си, какво ви говореше, когато беше още в Галилея, като казваше, че Човешкият Син

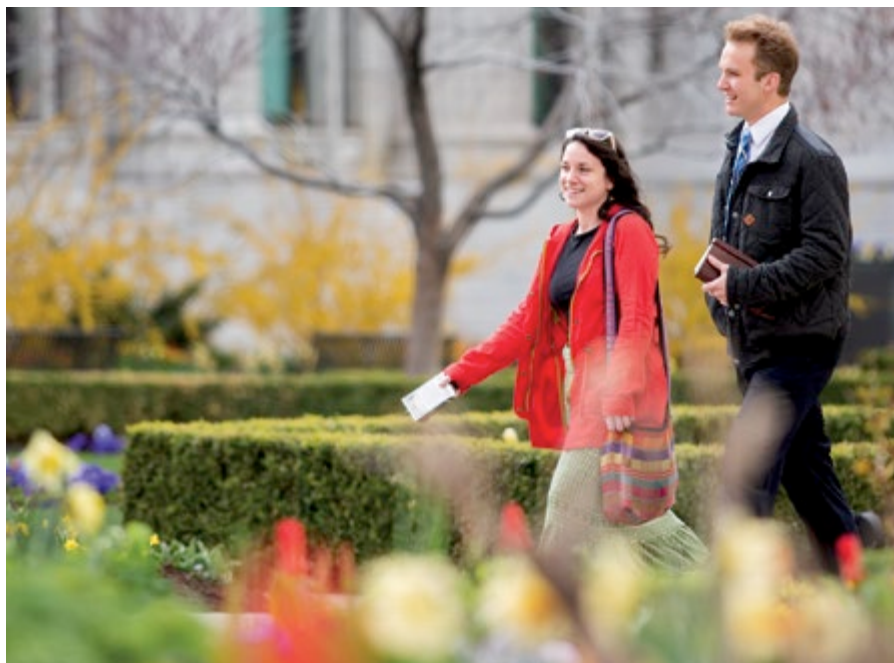
трябва да бъде предаден в ръцете на грешни човече, да бъде разпнат, и в третия ден да възкръсне“¹.

„Дойдете и вижте мястото, гдето е лежал Господ.

Идете скоро да кажете на учениците Му, че е възкръснал от мъртвите“².

Следвайки заръката на ангелите, Мария Магдалена погледнала в гробницата, но единственото, което забелязала, било, че тялото на Господ го нямало. Затичала се да извести апостолите, намерила Петър и Иоан и им казала: „Дигнали Господа от гроба и не знаем, где са Го положили“³. Петър и Иоан изтичали до мястото и се уверили, че гробницата наистина била празна, като видяли „плащаниците сложени ... а кърпата, която (била)на главата Му ... свита на отделно място“⁴. Очевидно Иоан бил първият, който разбрал чудното послание на възкресението. Той пише, че „видя и повярва“, докато другите все още „не бяха разбрали Писанието, че (Исус) трябваше да възкръсне от мъртвите“⁵.

Петър и Иоан си отишли, а Мария останала и все още плачела. През това време ангелите се върнали и нежно я попитали: „Жено, защо плачеш? Казва им: „Защото дигнали

Господа мой и не знам где са Го положили“⁶. В този момент възкръсналият Спасител застанал зад нея и рекъл: „Жено, защо плачеш? Кого търсиш? Тя, като мислеше, че е градинарят, казва Му: Господине, ако ти си го изнесъл, кажи ми где си Го положил, и аз ще Го дигна“⁷.

Старейшина Джеймс Е. Талмидж пише: „Тя говорила с Исус, нейния обичан Господ, макар да не го знаела. Една дума от Неговите живи устни променили нейната тежка мъка в неопишуема радост. „Казва ѝ Исус: Марийо!“ Гласът, тонът, говорът, който била слушала и обичала по-рано, я издигнали от дълбините на отчаяността, в които била потънала. Тя се обърнала и видяла Господ. В порив на радост тя разтворила ръце да Го прегърне, изричайки единствено милата и уважителна дума „Равуни“, което значи „Мой любим учител“⁸.

И така, тази благословена жена станала първият смъртен човек, който видял и говорил с възкръсналият Христос. По-късно същия ден Той се явил на Петър в или близо до Ерусалим;⁹ на двама ученика — на пътя за Емаус;¹⁰ а вечерта — на 10 от апостолите и на други хора, като се появявал изневиделица сред тях, казвайки: „Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че Съм аз същият;

попипайте Ме и вижте, защото дух няма мяса и кости, както виждате, че аз имам“¹¹. След това, за да ги убеди още по-силно, докато те „от радост още не вярваха и се чудеха“¹², Той ял пред тях печена риба и парче медена пита¹³. По-късно Той им заръчал: „Ще бъдете свидетели за Мене, както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята“¹⁴.

Освен тези свидетели в Ерусалим, за които имаме потвърждение, разполагаме с несравнимото служение на възкръсналият Господ сред древните жители на Западното полукълбо. В земята Изобилие Той слязъл от Небесата и поканил насъбралата се тълпа (около 2500 души) да пристъпят един по един, докато минат всички, и да поставят ръце в ребрата Му и да почувстват безезите от гвоздеите на ръцете и нозете Му¹⁵.

„И когато всичките бяха пристъпили напред и бяха станали сами свидетели, те извикаха в един глас, казвайки:

„Осанна! Благословено да е името на Всевишния Бог! И паднаха в нозете на Исуса и Му се поклониха“¹⁶.

Възкресението на Христос показва, че Неговото съществуване е самостоятелно и вечно. „Защото, както

Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си“¹⁷. Исус казва:

„Затова Ме люби Отец, защото аз давам живота Си, за да го взема пак.

Никой не Ми го отнема, но аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема“¹⁸.

Спасителят не зависи от храна, вода, кислород, друго вещество, сила или човек, за да живее. Като Йехова и Месия, Той е великият аз Съм, самостоятелно съществуващият Бог¹⁹. Той просто е и винаги ще бъде.

Чрез Своето Единение и Възкресение Исус Христос надвива всички аспекти на Падението. Физическата смърт ще бъде временна и дори духовната смърт има край, всички ще се завърнат в присъствието на Бог, поне временно, за да бъдат съдени. Можем да имаме свършено доверие и увереност, че Неговата сила преодолява всичко и ни дава вечен живот.

„Понеже, както чрез човека дойде смъртта, така чрез човека дойде възкресението на мъртвите.

Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят“²⁰.

Старейшина Нийл А. Максвел казва: „Победата на Христос над смъртта сложила край на затруднението на човечеството. Сега вече има само лични затруднения, но и от тях можем да бъдем спасени, като следваме ученията на Този, Който ни е спасил от всеобщо унищожение“²¹.

Веднъж задоволил изискванията на правосъдието, Христос вече заема мястото му; или бихме могли да кажем, че Той е правосъдието, точно както е и любов“²². По същия начин, освен, че е „свършен справедлив“ Бог, Той е свършен милостив Бог²³. Така Той се грижи за всичко. Няма постоянна несправедливост в земния живот, дори и смъртта, тъй като Той възстановява живота отново. Няма травма, недъг, предателство или злоупотреба без възмездие накрая, поради Неговата най-последна справедливост и милост.

По същата логика ние всички сме отговорни пред Него за нашия живот, избори, действия, дори и мисли. Тъй като ни е изкупил от Падението, нашият живот, всъщност, е Негов. Той заявява:

„Ето, аз ви дадох Моето Евангелие и това е Евангелието, което ви дадох — че аз дойдох в света, за да върша волята на Моят Отец, защото Моят Отец Ме изпрати.

И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човечеци към Мене и тъй както аз бях издигнат от човеците, тъкмо тъй човеците да бъдат вдигнати от Отца, за да застанат пред Мене и да бъдат съдени според делата им“²⁴.

Замислете се за момент над значението на Възкресението в това, че веднъж завинаги чрез него се разяснява истинската същност на Исус от Назарет и се слага край на големите философски спорове и житейски въпроси. Ако Исус действително е бил възкресен, логично следва да кажем, че Той е божествено същество. Никой смъртен човек няма силата в себе си да се върне към живот, след като умре. Тъй като е бил възкресен, невъзможно е Исус да е бил просто един дърводелец, учител или пророк. Понеже е бил възкресен, Исус трябва да е бил Бог, тъкмо Единородният Син на Отца.

Следователно, това, което е проповядвал, е истина; Бог не може да лъже²⁵.

Ето защо, Той е Създателят на света, както е и казал²⁶.

Следователно, раят и адът съществуват, както е и проповядвал²⁷.

Следователно, има свят на духовете, който Той е посетил след смъртта Си²⁸.

Следователно, Той ще дойде отново, според словата на ангелите,²⁹ и „ще царува лично на земята“³⁰.

Следователно, ще има последен съд и възкресение за всички³¹.

Поради действителността на Възкресението на Христос, съмненията за Неговото всемогъщество, всезнание и благосклонност от

страна на Бог Отец — Който е дал Своя Единороден Син за изкуплението на света — са неоснователни. Няма място за съмнение относно смисъла и целта на живота. Исус Христос наистина е единственото име или начин, чрез който спасението идва при човеците. Милостта на Христос е действителна, даваща както опрощение, така и очистване на каещия се грешник. Вратата наистина е повече от въображение или психологическо творение. Има една окончателна и всеобща истина, също и обективни и непроменливи морални стандарти, както Той проповядва.

Имайки предвид действителността на Христовото Възкресение, покаянието за пристъпване на

кой да е Негов закон или заповед трябва спешно да се извърши. Чудесата на Спасителя са действителни, както и обещанието, което дава на Своите ученици, че могат да вършат същите неща, та дори и по-велики дела³². Неговото свещеничество е истинска сила, която „отслужва Евангелието и държи ключа на тайнствата на царството, тъкмо ключа на познанието за Бога, ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността“³³. Имайки предвид действителността на Христовото Възкресение, смъртта не е нашият край и като изтлее след кожата ни това тяло, пак в плътта ни ще видим Бог³⁴.

Президент Томас С. Монсън говори относно човек на име Робърт

Блачфорд, който преди сто години „в своята книга *God and My Neighbor* с ярост атакува общоприетите християнски вярвания, като Бог, Христос, молитва и безсмъртие. Той самонадеяно твърди: „Претендирам, че съм доказал всички свои твърдения толкова пълно и убедително, че няма християнин, колкото и велик и способен да е той, който да отговори на моите аргументи и да опровергае тезата ми“. Той се заобиколил със стена от скептицизъм. После се случило нещо изненадващо. Неговата стена внезапно станала на прах. ... Бавно започнал слепешката да се връща към вярата, която презрял и осмял. Какво предизвикало тази толкова дълбока промяна в светогледа му? *Съпругата му починала*. С разбито сърце той отишъл в стаята, където лежало смъртното ѝ тяло. Отново погледнал лицето, което толкова обичал. Когато излизал, той казал на свой приятел: „Това е тя, и все пак не е тя. Всичко е различно. Нещо, което беше там преди, го няма. Тя не е същата. Какво може да си е отишло освен душата?“³⁵

Господ наистина ли е умрял и се е вдигнал отново? Да. „Основните

принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците за Исус Христос, за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия, са само допълнение към това“³⁶.

С приближаването на пророчуваното раждане на Исус сред древните нефити и ламанити имало такива, които вярвали, но мнозина се съмнявали. В определеното време дошъл знакът за Неговото раждане — ден и нощ и ден без тъмнина — и всички разбрали³⁷. Дори и днес някои вярват в буквалното Възкресение на Христос, а много други се съмняват или не вярват. Но някои знаят. В определеното време всички ще видят и всички ще разберат, наистина „всяко коляно ще се преклони и всеки език ще се изповяда пред Него“³⁸.

До настъпването на този момент аз ще вярвам на многото очевидци на Възкресението на Спасителя, за чиито преживявания и свидетелства четем в Новия Завет — Петър и неговите другари от дванадесетте, милата и чиста Мария от Магдала, както и други. Аз вярвам

в свидетелствата, намиращи се в Книгата на Мормон — на апостол Нефи и безименната тълпа в земята Изобилие, както и на други. Също така вярвам в свидетелството на Джозеф Смит и Сидни Ригдън, които след много други свидетелства заявили най-великото свидетелство на тази последна диспенсация: „Той живее! Защото ние Го видяхме“³⁹. Под погледа на Неговото всевиждащо око аз съм свидетел, че Исус от Назарет е възкресеният Изкупител и свидетелствам за всичко, което произтича от *действителността* на Неговото Възкресение. Моля се в името на Исус Христос да получите убеждението и утехата на същото това свидетелство, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 24:5–7.
2. Матей 28:6–7.
3. Иоана 20:2.
4. Иоана 20:5, 7.
5. Иоана 20:8, 9.
6. Иоана 20:13.
7. Иоана 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3-то изд., 1916 г., стр. 681.
9. Вж. Лука 24:34; 1 Коринтяните 15:5.
10. Вж. Марка 16:12; Лука 24:13–35.
11. Лука 24:39.
12. Лука 24:41.
13. Вж. Лука 24:42–43.
14. Деянията 1:8.
15. Вж. 3 Нефи 11:14–15.
16. 3 Нефи 11:16–17.
17. Иоана 5:26.
18. Иоана 10:17–18.
19. Вж. Изход 3:14.
20. 1 Коринтяните 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ред. Cory H. Maxwell, 1997 г., стр. 287.
22. Вж. 1 Иоаново 4:8.
23. Аама 42:15; вж. също Мосия 15:8–9.
24. 3 Нефи 27:13–14.
25. Вж. Енос 1:6.
26. Вж. например 3 Нефи 9:15.
27. Вж. например, Учение и Завети 76.
28. Вж. Учение и Завети 138.
29. Вж. Деянията 1:10–11.
30. Символът на вярата 1:10; вж. също Ръководство към Писанията, „Исус Христос, Царуване през Хилядолетието.“
31. Вж. например 2 3 Нефи 9:15.
32. Вж. Иоана 14:12.
33. Учение и Завети 84:19–20.
34. Иов 1:21.
35. Томас С. Монсън „Спасителят живее, знай!“ *Лиахона*, май 2007 г., стр. 23.
36. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 49.
37. Вж. 3 Нефи 18:10–20.
38. Мосия 27:31.
39. Учение и Завети 76:22–23.

От президент Томас С. Монсън

До следващата среща

Нека Духът, който почувствахме през изминалите два дни, да бъде и да остане с нас, когато се занимаваме с всекидневните си задачи.

Скъпи братя и сестри, какво невероятно преживяване бе това. Бяхме подхранени духовно посредством вдъхновените думи на мъжете и жените, които говориха. Музиката бе отлична, посланията бяха подготвени и споделени под влиянието на Светия Дух, а молитвите ни доближиха до Небесата. Благодарение на общото ни участие бяхме духовно издигнати във всеки аспект.

Надявам се, че ще отделим време да прочетем речите от

конференцията, когато ще бъдат публикувани LDS.org през идните дни в предстоящото издание на списанието *Лиахона*, защото те заслужават да ги изучим внимателно.

Знам, че заедно с мен изразявате благодарност към онези братя и сестри, които бяха освободени по време на тази конференция. Те служиха добре и дадоха значителен принос за Господното дело. Отдадеността им беше пълна.

По време на тази конференция ние подкрепихме с вдигане на ръце братя, които бяха призовани в нови служения. Приветстваме ги и искаме да знаят, че очакваме с нетърпение да служим с тях в делото на Учителя.

Обмисляйки посланията, които чухме, нека решим да полагаме малко повече усилия, отколкото в миналото. Нека бъдем учтиви и любящи към хората, които не споделят нашите вярвания и стандарти. Спасителят донесъл на тази земя едно послание на любов и доброжелателство за всички мъже и жени. Нека винаги следваме Неговия пример.

В света днес сме изправени пред множество сериозни предизвикателства, но ви уверявам, че нашият Небесен Отец мисли за нас. Той ще ни води и благославя, ако Му вярваме и Му се доверяваме и ще ни помага през всички трудности, с които се сблъскваме.

Нека небесните благословии бъдат с всеки един от вас. Нека домовете ви бъдат изпълнени с любов, уважение и Духа Господен. Нека постоянно подхранваме нашите свидетелства за Евангелието, така че те да ни бъдат защита срещу ударите на противника. Нека Духът, Който усетихме през последните два дни, винаги бъде с нас, докато сме заети с ежедневните си задачи, и нека винаги вършим делото Господне.

Давам ви моето свидетелство, че това дело е истинно, че нашият Спасител е жив и че Той води и направлява Своята Църква тук на земята. Оставям ви моето свидетелство, че Бог, нашият Вечен Отец, е жив и ни обича. Той наистина е наш Отец, и наистина съществува. Нека осъзнаем и разберем колко близко до нас желае да бъде Той, колко далеч е готов да отиде в помощта Си за нас и колко много ни обича.

Бог да ви благослови, мои братя и сестри. Нека обещаният от Него мир бъде с вас сега и завинаги.

Казвам ви довиждане, докато се срещнем отново след шест месеца, и правя това в името на Исус Христос, нашият Господ и Спасител, амин. ■

От Розмари М. Уикъм

Обща президентка на Неделното училище за деца

Спазването на заветите ни защитава, подготвя и ни дава сила

Ние сме жени на всички възрасти, които сключват завети и вървят по тази земна пътека отново към Неговото присъствие.

Сестри, ние ви обичаме. Наскоро, докато бях на посещение в Мексико, можах да събра сестринството, което всички ние чувстваме тази вечер. Представете си следната сцена: Тъкмо бяхме приключили с Неделното училище за деца една неделна сутрин и децата, учителите и аз се отправихме към претъпканото фойе. Точно тогава се отвори вратата на Младите жени и аз видях младите жени и техните ръководителки. Всички ние се прегърнахме. С децата, държачи се за полите ми и жените, близо до мен, аз исках да изразя чувствата, които имах точно в този момент.

Не говоря испански, затова в ума ми дойдоха само английски думи. Погледнах лицата им и казах: „Ние

сме дъщери на нашия Небесен Отец, Който ни обича, и ние Го обичаме“. Всички веднага се присединаха към това, на испански.

Бяхме там, в претъпканото фойе, рецитиращи заедно темата на Младите жени: Ще „бъдем Божии свидетели по всяко време, във всичко и навсякъде“.

Тази вечер се събираме заедно по целия свят, като Негови ученици, с желание да защитаваме и подкрепяме царството Божие. Ние наистина сме дъщери на нашия Небесен Отец. Ние сме жени на всички възрасти, които сключват завети и вървят по тази земна пътека отново към Неговото присъствие. Спазването на заветите ни защитава, подготвя и ни дава сила.

Сред нас има момичета, които са от Неделното училище за деца. Някои от вас наскоро с обрета на кръщението сте направили тази първа стъпка по пътеката към вечния живот.

Огледайте се. Бъдещето е светло, когато виждате жени, които също са сключили завети и са готови да ви покажат пътя пред вас.

Ако сте на 8, 9, 10 или 11 годишна възраст, в Центъра за конференции, в дома ви или в сграда за събрания някъде по света, може ли да станете? Добре дошли на общото събрание на жените. Моля останете прави, искаме да ви поканим да участвате тази вечер. Ще изтананикам един детски химн. Веднага като го разпознаете, ще започнете ли да пеете с мен? Сега, трябва да пеете толкова силно, че всички да ви чуят.

Мексико Сити, Мексико

*Учи ме да ходя аз във светлина
и да се моля с любов на Отца,
учи ме как правдата да различа,
учи ме, учи да вървя в светлина.*

Останете прави, момичета, а сега всички на 12 години и повече, да запяят втория куплет.

*Ела да научим ний заедно с теб,
мое дете, Божия свят завет.
В небето да бъдем с Отца у дома,
да ходим, да ходим ний във
светлина¹.*

Това беше прекрасно. Моля, седнете. Благодаря ви.

Като жени на всякакви възрасти, ние вървим в *Неговата* светлина. Нашето пътуване по пътеката е лично и добре осветено от любовта на Спасителя.

С обряда и завета на кръщение-то, а после и получаването на дара на Светия Дух, ние влизаме през портата към пътеката на вечния живот. Старейшина Робърт Д. Хейлз ни пита: „Разбираме ли и разбират ли децата ни, че когато се кръстим, се променяме завинаги?“

Той обяснява, че „Когато разберем своя кръщелен завет и дара на Светия Дух, това ще промени живота ни и ще установи пълната ни преданост към царството Божие. Когато пред нас се появят изкушения, ако се вслушваме, Светият Дух ще ни напомня, че сме обещали да помним нашия Спасител и да спазваме Божиите заповеди“².

Всяка седмица, като вземаме символите на причастието, ние подновяваме кръщелния ни завет. Старейшина Дейвид А. Беднар казва: „Като стоим във водите на кръщението, ние гледаме към храма. Като вземаме от причастието, ние гледаме към храма. Ние обещаваме винаги да помним Спасителя и да спазваме Неговите заповеди като подготовка, за да участваме в свещените обреди на храма“³.

Храмовите обреди водят до най-великите благословии, които се предлагат чрез Единението на Исус Христос. Това са онези обреди, които са необходими за нашето възвисяване в селестиалното царство. Като се стремим да спазваме нашите завети, нашите чувства за несъвършенство започват да

избледняват, докато храмовите обреди и завети оживяват. Всеки е добре дошъл да върви по тази пътека към вечен живот.

Възхитена съм от силата на момичетата, младите и възрастните жени, които съм срещала по света, чиито крака са здраво стъпили на тази пътека. Позволете ми да споделя някои примери за момичета и жени на завета, които съм срещала.

Луана бе на 11 години, когато посетих нейното семейство в Буенос Айрес, Аржентина. Поради трагично събитие в детството ѝ, Луана не можеше да говори. Тя не бе говорила от години. Тя седеше тихо, докато всички ние разговаряхме. Продължавах да се надявам дори и на шепот от нея. Тя ме гледаше вгълбено, все едно казването на думи ми бе ненужно, за да опозная сърцето ѝ. След молитвата, ние станяхме да си тръгнем и Луана ми подаде една рисунка. Тя бе нарисувала Исус в Гетсиманската градина. Тогаваш разпознах нейното свидетелство ясно и силно. Луана бе сключила завет при кръщението си да бъде Божий свидетел „по всяко време, във всичко и навсякъде“⁴.

Тя разбираше Единението на Исус Христос, за което свидетелстваше чрез рисунката си. Беше ли узнала, че чрез укрепващата сила на Единението тя можеше да бъде изцелена и да проговори отново? От този ден преди три години, Луана е напреднала в усилията си да говори. Сега тя участва в Младите жени с приятелките си. Вярна на завета, който е сключила при кръщението си, тя продължава да споделя свидетелството си за Спасителя.

Младежи по целия свят са привлечени от храмовете. В Лима, Перу, срещнах един баща и три от дъщерите му пред входа на храма. Видях светлината в лицата им. Две от дъщерите му бяха тежко инвалидизирани и седяха на инвалидни колички. Третата дъщеря, докато се грижеше за нуждите на сестрите си, обясни, че вкъщи има още две сестри. Те

също са в инвалидни колички. Те не могли да пропътуват 14-те часа до храма. Храмът означаваше толкова много за този баща и неговите дъщери, че бяха дошли четиримата този ден в храма — две, за да може просто да наблюдават едната, която можеше да се кръсти за мъртвите и да извърши този свещен обряд. Подобно на Нефи, те „се наслаждава(т) също на заветите Господни“⁵.

Една неомъжена жена, която познавам, цени ежеседмичния обред на причастието и неговото свещено обещание „за да може (тя) винаги да има Неговият Дух да бъде с (нея)“⁶. Това постоянно спътничество е обещание, което смекчава нейната самота. Дава ѝ сила да се потопи в развиването на талантите си и на желанието да служи на Господ. Тя е открила голяма радост в службата на децата в живота ѝ и когато търси

мир, ще я намерите в храма.

Последно, една възрастна жена, на около 90 години, е гледала как децата и внуците ѝ растат и как идват правнуците ѝ на този свят. Подобно на много от нас, тя е имала живот, изпълнен със скърби, страдания и неописуема радост. Тя признава, че ако трябваше да пренапише историята на живота си, нямаше да включи някои от вече написаните глави. Но тя казва с усмивка: „Трябва още малко да поживея, за да видя какво ще стане!“ Тя продължава да се държи здраво за заветите по пътеката.

Нефи учи:

„След като бъдете в тази стеснена и тясна пътека, аз бих попитал дали всичко е сторено? И ето, аз ви казвам: Не! ...

Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: (Ние) ще има(ме) вечен живот“⁷.

Всяка от нас е на тази пътека. Тази вечер ние пяхме за вървенето по пътеката в светлина. Като сестри, ние сме силни. Заедно с Бог, ние не можем да бъдем спрени.

Господ казва на Ема Смит: „Издигни сърцето си и ликувай, и се придържай към заветите, които си сключила“⁸.

Радваме се, че чрез спазването на нашите завети, можем да чувстваме любовта на нашия Небесен Отец и нашия Спасител Исус Христос. Свидетелствам, че те са живи. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Учи ме да ходя в светлина“, *Химни*, номер 189; и детски песни; *Children's Songbook*, 177.
2. Робърт Д. Хейлз, „Заветът на кръщението – да бъдем в Царството и от Царството“, *Лиахона*, ян. 2001 г., с. 8, 7.
3. Дейвид А. Беднар, „С чест да поддържат име и положение“, *Лиахона*, май 2009 г., с. 97.
4. Мосия 18:9.
5. 2 Нефи 11:5.
6. Учение и Завети 20:77.
7. 2 Нефи 31:19–20.
8. Учение и Завети 25:13.

От Бони Л. Оскарсън
Обща президентка на Младите жени

Сестринството: о, как се нуждаем една от друга

Трябва да спрем да наблягаме на различията ни и да търсим сходното.

В този откъс видяхме осем страни и чухме девет различни езика. Представете си колко още езика бяха добавени на последния куплет. Прекрасно е да знаем, че като едно световно сестринство ние можем да издигнем гласовете си в свидетелство за вечната истина, че сме дъщери на един любящ Небесен Отец.

Колко велика привилегия е да съм тук на това историческо събитие и да се обръщам към всички жени в Църквата на възраст осем и повече години. В нашето единство тази вечер има огромна сила. Като гледам как всички сме се събрали в Центъра за конференции и си мисля за хилядите други, които гледат това излъчване по целия свят, обединената сила на нашите свидетелства и вяра в Исус Христос със сигурност представлява едно от най-изпълнените с вяра и сила събрания на жени в историята на Църквата, ако не и по целия свят.

Тази вечер се радваме на различните ни роли като жени в Църквата.

Въпреки че по много начини сме различни и уникални, ние също знаем, че всички сме дъщери на един и същ Небесен Отец, което ни прави сестри. Ние сме обединени в изграждането на царството Божие и в заветите, които сме сключили, независимо от нашите обстоятелства. Това обединено събрание е,

несъмнено, най-величественото сестринство по лицето на земята!¹

Да бъдем сестри означава, че между нас има неразрушима връзка. Сестрите се грижат една за друга, утешават се една друга и са заедно една с друга при проблеми и в радости. Господ казва: „Казвам ви, бъдете едно, и ако не сте едно, не сте Мои“².

Противникът желае да сме критични и осъждащи една друга. Той иска да се съсредоточим върху различията и да се сравняваме една с друга. Може да обичате да спортувате енергично в продължение на час всеки ден и това да ви кара да се чувствате добре, а аз да считам за велико спортно постижение това, че съм изкачила пеша един етаж, вместо да взема асансьора. Въпреки това можем да бъдем приятелки, нали?

Ние, като жени, можем да сме особено критични към себе си. Когато се сравняваме една с друга, винаги ще се чувстваме несъвършени и критични другите. Сестра Патриша Т. Холанд каза веднъж: „Въпросът е, че не можем просто да се наречем християни и да продължим да се осъждаме едни други или себе си толкова сурово“³. Тя продължава като казва, че няма нищо, което да оправдава загубата на състраданието и сестринството ни и че трябва да спрем да се чувстваме заплашени и несигурни. Ние трябва

Сидни, Австралия

само да се успокоим и да се радваме на божествените ни различия. Трябва да осъзнаем, че всички ние желаем да служим в царството, като използваме по свой начин уникалните си таланти и дарове. Така можем да се наслаждаваме както на сестринството си, така и на приятелството ни и да започнем да служим.

Важно е да знаем, че ние наистина се нуждаем една от друга. Жените естествено търсят приятелство, подкрепа и компания. Има толкова много, което да научим една от друга и често поставените от нас бариери ни пречат да се радваме на приятелства, които биха могли да са сред най-големите благословии в живота ни. Например, ние, жените, които сме малко по-възрастни, се нуждаем от това, което вие, момичетата в Неделното училище за деца, можете да ни предложите. Можем да научим много от вас за Христова служба и любов.

Наскоро чух една прекрасна история за едно малко момиче, на име Сара, чиято майка имала възможността да помогне на една друга жена в района си, на име Бренда, която имала множествена склероза. Сара обичала да ходи с майка си да помага на Бренда. Тя слагала лосион на ръцете на Бренда и масажирала пръстите и ръцете ѝ, защото често имала болки. След това Сара се научила нежно да изгъва ръцете на Бренда над главата ѝ, за да

упражни мускулите ѝ. Сара сресвала косата на Бренда и си говорела с нея, докато майка ѝ се занимавала с другите ѝ нужди. Сара научила важността и радостта от службата към друг човек и осъзнала, че дори едно дете може да направи много за живота на някого.

Обичам примера, който имаме в първа глава на Лука, която описва милите взаимоотношения между Мария, майката на Исус, и нейната братовчедка Елисавета. Мария била млада жена, когато била уведомена за забележителната си мисия да бъде майката на Сина Божий. Първоначално, трябва да е изглеждало тежка отговорност, която да носи сама. Сам Господ бил Този, който предоставил на Мария някой, който да споделя бремето ѝ. Чрез посланието на ангела Гавраил на Мария било казано името на една доверена и мила жена, към която можела да се обърне за подкрепа—братовчедка ѝ Елисавета.

Тази млада девица и братовчедка ѝ, която била „в напреднала възраст“⁴, споделяли обща връзка в чудотворните си бременности и мога само да си представя колко били важни за тях трите месеца, които прекарвали заедно, тъй като са могли да си говорят, да си съчувстват и да се подкрепят една друга в уникалните си призвания. Какъв прекрасен модел са те за женска грижа между поколенията.

Тези от нас, които са малко по-зрели, могат да имат огромно влияние върху по-младите поколения. Когато майка ми била малко момиче, никой от родителите ѝ не бил активен в Църквата. Дори когато била едва на пет, тя можела да ходи сама на църква и да посещава събранията си — Неделно училище за деца, неделно училище и събрание за причастие — като всички те били по различно време.

Наскоро попитах майка си защо изобщо е правила това седмица след седмица, когато нямала подкрепа или насърчение от семейството си. Отговорът ѝ бе следния: „Имах учителки в Неделното училище за деца, които ме обичаха“. Тези учителки били заинтересовани от нея и я учили на Евангелието. Те я учили, че има Отец в небесата, който я обича, и че те са загрижени за това тя да продължи да идва всяка седмица. Моятта майка ми каза: „Това бе едно от най-важните влияния в детските ми години“. Надявам се да мога да благодаря на тези прекрасни сестри някой ден! Няма възрастова бариера за Христова служба.

Преди няколко седмици се срещнах с една колова президентка на Младите жени в Калифорния, която ми каза, че нейната 81-годишна майка наскоро била призвана за съветничка в клас Мая. Бях толкова заинтригувана, че се обадох на майка ѝ. Когато епископът на сестра Вал Бейкър я помолил да се срещне с него, тя очаквала да бъде призвана за библиотекар или районен историк. Когато я поканил да служи като съветничка в клас Мая в Младите жени, реакцията ѝ била: „Сигурен ли сте?“

Нейният епископ тържествено отговорил: „Сестра Бейкър, няма грешка, това призвание е от Господ“.

Тя казала, че няма какво друго да отговори на това, освен: „Разбира се“.

Обичам вдъхновението, което този епископ е почувствал, че четирите момичета в клас Мая в неговия район имат много да учат

от мъдростта, опита и цялостния пример на тази зряла сестра. И познайте към кого ще се обърне сестра Бейкър, когато се нуждае от помощ във връзка със страницата ѝ във Фейсбук?

Мисля си за голямата помощ, която могат да бъдат сестрите в Обществото за взаимопомощ при приветстването на младите сестри, които наскоро са били в Младите жени. Нашите млади сестри често чувстват, че нямат място или нещо общо с тези в Обществото за взаимопомощ. Преди да навършат 18, те се нуждаят от ръководителки в Младите жени и майки, които радостно да свидетелстват за благословиите на Обществото за взаимопомощ. Те се нуждаят от ентузиазъм да станат част от тази величествена организация. Когато младите жени започнат да посещават Обществото за взаимопомощ, те най-много се нуждаят от приятел, до който да седнат, ръка на рамото им и възможност да преподават и служат. Нека всички си помогнем една на друга при преходите и постиженията в живота ни.

Благодаря на всички жени в Църквата, които помагат, въпреки възрастовите и културните различия, за да благославят и служат на другите. Млади жени служат на децата в Неделното училище за деца и на възрастните. Несемейни сестри на всякаква възраст прекарват безброй часове в грижи за хората около себе си. Споменаваме и хилядите млади жени, които отделят 18 месеца от живота си, за да споделят Евангелието със света. Всички тези неща са доказателство, както гласи нашия възлюбен химн: „Жените са с ангелска мисия свята“⁵.

Ако има бариери, то е, защото ние сами сме си ги създали. Трябва да спрем да наблягаме на различията ни и да търсим сходното, тогава можем да започнем да осъществяваме най-големия си потенциал и да постигнем най-голямото добро в този свят. Сестра Марджъри П. Хинкли казва веднъж: „О, колко се нуждаем една от друга. Тези от нас, които са възрастни, се нуждаят от онези,

Виена, Австрия

които са млади. И, надявам се, вие, които сте млади, се нуждаете от някои от нас, които са възрастни. Социологически факт е, че жените се нуждаят от жени. Нуждаем се от силни, удовлетворяващи и верни приятелства една с друга“⁶. Сестра Хинкли е права. О, колко се нуждаем една от друга!

Сестри, няма друга група жени по света, които да имат достъп до поголеми благословии от нас като жени светии от последните дни. Ние сме членове на Господната Църква и независимо от личните ни обстоятелства, всички ние можем да се радваме на пълните благословии на свещеническата сила, като спазваме заветите, които сме склучили при кръщението и в храма. Ние имаме живи пророци, които да ни водят и учат и се радваме на великия дар на Светия Дух, който ни служи като утешител и водач в живота ни. Благословени сме да работим ръка за ръка с праведни братя при укрепването на домовете и семействата. Имаме достъп до силата на храмовете обреди и още толкова много.

Освен всички тези величествени благословии, ние имаме и една друга — сестри в Евангелието на Исус Христос. Всички ние сме благословени с нежен и милосърден

характер, който ни помага да отдаваме Христова любов и служба на хората около нас. Като не обръщаме внимание на различията ни във възраст, култура и обстоятелства, за да си помагаме и служим една на друга, ще бъдем изпълнени с чистата любов Христова и вдъхновението, което ни води да знаем кога и на кого да служим.

Отправлям към вас една покана, която бе отправена преди време от една обща президентка на Обществото за взаимопомощ, която каза: „Приканвам ви не само да се обичате повече една друга, но и *по-добре* да се обичате“⁷. Моля се да осъзнаем колко много се нуждаем една от друга и всички да се обичаме по-добре, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Барбара Б. Смит, „The Bonds of Sisterhood“, *Ensign*, март 1983 г., с. 20–23.
2. Учение и Завети 38:27.
3. Patricia T. Holland, „One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ“, *Ensign*, окт. 1987 г., с. 29.
4. Лука 1:7.
5. „Сестри, за Сион да работим“, *Химни*, № 194.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ред. Virginia H. Pearce, 1999 г., стр. 254–255.
7. Бони Д. Паркин, „Да изберем мило сърдието: онази добра част“, *Лиахона*, ноем. 2003 г., с. 104.

От Линда К. Бъртън
Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Търсят се: ръце и сърца, които да ускорят делото

*Можем да предлагаме ръце за помощ и сърца,
за да ускорим прекрасното дело на Небесния Отец.*

Скъпи сестри, колко ви обичаме! Докато гледахме този красив видеоклип, видяхте ли как вашата ръка помага на някого по пътя на завета? Мислех си за едно момиче от Неделното училище за деца, на име Брин, което има само една ръка и въпреки това я използва, за да благославя семейството си и приятелите си — светии от последните дни и от други религии. Не е ли тя прекрасна? И вие сте прекрасни! Сестри, можем да предлагаме ръце за помощ и сърца, за да ускорим прекрасното дело на Небесния Отец.

Също както нашите верни сестри, чиито живот е описан в Писанията, като Ева, Сара, Мария и много други, са знаели своята същност и цел, Брин знае, че е дъщеря на Бог¹. Ние също можем да знаем за нашето божествено наследство като възлюбени Божии дъщери и за важната работа, която Той има за нас.

Спасителят учи: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае учението“². Какво трябва да знаем

и правим, за да сме „отново със Отца“³? Можем да научим от историята за богатия младеж, който пита Исус какво да направи, за да получи вечен живот.

Исус му отговаря: „Ако искаш да влезеш в живота пази заповедите“.

Младежът Го пита кои да спазва. Исус тогава му припомня няколко

от десетте заповеди, които всички знаем.

Младежът отговаря: „Всичко това съм пазил (от младостта си); какво ми още не достига?“

Исус казва: „Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата: дойди и Ме следвай“⁴.

Исус го призовава да стане част от делото Му — делото на ученика. Нашето дело е същото. Ние трябва да „остави(м) настрана нещата от този свят, ... да се придържа(ме) към заветите, които (сме) сключил(и)“⁵ и да дойдем при Христос и да Го следваме. Това правят учениците в Евангелието!

Сега, сестри, нека не започнем да упрекваме себе си, защото Спасителят казва на богатия младеж да стане съвършен. Думата *съвършен* в случая е превод на гръцка дума, която означава „завършен“. Като полагаме максимални усилия, за да вървим напред по пътеката на завета, ставаме по-завършени и съвършени в този живот.

Подобно на богатия младеж по времето на Исус, ние сме изкушавани да се откажем и обърнем, защото може би си мислим, че не можем да се справим сами. И сме прави! Не можем да правим трудните неща, които се искат от нас, без помощ. Помощта идва чрез Единението на Исус Христос, напътствието на Светия Дух и чрез помагачите ръце на другите.

Една вярна несемейна сестра наскоро свидетелства, че чрез Единението е намерила силата да използва ръцете си и изпълнено с желание сърце, за да помогне при отглеждането на четирите деца, които сестра ѝ оставила, когато починала от рак. Това ми напомня за следните думи на старейшина Нийл А. Максвел: „Всички лесни неща, които Църквата е трябвало да направи, са вече направени. Отсега нататък е бурно приключение и нашето ученичество ще бъде изпитано по интересни начини“⁶. Изпратени сте на земята в тази

диспенсация заради това, което сте и това, което сте подготвени да правите! Независимо от това какво се опитва да ни убеди Сатана, нашата истинска същност е тази на ученик на Исус Христос!

Мормон е истински ученик, който е живял по време, когато „всички сърца се (били) вкоравили, ... никога не е имало такова голямо нечестие сред всички чедра на Лехий“⁷. Бихте ли искали да живеете по това време? И въпреки това Мормон смело заявява: „Ето, аз съм ученик на Исуса Христа, Сина Божий“⁸.

Не обичате ли Мормон? Той знае кой е и каква е мисията му и не се разсейва от злото, което го заобикаля. В същност, той счита призованието си за дар⁹.

Помислете каква благословия е да бъдеш призован да си всеки ден ученик на Господ, заявявайки на думи и с дела: „Ето, аз съм ученик на Исус Христос!“

Обичам историята, която президент Бойд К. Пакър разказва за една мила сестра, на която се подиграват, че следва съвета на пророка да складира храна. Жената, която я критикува, казва, че ако времената станат отчайващи, хранителните ѝ запаси ще бъдат отнети и раздадени на другите. Нейният прост и решителен отговор на

Гилбърт, Аризона, САЩ

истински ученик е следния: „Поне ще имам какво да дам“¹⁰.

Обичам жените в Църквата, млади и възрастни. Виждала съм силата ви. Виждала съм вярата ви. Имате какво да давате и с желание го давате. Правите това без хвалби или публичност, привличайки внимание към Бога, когото почитаме, а не към себе си и без мисъл за това какво ще получите¹¹. Това правят учениците в Евангелието!

Наскоро се срещнах с една млада жена във Филипините, чието

семейство става неактивно, когато е на само на 7-годишна възраст, и я оставят да върви сама по един опасен път към църквата седмици наред. Тя разказва, че на 14 години решила да бъде вярна на заветите си, за да може да бъде достойна да отгледа бъдещите си деца в дом, „със свещеничеството свято“¹². Най-добрият начин да укрепим един дом, настоящ или бъдещ, е да спазваме заветите, обещанията, които сме направили един към друг и към Бог.

Това правят учениците в Евангелието!

Една вярна японска сестра и нейният съпруг посетиха нашата мисия в Корея. Тя не говореше корейски и бе ограничена в английския си, но имаше желание да използва уникалните си дарове и помагачи ръце, за да върши Господното дело. Това правят учениците в Евангелието! Тя научи мисионерите ни да правят една проста оригами — една уста, която може да се отваря и затваря. След това тя използва няколкото английски думи, които знаеше, за да учи мисионерите да „отварят устите си“ да споделят Евангелието — урок, който нито те някога ще забравят, нито аз.

Представете си за миг, че всички ние стоим заедно с останалите

Надявам се всяка една от нас да може да отговори с решително „да!“ Завършвам с думите на един детски химн:

*Ние сме заветни (дъщери) с дар,
който да дадем.
Ще преподаваме Евангелието
с начина ни на живот.
С всяка дума и дело ще
свидетелстваме:
Ние вярваме и ние служим на
Исус Христос¹⁴.*

Като истински ученици, нека предложим нашите желаещи сърца и помагачи ръце, за да ускорим Неговото дело. Няма значение, ако като Брин имаме само една ръка. Няма значение, ако не сме свършени и завършени. Ние сме отдадени ученици, които си помагат една на друга по пътя. Нашето сестринство преминава през поколенията към онези верни сестри, които са вървели преди. Заедно, като сестри и в единство с живите пророци, гледачи и откровители със свещеническите ключове, ние можем да вървим единно, като ученици в Евангелието, като служители с желаещи сърца и ръце, за да ускорим делото на спасението. Когато правим това, ние ставаме подобни на Спасителя. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. "Brynn," [lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn](https://www.lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn).
2. Иоана 7:17.
3. „Чедо на Бога съм“, *Химни*, № 186; или *Children's Songbook*, 2–3.
4. Вж. Матей 19:16–22.
5. Учение и Завети 25:10, 13.
6. Нийл А. Максвел, "The Old Testament: Relevancy within Antiquity" (обръщение към религиозните преподаватели в Образователната система на Църквата, 16 август 1979 г.), с. 4; [si.lds.org](https://www.lds.org).
7. *Мормон* 4:11–12.
8. 3 Нефи 5:13.
9. Вж. Мороний 7:2.
10. В Бойд К. Пакър, "The Circle of Sisters", *Ensign*, ноем. 1980 г., с. 111.
11. Вж. 2 Нефи 26:29–30.
12. "Love Is Spoken Here," *Children's Songbook*, 190–91.
13. М. Ръсел Балард, "Women of Righteousness", *Liahona*, дек. 2002 г., с. 39.
14. "Holding Hands around the World" *Liahona*, окт. 2003 г., F12–13.

милиони сестри и братя в Неговата Църква, и правим смело това, което правят учениците в Евангелието — служим и обичаме като Спасителя. Какво означава за вас да бъдете ученик на Исус Христос?

Жилетките и тениските с надпис „Мормонски помагачи ръце“ са носени от стотици хиляди отдадени ученици на Исус Христос, които са се възползвали от възможността да служат. Но има и други начини те да правят това като верни ученици. Представете си заедно с мен възможните обяви за „търси се помощ“, свързани с делото на спасението:

- Търси се помощ: родителите да възпитават децата си в светлина и истина
- Търси се помощ: дъщери и синове, сестри и братя, лели и чичовци, братовчеди, баби и дядовци и истинските приятели да служат като наставници и да помагат по заветната пътека
- Търси се помощ: хора, които да се вслушват в подтиците на Светия Дух и да действат според тях
- Търси се помощ: хора, които всеки ден да живеят според

Евангелието по малки и прости начини

- Търси се помощ: семейно-исторически и храмови работници, за да свържат семействата за вечността
- Търси се помощ: мисионери и членове, които да разпространяват благовестието — Евангелието на Исус Христос
- Търси се помощ: спасители, които да намерят онези, които са се изгубили от пътя
- Търси се помощ: спазващи заветите, които да отстояват истината и правилното
- Търси се помощ: истински ученици на Господ Исус Христос

Преди години старейшина М. Ръсел Балард отправи ясен призив към сестрите в Църквата, когато каза:

„Между сегашния момент и деня, когато Господ отново дойде, Той се нуждае от жени във всяко семейство, във всеки район, във всяка общност, във всяка нация, които да вършат праведност и да казват с думите и с делата си: „Ето ме, прати мен“.

Въпросът ми е: „Ще бъдете ли една от тези жени?“¹³

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Дъщери в завета

Пътят, който трябва да поемем обратно към Небесния Отец... е отбелязан със свещени завети с Бог.

Тази вечер бяхме учени с духовна сила. Моля се словата, изречени от тези прекрасни сестри ръководителки да влязат в сърцата ви, така както влязоха в моето.

Това е историческо събрание. Всички жени в Църквата на възраст над осем години бяха поканени да се присъединят към нас тази вечер. Много от нас са се молили Светият Дух да ни съпътства. Тази благословия бе дадена, докато слушахме речите на тези сестри и слушахме вдъхновяващата музика. Моля се Духът да продължи да бъде с нас, докато казвам слова на насърчение и свидетелство, в допълнение към вече казаното — и особено да свидетелства, че Господ желае да чуем именно него.

Тази вечер ще говоря за пътя — който така красиво ни бе описан тази вечер — и по който трябва да поемем обратно към Небесния Отец. Този път е отбелязан със свещени завети с Бог. Ще ви говоря за радостта при сключването и спазването на тези завети и при помагането на околните да ги спазват.

Много от вас сте били кръстени наскоро и получихте дара на Светия Дух чрез полагање на ръце. За вас този спомен е пресен. Други сте били кръстени отдавна, затова

споменът за чувствата ви по време на това заветно преживяване може да е по-неясен, но някои от тези чувства се връщат винаги като слушате молитвите за причастието.

Няма двама души, които да имат едни и същи спомени от деня, когато сме сключили този свещен кръщелен завет и получили дара на Светия Дух. Но всички получихме Божието одобрение. И почувствахме желание да прощаваме и да бъдем опростени и нарастнала решителност да вършим правилното.

Доколко дълбоко са влезли тези чувства в сърцето ви зависи

единствено от начина, по който сте били подготвени от обичащи ви хора. Надявам се тези от вас, които сте дошли в царството наскоро, да имате благословията да седите близо до майка си. Ако е така, можете сега да ѝ се усмихнете с благодарност. Спомням си чувството на радост и благодарност, докато седях зад майка ми в колата по пътя към вкъщи след кръщението ми във Филадельфия, щата Пенсилвания.

Майка ми бе тази, която внимателно ме бе подготвила за сключването на този завет и за всички останали, които щяха да го последват. Тя бе върна на следната дадена от Господ задача:

„И отново, ако в Сион или в който и да е от неговите колове, които са организирани, има родители с деца, които до осем годишна възраст не ги научат да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух чрез полагање на ръце, грехът ще е върху главите на родителите.

Защото това ще бъде закон за жителите на Сион или в който и да е от неговите колове, които са организирани.

И децата им трябва да бъдат кръщавани за опрощение на греховете им, когато станат на осем годишна възраст, и да приемат (Светия Дух)¹.

Реймънд, Албърта, Канада

Палмира, Ню Йорк, САЩ

Майка ми бе изпълнила нейната част. Тя бе подготвила децата си с думи много подобно на тези на Алма, записани в Книгата на Мормон:

„И стана така, че той им каза: Ето, тука са водите на Мормон (защото така се наричаха те), и сега, като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегобите си, за да може те да са леки;

да, и сте готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намирате, даже и до смърт, за да може да бъдете изкупени от Бога и бъдете причислени към онези от първото възкресение, та да може да имате вечен живот,

сега аз ви казвам, ако това е желанието на сърцата ви, какво имате срещу това да бъдете кръстени в името Господне като свидетели пред Него, че сте встъпили в завет с Него, че ще Му служите и ще спазвате Неговите заповеди, за да може Той да излее по-изобилно Духа Си върху вас?

И сега, когато людете чува тези слова, те плеснаха с ръце от радост и възкликнаха: Това е желанието на сърцата ни“².

Може и да не сте плеснали с

ръце, когато за пръв път сте чули поканата да сключите завет чрез кръщение, но със сигурност сте почувствали любовта на Спасителя и по-силна решимост да помагате на другите заради Него. Мога да кажа „със сигурност“, защото тези чувства са поставени дълбоко в сърцата на всички дъщери на Небесния Отец. Това е част от вашето Божествено наследство от Него.

Преди да дойдете в този живот, сте били учени от Него. Той ви е помогнал да разберете и приемете, че ще имате трудности, изпитания и възможности, избрани точно за вас. Научили сте, че нашият Отец има план за щастие, за да ви помогне безопасно да преминете тези трудности и да помогнете на другите при техните трудности. Този път е отбелязан със завети с Бог.

Ние имаме свободата на избор да сключим и спазваме тези завети. Само малка част от Неговите дъщери имат възможността в този живот дори само да научат за тези завети. Вие сте едни от привилегированите. Вие, скъпи сестри, всички вие, сте дъщери в завета.

Небесният Отец ви е учил преди да се родите за преживяванията, които ще имате, когато Го напуснете и дойдете на земята. Били сте учени, че пътят обратно към Него няма да е лесен. Той е знаел, че ще

ви бъде твърде трудно да изменете пътя без помощ.

Благословени сте не само да намерите пътя да сключите тези завети в този живот, но и да сте заобиколени от сестри, които да помагат, които като вас са заветни дъщери на Небесния Отец.

Всички вие чувствате благословията да сте заедно тази вечер с Божии дъщери, които също са под завет да ви помагат и напътстват, както са обещали. Като вас съм виждал как заветни сестри спазват това обещание да утешават и помагат — и да го праят с усмивка.

Помня усмивката на сестра Руби Хейт. Тя бе съпруга на старейшина Дейвид Б. Хейт, който бе член на Кворума на дванадесетте апостоли. Той бе млад мъж, когато служеше като президент на кол Пало Алто в Калифорния. Той се молеше и се притесняваше за младите жени в клас Мая в неговия район.

Затова президент Хейт бе вдъхновен да помоли епископа да призове Руби Хейт да преподава на тези млади момичета. Той знаеше, че тя ще бъде свидетел за Бог, който да издига, утешава и обича момичетата в този клас.

Сестра Хейт бе с поне 30 години по-възрастна от момичетата, които учеше. Но и 40 години след като ги учи, всеки път, когато срещнеше съпругата ми, която е била едно от момичетата в този клас, тя протягаше ръка, усмихваше се и казваше на Кати: „О! Моето момиче от клас Мая“. Виждах не само усмивката ѝ. Чувствах дълбоката ѝ любов към една сестра, за която все още бе загрижена като за собствена дъщеря. Усмивката и топлото ѝ приветствие идваха от виждането на сестра и Божия дъщеря, която все още е на заветния път към дома.

Небесният Отец също ви се усмихва, когато види, че помагате на Негова дъщеря да върви по заветната пътека към вечния живот. И е доволен всеки път, когато се опитате да изберете правилното. Той вижда не само какви сте, но и какви можете да станете.

Може да сте имали земен родител, който е мислел, че можете да бъдете по-добри от това, което сте мислили, че можете да станете. Моятта майка бе такава.

Това, което не знаех, докато бях малък, бе следното: Небесният ми Отец, вашият Небесен Отец, вижда по-голям потенциал в децата Си, отколкото ние и дори земните ни майки виждаме в нас. И когато и да се движите нагоре по този път към вашия потенциал, това Го прави щастлив. И можете да почувствате одобрението Му.

Той вижда този величествен потенциал във всичките Му дъщери, където и да се намират. Това възлага голяма отговорност върху всяка от вас. Той очаква да се отнасяте с всеки човек, който срещнете, като с Божие дете. Това е причината Той да ни заповяда да обичаме ближните си както обичаме себе си и да им прощаваме. Чувството ви на доброта и прошка към околните са божественото ви наследство от Него, защото сте Негова дъщеря.

Всеки човек, когото срещнете, е Негово възлюбено духовно дете.

Като чувствате колко е велико да сте сестри, това, което сте мислели, че ви разделя, изчезва. Например, по-млади и по-възрастни сестри споделят чувствата си с очакването да бъдат разбрани и приети. Като дъщери Божии вие имате повече сходства, отколкото различия.

Затова, младите жени трябва да очакват приемането си в Обществото за взаимопомощ като една възможност да увеличат кръга сестри, които познават, уважават и обичат.

Същата тази способност да виждаме този потенциал може да нараства в семействата и при децата. Това става в семейните домашни вечери и програмите на Неделното училище за деца. Малките деца са вдъхновени да кажат велики и чудни неща, както когато Спасителят развърза езиците им, когато Ги учи след като бе възкресен³.

Макар и Сатана да атакува сестрите от по-малка възраст, Господ

издига сестрите към все по-високи нива на духовност. Например, младите жени учат майките си как да използват FamilySearch, за да намерят и спасят предци. Някои млади сестри, които познавам, избират да ходят рано сутрин в храмовете, за да извършват кръщения, като само духът на Илия ги подтиква за това.

Из мисиите по цялата земя сестри биват призовавани да служат като ръководители. Господ създаде нуждата от тяхната служба като докосна сърцата на още повече сестри да служат. Много президенти на мисии виждат как сестрите мисионерки стават все по-силни като проповедници и особено като помагачи ръководители.

Независимо дали служите на пълновременна мисия или не, вие придобивате същата способност да обогатите брака си и способността си да отгледате благородни деца, като следвате примера на велики жени.

Помислете за Ева, майката на всички живи. Старейшина Ръсел М.

Единението на Исус Христос прави възможен вечния живот за семействата. Тя бе сигурна, както можете да сте и вие, че като спазва заветите си с Небесния си Отец, Изкупителят и Светият Дух ще помагат на нея и семейството ѝ през всички скърби и разочарования, които ще дойдат. Тя знаеше, че може да Им се довери.

„Уповавай на Господа от все сърце, и не се облягай на своя разум.

Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя пътеките ти“⁷.

Знам, че Ева е преживяла скърби и разочарования, но знам и че тя е намерила радост в знанието, че тя и семейството ѝ могат да се завърнат да живеят с Бог. Знам че много от вас, които сте тук, преживявате скърби и разочарования. Оставям ви благословията си, че подобно на Ева, вие можете да изпитвате същата радост по пътя към дома.

Имам силно свидетелство, че Бог Отец се грижи за вас с любов. Той обича всяка една от вас. Вие сте Негови дъщери в завета. Тъй като ви обича, Той ще ви даде помощта, от която се нуждаете, за да вървите нагоре по пътя към Неговото присъствие и да помагате на околните.

Знам, че Спасителят заплати цената за всички наши грехове и че Светият Дух свидетелства за истината. Почувствахте тази утеха на това събрание. Имам свидетелство, че всички ключове, които обвързват свещени завети, са възстановени. Президент Томас С. Монсън, нашият жив пророк, ги държи и използва днес. Оставям тези думи на утеха и надежда към вас, Неговите възлюбени заветни дъщери, в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 68:25–27.
2. Мосия 18:8–11.
3. Вж. 3 Нефи 26:14.
4. Ръсел М. Нелсън, „Constancy amid Change“, *Ensign*, ноем. 1993 г., с. 34.
5. Авраам 5:14.
6. Моисей 5:11.
7. Притчи 3:5–6.

Нелсън казва следното за Ева: „Ние и цялото човечество сме благословени завинаги заради голямата смелост и мъдрост на Ева. Като вкуси първа плода, тя направи това, което трябва. Адам бе достатъчно разумен да направи същото“⁴.

Всяка дъщеря на Ева има потенциала да донесе същата благословия на семейството си, като Ева на нейното. Тя е толкова важна при установяването на семействата, че за нейното създаване знаем следното: „И Боговете казаха: Да направим подходящ за човека помощник, защото не е добре човекът да бъде сам, ето защо Ние ще направим подходящ за него помощник“⁵.

Не знаем цялата помощ, която Ева оказва на Адам и децата си. Но знаем за един велик дар, който е дала, който всеки от вас може да даде: тя помогна на децата си да видят пътя към дома, когато този път изглеждаше труден. „И Ева, жена му, чу всичко това и се зарадва, казвайки: Ако не беше поради прегрешението ни, никога нямаше да имаме потомство и никога нямаше да познаваме доброто и злото, нито радостта от изкуплението ни, нито вечния живот, който Бог дава на всички, които се подчиняват“⁶.

Имате нейния пример, който да следвате.

Чрез откровение Ева видя пътя обратно към Бог. Тя знаеше, че

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания, разказани в речи на общата конференция, може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ ИСТОРИЯ

Нийл Л. Андерсън	(18) Една млада жена отстоява традиционния брак, въпреки че ѝ се подиграват и я обиждат.
М. Ръсел Балард	(78) М. Ръсел Балард „стига докрай“ с Барбара Боуън, която среща на танци в университета, започва да излиза на срещи и накрая сключва брак с нея. Едно осемгодишно момче кани свой приятел и семейството му на отворени врати в района му в Буенос Айрес.
Дейвид А. Беднар	(87) Един пикап получава сцепление в снега след като е тежко натоварен с дърва за огрев.
Линда К. Бъртън	(122) Една млада жена във Филипините остава вярна на заветите си. Една японска сестра на гости в Корея учи мисионерите.
Куентин Л. Кук	(44) Вилейт Кимбал пише на съпруга си за „величественото учение“ за кръщението за мъртвите според откровенията, дадени на Джозеф Смит.
Хенри Б. Айринг	(22) Хайнрих Айринг емигрира в Америка, присъединява се към Църквата, отслужва вярно три мисии и оставя на семейството си наследство от надежда. (62) Хенри Б. Айринг се влияе от героите на детството си: баща му, ръководител в Аароновото свещеничество, войник във военноморския флот на САЩ и бейзболния играч Джо Димаджио. (125) Четиридесет години след като е призована да учи Кати Джонсън (бъдещата съпруга на Хенри Б. Айринг), Руби Хейт продължава да изразява обич и загриженост за нея.
Доналд Л. Халстром	(53) Въпреки физическите си ограничения, един верен мъж в Индия отслужва мисия и се подготвя със семейството си да бъде запечатан в храма Хонг Конг Китай.
Джефри Р. Холанд	(6) Две сестри мисионерки отминават без да кажат нищо на един мъж, който ги псува, замерва с храна и се опитва да удари една от тях.
Томас С. Монсън	(66) Един 18-годишен моряк от военноморския флот се моли всяка вечер, въпреки подигравките на колегите му. Един млад мъж свидетелства по време на събрание за причастие, но по-късно същия ден го виждат да пуши цигара. (91) Две жени стават доживотни приятелки след като едната помага на другата в работата ѝ като шивачка в една шивашка фабрика. Пътниците в един самолет не се оплакват, когато самолетът бива отклонен, за да вземе едно ранено момче и да го откара до болницата. Една жена съжалява, че не е позволила на един съсед да мине направо през имота ѝ.
Ръсел М. Нелсън	(29) Дъщерята на Ръсел М. Нелсън показва смелост и вяра, докато умира от рак.
Бони Л. Оскарсън	(119) Едно младо момиче научава радостта от службата към другите, когато тя и майка ѝ се грижат за една жена с множествена склероза. Една 81-годишна сестра е призована да споделя мъдростта, опита и примера си като съветничка в клас Мая на Младите жени.
Бойд К. Пакър	(94) Бойд К. Пакър получава духовно проявление за истинността на Евангелието, докато се моли в един бункер през Втората световна война.
Роналд А. Расбанд	(9) Една петокласничка е застигната от торнадо и е защитена от ангели.
Линда Ш. Рийвз	(15) Линда Ш. Рийвз учи дъщеря си как да получи облекчение чрез Единението на Спасителя след като дъщеря ѝ вижда притеснителни изображения по телевизията.
Рандал Л. Рид	(56) Един млад мъж решава да отслужи мисия, вместо да се ожени, след като разбира кой е бил в доземния живот.
Ричард Дж. Скот	(32) Любовта и примерът на бабата и бъдещата съпруга на Ричард Дж. Скот му помагат в духовния му напредък.
Джийн А. Стивънз	(81) Джийн А. Стивънз е подтикната да предложи да вземе в колата си един млад мъж, който е изпсунал автобуса си от училище до къщи. Членове на семейство Гатрел се държат здраво за Евангелието, след като на брат Гатрел е поставена диагнозата неизлечим рак.
Гари Е. Стивънсън	(84) Олимпийката Ноел Пикъс-Пейс, която е член на Църквата, печели сребърен медал в дисциплината скелетон след години тренировки и подготовка. Олимпийката Тора Брайт, която е член на Църквата, показва Христова любов, като прегръща една изнервена състезателка в дисциплината халфпайп.
Майкъл Джон У. Те	(106) Една 73-годишна филипинка остава вярна на Евангелието, след като земетресение и тайфун убиват семейството ѝ.
Уйлям Р. Уокър	(97) Робърт и Мария Харис се присъединяват към Църквата и остават верни на Евангелието въпреки трудностите и раздялата.
Клаудио Д. Сивик	(39) Клаудио Д. Сивик поема по грешна пътека, след като последва друг планинар.
У. Крейг Зуик	(41) У. Крейг Зуик и съпругата му изразяват любов един към друг, след като тя скача с бебето им от изпълнената с пушек кабина на камиона им.

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Може да използвате някои от следните изявления и въпроси като отправна точка за дискусия или лично размисление.

За деца

- Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство, учи, че можем да изберем да сме благодарни, независимо от това какви трудни неща се случват в живота ни (с. 70). Ако сме благодарни, това ще ни помогне да сме по-щастливи и мили и да имаме вяра и доверие в Бог. Как се чувствате, когато сте благодарни? Какво можете да направите, за да изпитвате благодарност всеки ден?
- Бони Л. Оскарсън, обща президентка на Младите жени,

разказва за Сара, младо момиче, което ходи с майка си да помага на Бренда, жена с множествена склероза. Сара разресва косата на Бренда, нанася лосион на ръцете ѝ, масажират нейните пръсти и ръце и ѝ помага да прави упражнения (с. 119). Помислете за начини, по които можете да служите. Дори като сте малки, има много неща, които можете да правите.

- Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли учи как един колар използва хомот и юзда, за да може нежно да

насочва и води два коня, впрегнати заедно (с. 100). Коларят знае най-добре, а конят следва насоките на коларя, също както Господ знае кое е най-добро за нас, и ние можем да бъдем щастливи, когато Го следваме. Хомотът и юздата са като подтиците на Светия Дух. Кога сте чувствали Светия Дух да ви напътства? Какво бе усещането?

- Джийн А. Стивънз, първа съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца, разказва една история за момче, което е изпуснало последния автобус за деня и върви към вкъщи (с. 81). След като разбира колко много път му остава, то се уплашва и коленичи за молитва. Минутите по-късно сестра Стивънз се чувства подтикната от Духа да спре и му помогне. Може ли да си припомните случаи, когато Небесният Отец е отговарял на молитвите ви? По какъв начин сте помогнали да се отговори на нечия молитва?

За младежи

- Президент Томас С. Монсън учи, че трябва да имаме „смелост да кажем „не“, когато е необходимо, смелост да кажем „да“, когато е правилно, смелост да направим правилното нещо, защото е правилно“. Докато изучавате неговата реч (с. 66), помислете за трудностите, пред които сте изправени. Какво смятате да направите, за да развиете този вид смелост?
- Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли ни напомня, че ако обичаме Спасителя, ще спазваме заповедите Му и ще обичаме другите както и Той ги обича (с. 6). Дори ако правим това, ние трябва да сме готови да защитаваме вярванията ни „с доброта и състрадание“. Познавате ли някой, който не е съгласен с вашите вярвания? Как можете да проявите уважение, докато обсъждате и защитавате тези вярвания?

- Няколко говорители говориха директно на младежите. Например старейшина Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли, даде на младежите няколко предложения за това как да преодоляват „духовните вихрушки“, като например намиране на спокойствие в храма (с. 18). Докато четете неговата и други речи от общата конференция, може да записвате идеите си за това как да останем силни.
- Една от големите злини днес е порнографията. Линда Ш. Рийвз, втора съветничка в общото президентство на Обществото за взаимопомощ, каза, че най-добрият филтър срещу такова зло е дълбокото и силно свидетелство за Евангелието на Исус Христос (с. 15). Колко силен е личният ви филтър? Какво можем да направим, за да го усилим?

За възрастни

- Президент Томас С. Монсън учи, че когато разберем „несравнимия дар“ на Единението, сме изпълнени с любов към Небесния Отец, Спасителя и всички Божии

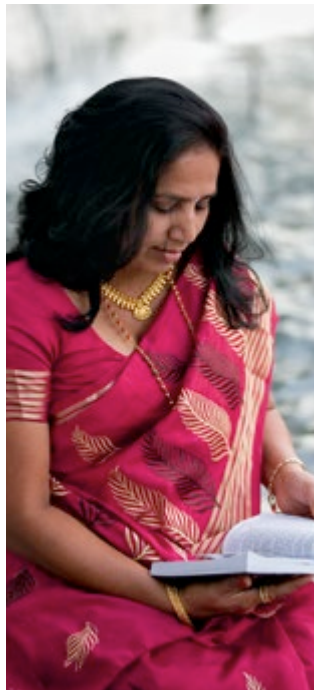
чеда (с. 91). По какъв начин това знание подобрява Вашето изучаване на живота и Единението на Спасителя по време на личното и семейното изучаване на Писанията и по време на урок на църква?

- Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство, казва, че дължи голяма част от щастието си на един пращядо, който се е присъединил към Църквата, служил е вярно и е останал непоклатим до края, оставяйки на семейството си наследство от надежда (с. 22). Може да направите списък на

всички в семейството си и да запишете от кои завети и обреди се нуждаят те, за да продължат по пътя на завета. Създайте план да помогнете на семейството си да получат следващия си завет. Може да намерите начини вашите завети да играят по-значима роля в живота ви, за да може да дадете на семейството си наследство от надежда.

- Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли заявява, че негодите може да ни накарат да разчитаме на „заслугите, милостта и благодатта на Светия Месия“, който „ще ни помогне да носим бремето си с лекота“ (с. 87). Докато четете неговата реч и речите, започващи на с. 9, 18, 70, 81 и 106, помислете за начини, по които Спасителят и Неговото Евангелие могат да ви помогнат да се изправите пред трудностите в живота.
- Програмата за младежите през май набляга на пророци и откровение. Като част от евангелските си обсъждания с младежите у дома и на църква, може да изучите речите на старейшина Лорънс Е. Корбридж (с. 103) и Маркос А. Айдукайтис (с. 108) от Седемдесетте, като търсите отговори на следните въпроси: Защо противниците на Джозеф Смит не го оставили на мира? Как можем да разпознаем истината в един свят, който все повече атакува евангелските учения? ■

На общата конференция е отбелязан напредък в строежа на храмове, подкрепени са нови служители

През изминалите шест месеца „делото на Църквата напредна безпрепятствено“ - каза президент Томас С. Монсън във встъпителните си думи по време на 184-тата годишна обща конференция на Църквата.

Припомняйки си освещаването на храма Гилбърт Аризона на 2 март 2014 г. и в очакване на скорошното освещаване на храма Форт Лоудърдейл Флорида и завършването и освещаването на храмове в много части на света през 2014 г. и 2015 г., президент Монсън отбеляза, че когато всички досега обявени храмове бъдат завършени, Църквата ще разполага със 170 действащи храма по целия свят.

„Въпреки че в момента наблюдаваме на усилията ни да довършим досега обявените храмове и няма

да обявяваме веднага други нови храмове“ - каза той - „ще продължим процеса по определянето на нуждите и намирането на места за нови храмове. Обявленията за тях ще бъдат направени в бъдещи общи конференции. Ние сме хора, строящи храмове и посещаващи храмове“.

По време на конференцията бяха подкрепени един нов член на президентството на Седемдесетте, четири нови висши ръководители, ново общо президентство на Неделното училище и 42 областни седемдесетници.

Старейшина Лин Г. Робинз бе призован в президентството на Седемдесетте.

Старейшина Йорг Клебингат от Киев, Украйна и старейшина Ши Хонг (Сам) Уонг от Хонг Конг,

Китай, бяха подкрепени да служат в Първия кворум на Седемдесетте. Старейшина Лари С. Кейчър от Мидуей, Юта и старейшина Уго Е. Мартинез от Аресибо, Пуерто Рико, бяха подкрепени за членове на Втория кворум на Седемдесетте.

Старейшина Тад Р. Калистър, който е служил в президентството на Седемдесетте и като член на Втория кворум на Седемдесетте, бе подкрепен за общ президент на Неделното училище, заедно с Джон С. Танър и Девин Г. Дюран като първи и втори съветници.

За пълния списък на подкрепените и освободените вж. с. 26–27, а биографиите на старейшина Робинз, новопризованите седемдесетници и общото президентство на Неделното училище започват от с. 141.

Седмица преди общата конференция в Центъра за конференции се проведе първото общо събрание на жените — за всички жени, млади жени и момичета на възраст минимум 8 г. —. Това събрание замества досегашното общо събрание на Обществото за взаимопомощ и общо събрание на Младите жени. Всички речи от събранието на жените се намират на с. 116–128.

Също така, преди конференцията бе реорганизиран общия борд на Младите жени, като за пръв път не са призовани само сестри в Солт Лейк Сити, а също и от Перу; Южна Африка; Япония; Бразилия и Бруклин, щата Ню Йорк, САЩ. Можете да прочетете биографии и да видите снимки на lds.org/callings/young-women.

„Спасителят донесе на тази земя едно послание на любов и доброжелателство за всички мъже и жени“ - каза президент Монсън в края на общата конференция. „Нека винаги следваме Неговия пример“. Той увери членовете на Църквата и другите слушатели, че „Небесният Отец е зарижан за нас. Той ще ни напътства и благославя, ако вярваме в Него и Му се доверяваме“. ■

КАНЯТ СЕ ХУДОЖНИЦИ ЗА УЧАСТИЕ В КОНКУРС

Музеят за Църковна история кани художници светии от последните дни да създадат нови художествени творби за 10-ия Международен конкурс за изкуство. Художниците са насърчени да използват талантите си да създадат изкуство, което отразява темата на изложбата: „Разкажи ми истории за Исус“. За този конкурс творбите трябва да наблягат само на истории от Новия завет.

Подробности и онлайн регистрация са на разположение на lds.org/artcomp, а художниците, които се регистрират, ще получат там допълнителна информация. Ще бъдат приемани творби от 3 ноември 2014 г. до 27 февруари 2015 г. Приемат се всички художествени средства, стилове и културни подходи. Участниците трябва да са на възраст минимум 18 г. Участващите творби ще бъдат разгледани от жури и избраните творби ще бъдат изложени в Музея за Църковна история и в Интернет от началото на октомври 2015 г.

ОБУЧЕНИЕ ЗА СПОМАГАТЕЛНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ ЩЕ БЪДЕ НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ НА LDS.ORG

За да може да се задоволят нуждите на разрастващата се Църква, общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Неделното училище за деца, Младите жени, Младите мъже и Неделното училище възнамеряват да предоставят по Интернет всяка година световно обучение. Очаква се това обучение да бъде налично на много езици в LDS.org в средата на всяка година.

Преустановени са събранията за обучение на ръководители на спомагателните организации, които се провеждаха досега в Солт Лейк Сити във връзка с априлската обща конференция. Общите президентства на спомагателните организации и техните бордове ще продължат да предоставят лично обучение на многоколони събрания, съгласно планираното.

Нов филм ще създаде възможност за Запознаване с мормоните

Понякога не ви ли се иска да имаше прост начин, по който да покажете на другите, че светиите от последните дни са просто обикновени хора, които намират цел и насока, докато съсредоточават живота си върху Исус Христос? Скоро ще излезе един нов документален филм от Църквата, който да ви помогне да направите това.

Запознаване с мормоните започва с един забавен поглед към това как членовете на Църквата са често погрешно възприемани от другите. След това се представят шест семейства, като всяко от тях споделя лични преживявания и описва как Евангелието помага в живота им. Това са:

Епископът. Джърмейн Съливън и съпругата му Кемби от Атланта, щата Джорджия, САЩ, работят за създаването на единство в една разнородна общност, докато отглеждат тримата си малки синове.

Треньорът. Кен Ниуматалоло, главният треньор на отборът по американски футбол на Американската военноморска академия в Анаполис, щата Мериленд, САЩ и неговата съпруга, Барбара, с подкрепата на техните деца и останалите треньори спазват неделния ден свят.

Бонбоненият бомбардировач. Гейл Халвърсен, 93-годишен ветеран от Втората световна война и съпругата му Лорейн, на 90 г., от Амадо, щата Аризона, САЩ, напомним на децата за ценността на службата. Брат Халвърсен, който все още е пилот, пуска бонбони от самолет, също както го е правил по време на Берлинския въздушен мост след войната.

Борецът. Каролина Марин, кикбоксорка от Сан Хосе, Коста Рика и

На отворените врати за участниците президент и сестра Ухторф приветстват Каролина Марин от Коста Рика.

нейният треньор и съпруг, Милтън, балансират ролите си като съпрузи и родители на малки деца с любовта си към състезанията.

Хуманитаристът. Бишну и Мангала Адикари от Катманду, Непал, почитат вярванията и наследството на родината си. Брат Адикари е инженер, който е построил пътища, училища и системи за чиста вода, които са благословили много малки общности.

Мисионерската майка. Крейг и Доун Армстронг и синът им Антъни от Солт Лейк Сити, щата Юта, САЩ, разказват как сестра Армстронг била бездомна самотна майка, която срещнала мисионерите. Евангелието, което те споделили, ѝ помогнало да преобърне живота си. По-късно тя се омъжила за Крейг и историята стига до началната точка, когато Антъни отива на пълновременна мисия в Южна Африка, за да споделя Евангелието, което толкова е благословило майка му.

Запознаване с мормоните ще се излъчва в Мемориалната сграда Джозеф Смит в Солт Лейк Сити, щата Юта и на други места, които предстои да бъдат определени. ■

Преподаването в Църквата трябва да следва примера на Христос

Опитваме се да следваме примера на Спасителя за преподаване“ - каза новият общ президент на Неделното училище, Тад Р. Калистър след общата конференция.

Това означава да се задават вдъхновени въпроси, които помагат на хората да се обърнат във вярата, каза той. Целта е „да им се помогне да разбират и чувстват Духа на Евангелието в живота си“.

Той каза, че е впечатлен от *Come, Follow Me*, онлайн програмата за младежи, която включва най-скорошните речи от общата конференция, а също и видеоклипове, създадени от Църквата. Участието е заменило лекциите, каза той и „има определена промяна от просто преподаването на урок до опит да се адаптира той за нуждите на учениците в урока“.

Той допълни, че *Come, Follow Me* помага за постигането на обръщане във вярата, а не само предаване на информация. „Мисля, че ще възпита-ме едно поколение младежи, които ще са най-добрите учители на света, най-добрите родители на света“ - каза той, - „защото сега те имат това преживяване като младежи и не трябва да чакат, докато станат възрастни ... да открият какво може да бъде ефективното преподаване и разбиране“.

Исус Христос е най-великият Учител, каза брат Калистър и нашето преподаване в Църквата трябва да довежда хора при Христос. Подчертавайки необходимостта да се преподава учението ясно и сбито, той каза, че „винаги, когато се опитваме да подражаваме на Спасителя, сме на прав път“. ■

ПУБЛИКАТА НА MORMON CHANNEL СЕ УВЕЛИЧАВА

Милиони слушатели и зрители по целия свят се радват на Mormon Channel, който се излъчва на английски и испански по 24 часа на ден, седем дни в седмицата, от Храмовия площад в Солт Лейк Сити, щата Юта, САЩ.

Този официален медиен канал на Църквата стартира преди пет години. Много светии от последните дни обичат да споделят съдържанието му с други членове и с нечленове. Съдържанието е без реклами и включва три радиострийма с говор и музика и кратките видеоклипове Mormon Messages.

Можете да намерите Mormon Channel на mormonchannel.org и също в YouTube, iTunes, Roku, Tumblr, Facebook и Twitter. Предлагат се и безплатни приложения за потребители на iOS и Android.

Учения за нашето време

От май 2014 г. до октомври 2014 г. уроците в Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ в четвъртите недели трябва да се изготвят от една или повече речи, произнесени на общата конференция през април 2014 г. През октомври 2014 г. може да се избират речи или от общата конференция през април 2014 г. или октомври 2014 г. Президентите на кол и окръг могат да изберат кои речи да бъде използвани в техните области или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон.

Участниците в уроците през четвъртите недели се насърчават да изучават предварително избраните речи. Речите от конференциите са на разположение на много езици на conference.lds.org. ■

Технологиите и социалните медии увеличават достъпа на целия свят до общата конференция

В допълнение към над 100 000-те души, които участваха в петте сесии на 184-тата годишна обща конференция в Центъра за конференции в Солт Лейк Сити, щата Юта, САЩ, милиони други хора гледаха или слушаха сесиите на 95 езика чрез телевизия, радио, сателит и Интернет излъчвания.

Въпреки че Центърът за конференции в Солт Лейк Сити да побира 21 000 души, публиката за общата конференция се простира по целия свят, тъй като милиони членове на Църквата и други хора също се включват. От над 50 години Църквата превежда конференцията на

много езици. Днес технологиите правят възможно живото предаване в над 200 страни по света.

Освен излъчванията в местните сгради за събрания, Църквата излъчва конференцията на живо по LDS.org, BYUtv, BYUtv International, the Mormon Channel, Roku, Facebook и YouTube. Гледането по Интернет по време на общата конференция през октомври 2013 г. нарасна приблизително с 30 процента, в сравнение с предишната конференция.

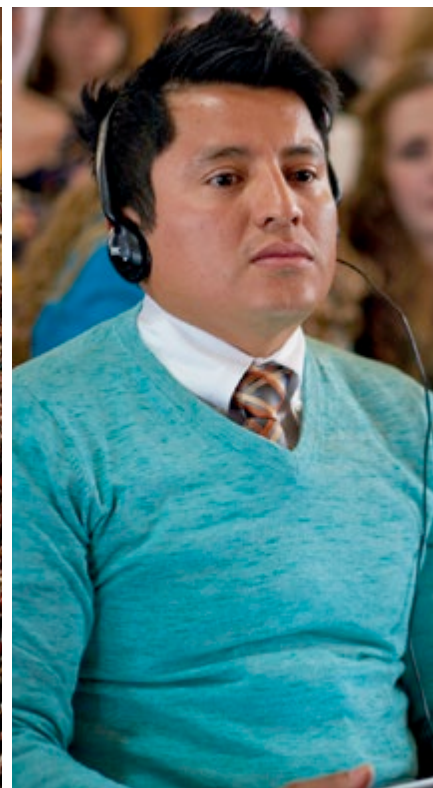
Мнозина участват в общата конференция чрез социалните медии. Порой от твитове с хаштага #ldsconf се публикуват в Twitter по време на

всяка от петте сесии на конференцията, което прави общата конференция една от най-обсъжданите теми в Twitter през това време. Например, през октомври 2013 г. бяха публикувани 155 000 твитове, свързани с общата конференция. (Всеки твит представлява отделен коментар със 140 или по-малко знака).

Посредством официалните си канали в социалните медии Църквата публикува на живо послания от конференцията на много езици и насърчава другите да споделят тези послания. По време на общата конференция през октомври 2013 г. много допълнителни зрители гледаха или слушаха посланията на общата конференция след виждането на публикация в някоя социална медия. Споделяни са публикации на английски, испански и португалски.

Конференцията сега е достъпна за още по-голяма публика. ■

Конференцията вече може да се гледа от по-широка публика, благодарение на технологиите и социалните медии.

Уеб страници разказват за служба и вяра

Светии от последните дни предоставят служба и споделят вярата си по целия свят. Отчети за такива дейности се появяват в националните новинарски страници, които редовно се обобщават на newsroom.lds.org, официалният ресурс на Църквата за новинарските медии и обществеността.

В Тихоокеанския регион светии от последните дни доставиха вода, храна, триони, водни филтри, генератори и други материали от първа необходимост, за да помогнат на хората от Тонга след опустошението от тропическия циклон Йън. В Самоа младежи от Църквата се

присъединиха към мултиденоминационна дейност с духовно насърчение, музика, танци и спорт.

В Бразилия членове на Църквата, носещи тениски с надписа „Мормонски помагачи ръце“, помогнаха при почистването и разпределянето на помощите след като наводнение засегна местните квартали и фирми и остави мнозина без дом. На друго място членове помогнаха при раздаването, когато Църковната хуманитарна служба дари 211 инвалидни колички на хора със специални нужди. Продължаващото дарение в Бразилия сега наброява близо 700 колички.

В Гватемала над 500 светии от последните дни се събират, за да помогнат в засаждането на 1 944 дървета.

В Африка национални и международни организации работиха заедно с LDS Charities, хуманитарната организация на Църквата, в първата национална кампания в Гана за елиминиране на едрата шарка и рубеолата чрез имунизирването на децата от бебета до 14-годишна възраст. В Нигерия и Гана ден на Помагачите ръце помогна на хиляди хора в 100 общности, защото светии от последните дни на всякаква възраст се обединиха да изградят мостове, посадят дървета, плевят, боядисват постройки и почистват и разкрасяват околностите си. В Зимбабве над 60 младежи от Църквата доброволно дариха кръв. А в Южна Африка Нозибеле Маканда, светия от последните дни и майка на шест деца, бе избрана за кметица на Куинстаун, град с население 200 000 души.

В Централна Америка над 500 младежи от Църквата в Гватемала работиха с местното правителство по засаждането на 1 944 дървета. В Коста Рика сгради за събрания на Църквата станаха събирателни пунктове за мляко и 370 доброволци от Църквата помогнаха за доставянето му до супермаркети, които участваха в дейност за осигуряване на хора в нужда.

А в Канада светии от последните дни работиха с Християно-юдейския диалог на Монреал (Квебек), за да изготвят видео интервю преди правителствено заседание за ценностите. Интервюираните говориха в подкрепа на отдадеността на общността към уважение, разбиране, толерантност и религиозна свобода, подчертавайки, че религията продължава да е важна в живота на много жители на Квебек.

За списъка на международните национални новинарски сайтове на различни езици вж. mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

Посетителският център на храма Мексико Сити включва много експозиции, които учат на евангелски истини и укрепват семействата.

Посетителският център към храма Мексико Сити отваря отново врати

През месеца след повторното му отваряне над 30 000 гости посетиха Посетителския център на храма Мексико Сити, който претърпя двегодишен ремонт и разширяване. Всички експозиции сега са на испански и включват оригинални материали, създадени специално за мексиканската публика. Обновеният център е първият посетителски център, който включва цяла изложбена

част, която е предназначена за преподаването на евангелски принципи на деца.

Този посетителски център е третият по големина от 17-те такива центрове, повечето от които са разположени близо до някой храм или църковно исторически обект. В момента се строи един посетителски център към храма, който се строи в Рим, Италия. Такива центрове има в

Англия, Нова Зеландия, Хаваи и девет щата в континенталната част на САЩ. Центровете, създадени да приветстват активни и неактивни светии от последните дни, а също и хора от други религии, не само запознават хората с Църквата, но и им помагат да разберат нейните вярвания и подтикват желание да научат повече за Спасителя и за Възстановяването на Евангелието. Те представят и послания, които укрепват семействата.

Мексико е опора за Църквата с неговите над 1,2 милиона членове, над 200 кола и 12 храма. ■

Докато са в Център за обучение за мисионери, мисионерите се обучават как да преподават Евангелието на Исус Христос.

Центрове за обучение на мисионери помагат за ускоряването на делото на спасението

Петнадесет центъра за обучение на мисионери по целия свят предоставят обучение на над 85 000 мисионери от 143 страни. 1 600 инструктори обучават на общо 55 езика мисионерите, които след това служат до две години в 405 мисии в над 150 страни.

С нарастването на броя на мисионерите откакто през октомври 2012 г. се промениха възрастовите изисквания, центровете за обучение на мисионери обслужват по-голям от всякога брой мисионери. Слънцето никога не залязва над обучението, тъй като има поне един център за обучение на мисионери във всяко полукуълбо.

Мисионерите обикновено пристигат в Центъра за обучение на мисионери с основа от

религиозно познание, придобита от обучение у дома и в Църквата. Центровете предоставят допълнително обучение, което включва как се преподава като Спасителя и как да се канят хора да Го следват. Мисионерите упражняват ситуации на преподаване; където е приложимо, получават езиково обучение; слушат всяка седмица речи от църковни ръководители и от персонала на центъра и участват във възможности за служба.

Най-големият Център за обучение на мисионери се намира в Прово, щата Юта, САЩ. Той предоставя обучение на 55 езика за хиляди мисионери. Вторият по големина Център за обучение на мисионери се намира в Мексико Сити, Мексико. През

юни 2013 г. той бе преместен от по-малка сграда в един 90-акров комплекс, на който досега се намираше една частна гимназия на Църквата: Бенемерито де лас Америкас. Предишният комплекс можеше да поеме 125 мисионери наведнъж, а новият може да поеме над 1 000.

Допълнителни центрове за обучение на мисионери има в Буенос Айрес, Аржентина; Сао Пауло, Бразилия; Сантяго, Чили; Богота, Колумбия; Санто Доминго, Доминиканска Република; Престън, Англия; Акра, Гана; Гватемала Сити, Гватемала; Окланд, Нова Зеландия; Лима, Перу; Манила, Филипини; Йоханесбург, Южна Африка; и Мадрид, Испания. ■

Църквата прилага принципи на благосъстоянието при възстановяването на Филипините

Доброволци заковат шперплат към рамката на една нова къща в Таклобан, Филипини.

Месеци след като тайфунът Хайян удари Филипините през ноември 2013 г., унищожавайки близо 1,2 милиона домове и убивайки над 6 200 души, Църквата продължава да предоставя помощ, като променя усилията си от спешна на дългосрочна помощ. Една особено успешна дейност включва доброволци, които са се научили да строят домове за хората, които все още са без подслон.

Следните членове на общността, засегнати от бурята, са сред хората, изразили благодарност за помощта, която са получили от Църквата, без да бъдат светии от последните дни:

- Една жена, която намерила подслон в една мормонска сграда за събрания по време на тайфуна, открила след това, че домът ѝ е бил унищожен, когато кокосови палми паднали върху него. Тя и семейството ѝ нямали средствата да го поправят, но доброволци ѝ помогнали да построи нова къща и сега тя помага на друго семейство да си построи дом. „Научих се да работя заедно с онези, които са в нужда, за да може да се съвземем заедно от тайфуна“ - казва тя.
- Един мъж, който загубил работата си, когато фирмата, в която работил, била унищожена, сега се учи да строи домове за семейството си и за други хора. „Знаем,

че трябва да си помагаме един на друг, за да може тази работа да се свърши по-бързо“ - казва той, добавяйки, че е благодарен за помощта на Църквата.

Председателстващият епископ Гари Е. Стивънсън казва, че едновременно с грижата за бедните и нуждаещите се „ние виждаме сега и принципа на независимост в действие и това е доста удивително“. Той казва: „Едно от нещата, които се опитваме да правим, е да осигурим материалите, а получателите да осигурят труда. Всеки, който получава подслон, работи и по изграждането на този подслон“.

Местните църковни ръководители и хуманитарните представители се срещат с местни обществени ръководители, за да предоставят професионално обучение и квалификация на хора, които са научили дърводелски умения. Използвани са средства от Кредитния фонд за образование, за да може да се доведат 20 майстор дърводелци да помогнат за обучението, като 2 000 от 3 000-те планирани къщи са вече завършени.

Местни чираци демонстрират наученото от тях като построяват 10 подслона, за да получат правителствен сертификат и комплект инструменти от Църквата, с които да могат да си намерят доходоносна работа. Има толкова остра нужда от

строителни работници, че Католическите служби за помощ се съгласиха да наемат стотици дърводелци, обучени от Църквата.

Епископ Стивънсън каза, че 500 членове на Църквата са присъствали на събрание, където църковни ръководители описали обучението за работа и квалификацията „и, когато това им бе описано, те избухнаха в аплодисменти и в сълзи, знаейки, че вече има начин ... да издържат семействата си“.

Църквата работи и с няколко други благотворителни организации, а също и с филипинското правителство, при продължаващите усилия да се доставя храна, вода, медицински средства, санитарни комплекти, генератори, набори за строеж на домове, набори за готвене, екипировка за риболов и семена за посев.

Църквата е научила, че най-ефективният начин да се реагира на бедствия е да се работи на място, като необходимите материали се закупуват в засегнатата страна, възможно най-близо до бедствието. Това не само че помага стоките да са подходящи за мястото, но и помага за изграждането на влошената местна икономика.

Членовете по целия свят са насърчени да се молят за хората в райони на бедствие, и да увеличават даренията си от пост или даренията си към хуманитарния фонд на Църквата. ■

Инициатива за чиста вода помага на милиони в Африка

О т повече от две десетилетия Църквата се занимава с проекти за чиста вода в над 100 страни. Само в Африка тези проекти са благословили живота на над четири милиона души, като са осигурили кладенци, водосъхранение и системи за доставяне и пречистване на вода.

Един такъв проект се извърши на остров Идуго, близо до Мозамбик. Повечето от 15 000-те души, които живеят на острова работят в семейни ферми, ловят риба във водите на заобикалящия ги Индийски океан или работят на солниците, за да добиват сол от морската вода. Островът няма течаща вода, електричество, пътища или превозни средства. Достъпът до острова е чрез ръчно изработени лодки или издъбани канута.

От векове единствените водоизточници на Идуго са били плитки кладенци, изкопани ръчно. Кладенците непрекъснато се засипват със седименти и отпадъци. Те осигуряват кална, труднодостъпна вода. По време на дъждовния сезон водата става замърсена, причинявайки холера, диария и други болести.

Когато хуманитарните мисионери на Църквата чуват за условията на Идуго, те се срещат с обществените ръководители там. Заедно те изработват план за Хуманитарните служби на Църквата да осигури материали, инструменти и инструкции за построяването на 10 циментови кладенци със стоманени капаци, всеки от които може да обслужва

На остров Идуго, Мозамбик, селяни и местни ръководители присъстват на церемония, на която официално започва общественото ползване на кладенците.

1 000 души. Мисионерите трябва да предоставят хигиенно и санитарно обучение, а селяните трябва да предоставят всичкият необходим труд за изграждането и поддръжката на кладенците.

От една отправна точка на сушата четири самосвала с чакъл, 300 торби цимент, два камиона пясък, стоманена арматура и излети стоманобетонни форми са отнесени с ферибот до островите. След това материалите се пренасят из острова пеша или с ръчни колички. Няколко членове на Църквата от Куелимане, Мозамбик, лагеруват на острова в продължение на три месеца, за да помагат при обучението и строежа.

Кладенците са предназначени да допускат оттичане на дъждовна вода, като премахват замърсяването. В някои общности жителите построяват дървени огради и тухлени пътеки около кладенците, като използват тухли, които са се научили да правят сами с материали, дарени от Църквата.

На официалните церемонии собствеността на кладенците се прехвърля на жителите на всяко село. Няколко от жителите, които са работили по кладенците, изразяват благодарност за новопридобитите

си умения — правене на тухли, работа с цимент и укрепването му със стомана и използването на инструменти — които ще им помогнат да си намерят допълнителна работа. Други изразяват благодарност за възможността да научат ръководни умения.

При приключването на следващия дъждовен сезон не се отчитат никакви водопреносими заболявания в селата с кладенци.

Според данните на Световната Здравна Организация, повече от 1 милиард души по света нямат достъп до чиста питейна вода. Благодарение на инициативата на Църквата за чиста питейна вода, този брой е намален чрез един процес, който включва членове на общността в планирането и осъществяването на проекти, предоставянето на труд за изграждането на необходимите съоръжения, получаване на обучение и поддръжката на завършените ресурси.

Освен проекти за чиста питейна вода из Африка, Църквата спонсорира инициативи за чиста питейна вода в Азия, Централна Америка, Източна Европа, Индия, Индонезия, Тихоокеанските острови, Южна Америка, Югоизточна Азия и други места по света. ■

Старейшина Лин Г. Робинз

*Президентство на
Седемдесетте*

О ткакто е призван за висш ръководител през април 1997 г., старейшина Лин Г. Робинз се наслаждава на „сладката благословия да се запознае със светии по целия свят“.

„Чувствах незабавна връзка с хората, където и да отидеш“ - казва той.

Старейшина Робинз се надява да продължи да се среща със светии от последните дни, докато служи като член на президентството на Седемдесетте.

Лин Грант Робинз е роден на 27 октомври 1952 г. в Пейсън, щата Юта, в семейството на Джошуа Грант и Евелин Р. Робинз. Той прекарва ранните си години в Спрингфийлд, щата Юта, където среща Джан Нийлсън, която познава от детството си. Те сключват брак на 27 юни 1974 г. в храма Мантай Юта и са родители на седем деца, и имат 15 внуци.

Старейшина Робинз получава бакалавърска степен по испански език и политология от университета на Щата Юта и магистърска степен по международен мениджмънт от Американски университет за следдипломна квалификация по международен мениджмънт в Глендейл, щата Аризона, САЩ. Той е съосновател и старши вицепрезидент на Франклин Куест.

Старейшина Робинз служи като президент на мисия Уругвай Монтевидео, когато получава призованието си във Втория кворум на Седемдесетте. Три години по-късно той става член на Първия кворум на Седемдесетте. Той служи като президент на Област Южна Америка Юг, Област Централна Америка и Област Северна Америка Запад. Служи и в Област Северна Америка Център.

Голяма благословия от тази служба е възможността да се завърне в Аржентина, където той е служил като пълновременен мисионер. Докато е в Аржентина като млад старейшина, той служи в Хухуй, област с един клон. Когато се връща в тази област години по-късно, той намира кол на Църквата с 12 единици.

„Виждаме това по целия свят“ — казва той. „Сега е време на чудеса“. ■

Старейшина Йорг Клебингат

*Втори кворум на
Седемдесетте*

Старейшина Йорг Клебингат води живота си с постоянство. Той вярва в това да е послушен, да спазва заповедите и да следва подтиците на Духа.

Роден на 19 декември 1967 г. в семейството на Клаус-Петер и Дорис Елке Клебингат, старейшина Клебингат израства в Цвайбрюкен, Германия, без влиянието на Евангелието. Когато е тийнейджър, на един концерт той среща един член на Църквата и двамата стават приятели.

„Когато посещавах новия ми приятел, бях впечатлен от семейството му“ — припомня си той. „Чувствах Духа в дома му и исках да отида на църква“.

На това първо събрание на Църквата той чува за Книгата на Мормон. Неговият приятел му дава екземпляр, заедно със свидетелство, че тя е истинна, и старейшина Клебингат си тръгва от събранията, решен да получи свидетелство за себе си.

„Бях някъде в 1 Нефи, когато получих свидетелство, че книгата е истинна“ — казва старейшина Клебингат. „Придобиването на свидетелство за пророка Джозеф Смит бе и определящ момент за мен. На мисията си аз винаги питах колегите си дали може аз да разкажа тази част от историята“.

Преди пълновременната си мисия в мисия Колорадо Денвър, старейшина Клебингат служи в германската армия 18 месеца. Той се запечатва за Юлия Полторац в храма Солт Лейк на 21 декември 1992 г. Те имат три деца.

Старейшина Клебингат получава степен по руска филология от колежа Рикс, а по-късно магистърска степен по организационно поведение от Университета Бригъм Йънг. Той работи като консултант по бизнес мениджмънт за Прайс Уотърхаус и Артър Андерсен и на няколко позиции за Църквата.

Преди това призование старейшина Клебингат служи като колов представител на пълнолетните несемейни, президент на кворума на старейшините, президент на Младите мъже, президент на клон и епископ. Той ще приключи службата си като президент на мисия Киев Украйна през юни 2014 г. Той е подкрепен за член на Първия кворум на Седемдесетте на 5 април 2014 г. ■

Старейшина Чи Хонг (Сам) Уонг

Първи кворум на Седемдесетте

Като нов член и студент в Университета Бригъм Йънг-Хавай, старейшина Чи Хонг (Сам) Уонг получава нещо повече от само образование — той придобива сигурното знание, че съществува един Бог, който познава „подробностите на нашия живот“.

Роден на 25 май 1962 г. в Хонг Конг, Китай, в семейството на Нган Кан и Фат Уонг, старейшина Уонг е едно от седем деца, които порастват в един малък апартамент.

На работа той среща Керъл Лу, която го запознава с Евангелието. Младият проучвател се кръщава на 14 февруари 1982 г.

Година по-късно, на 9 юли 1983 г., той сключва брак с Керъл. Те се преместват в Лайе, Хавай, САЩ, за да може той да учи. Тъй като е на студентска виза, старейшина Уонг може да работи само 20 часа седмично. „Наистина трябваше да упражняваме вратата си и молитвите си“ — казва той за това какво е правил, за да издържа семейството си.

Той работи усърдно да получи стипендия, а после взема максималния брой кредитни часове, които университетът позволява. „Не беше лесно“ — припомня си той. „След това преживяване ние знаехме, че винаги можем да разчитаме на силата на небесата“.

Семейство Уонг се запечатва в храма Лайе Хавай на 9 август 1984 г. и им се ражда първото им дете. След това още три деца се прибавят към семейството. „Тези години бяха много специални, много свещени“ — казва старейшина Уонг.

Старейшина Уонг получава степента бакалавър на науките по счетоводство и степен по информатика, а след това почувства нуждата „да се върне в Хонг Конг, за да служи“.

По-късно той получава магистърска степен от Свободния университет на Хонг Конг. Старейшина Уонг е основател и партньор на фирма за бизнес и качествен консултации и също работи в група за изпитване и инспектиране на материали, където той започва като старши счетоводител и напуска компанията като заместник директор.

Преди да бъде подкрепен на 5 април 2014 г. като член на Първия кворум на Седемдесетте, той служи като епископ, колов президент и областен седемдесетник. ■

Старейшина Лари С. Кейчър

Втори кворум на Седемдесетте

След много подтици през младостта си, старейшина Лари С. Кейчър започва да разпознава една по-голяма сила, която го напътства в живота му. На 19 г. чувствителността му към Духа го отвежда към Евангелието на Исус Христос — нещо, което променя всичко.

Роден на 12 февруари 1952 г. като второ от пет деца в семейството на Албърт и Илейн Кейчър, той израства в Блумингтън, щата Минесота, САЩ.

След гимназия той заминава за Европа на ски и след повече от шест месеца там той чувства, че трябва да се върне вкъщи. След като се прибира, той чувства, че трябва да отиде някъде другаде, но не знае къде. Един приятел от детството му планира да се премести в Юта и старейшина Кейчър решава да се премести с него. Докато е в Юта, старейшина Кейчър се записва в Университета Бригъм Йънг, научава за Църквата и се кръщава.

„Като ни учеха мисионерите, аз чувствах, че това е истина“ - казва той. „Като се молах, аз чувствах, че Църквата е истинна“.

Той решава да отслужи мисия и през 1973 г. е призван в мисия Таити Папеете. След като се връща вкъщи, той се връща в УБЙ, където се запознава с Полин Милър. Те сключват брак в храма Мантай Юта на 29 октомври 1976 г. и са родители на шест деца и дядо и баба на 11 внуци.

Старейшина Кейчър получава бакалавърска степен по психология и магистърска степен по организационно поведение — и двете от УБЙ. Кариерата му включва консултиране на големи компании в страната и чужбина.

Преди да бъде подкрепен на 5 април 2014 г. за член на Втория кворум на Седемдесетте, старейшина Кейчър служи като президент на колон, президент на кворума на старейшините, епископ и съветник на колов президент. Той е президент на мисия Швейцария Женева от 2000 до 2003 г. Няколко години след завръщането му от Швейцария, работата му го отвежда в Абу Даби, Обединени Арабски Емирства, където той е призван да бъде първия областен седемдесетник в Средния Изток. ■

Старейшина Уго Е. Мартинез

*Втори кворум на
Седемдесетте*

През 1982 г. старейшина Уго Е. Мартинез и съпругата му, сестра Нурия Алварез де Мартинез, правят клиническата си ординатура в Мисисипи, САЩ, когато на вратата им неочаквано се почуква.

На прага им са двама мормонски мисионери.

„Отворихме дома си за тях, но не знаехме нищо за Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Не знаехме дори за Мормонския хор ан Табернакъл“, казва старейшина Мартинез с усмивка.

Но младата двойка незабавно откликва на уроците за Евангелието, споделени от старейшините. Скоро те приемат поканата на мисионерите да бъдат кръстени.

„И оттогава не сме се обръщали назад“.

На 5 април 2014 г. старейшина Мартинез е призван във Втория кворум на Седемдесетте, като става първия висш ръководител от Карибите. Той разбираемо е „развълнуван“ от новото си назначение.

„Но тогава върху ми идва едно приятно чувство на мир и то ми показва, че Господ е начело“ — казва той.

Година и месец след кръщението им, Уго и Нурия Мартинез се запечатват на 3 октомври 1983 г. в храма Солт Лейк Сити. Те са родители на пет деца и имат пет внуци.

Старейшина Мартинез е роден на 10 януари 1957 г. в Маягюз, Пуерто Рико, в семейството на Уго Е. Мартинез-Сандин и Дали Моралес-Аламо де Мартинез. Докато е младеж, той избира да последва професионалния път на баща си и да стане лекар. Той завършва медицина в Университета на Пуерто Рико през 1981 г. и завършва клиничната си ординатура в Университета на Мисисипи през 1984 г. Той практикува медицина до пенсионирането си през 2004 г.

Скоро след кръщението си той е призван за учител в Неделното училище за младежи. По-късно той служи като епископ, съветник в колово президентство, окръжен президент и съветник в президентството на мисия Пуерто Рико Сан Хуан. Той служи и като президент на мисия Гватемала Гватемала Сити и като областен седемдесетник, когато е призван за висш ръководител. ■

Тад Р. Калистър

*Общ президент на
Неделното училище*

Десетилетия преди настоящото му призвание като общ президент на Неделното училище, Неделното училище играе важна роля в живота на Тад Р. Калистър.

Докато брат Калистър служи като президент на Неделното училище в един район в Университета Бригъм Йънг, той се запознава с бъдещата си съпруга, Катрин Л. Сапорити, с която сключва брак на 20 декември 1968 г. в храма Лос Анджелис Калифорния.

Те са родители на две дъщери и четирима синове, имат и 24 внуци. „Много добри неща се случват, когато си президент на Неделното училище“ — казва брат Калистър.

Роден на 17 декември 1945 г. в Глендейл, Калифорния, в семейството на Рийд Едингтън и Норин Калистър, той заявява, че — подобно на Нефи — той е роден от „добри родители“.

„Докато бях малък, баща ми бе епископ“, казва брат Калистър. „Той разнасяше малки картончета и наизустяваше думи и стихове от Писанията и Шекспир“.

Подобно на баща си, брат Калистър избира кариера в областта на правото. След като завършва счетоводство в Университета Бригъм Йънг, той учи в правния факултет на Университета на Калифорния в Лос Анджелис и получава магистратура по законодателно право от Ню Йоркския Университет. Той работи като адвокат във фирмата Калистър и Калистър.

По време на призоваването му брат Калистър токущо е освободен от призованието си в президентството на Седемдесетте и във Втория кворум на Седемдесетте, където той служи от 2008 г.

Преди това той служи като президент на мисия Канада Торонто Изток, областен седемдесетник, регионален представител, колов президент, епископ, колов мисионерски президент, президент на кворума на старейшините, а като млад мъж като мисионер в мисия Източно Атлантически Щати.

Относно предстоящите промени в програмата на Неделното училище за възрастни, брат Калистър казва: „Програмата, разбира се, е много важна, но не е толкова важна, колкото начина, по който хората преподават. Най-важното нещо е да преподаваме по начина на Спасителя, да учим чрез Духа и да учим с цел обръщане във вярата“. ■

Джон С. Танър

*Първи съветник в
Общото президентство
на Неделното училище*

От детските си години Джон Сиърс Танър намира радост в ученето.

Това вълнение продължава и в неговото образование, кариерата му и многото му възможности да преподава Евангелието: първо като мисионер в мисия Бразилия Юг и после като епископ, колов президент, висш съветник, учител в Евангелско учение, президент на мисия Бразилия Сао Пауло Юг (което продължава до това лято), а сега и като първи съветник в общото президентство на Неделното училище.

„Когато (преподаването) се извърши правилно, Светият Дух присъства и чувствате вълнението от ученето, все едно сте на свято място“ — казва президент Танър.

Роден в Солт Лейк Сити, щата Юта, на 27 юли 1950 г. в семейството на Уилям Коутс Танър мл. и Атилия Сиърс Танър, президент Танър израства в Саут Пасадена, щата Калифорния, САЩ, като пето от 13 деца. Родителите му създават богата образователна среда в дома, включително силна евангелска основа. „Не си спомням да съм научил нещо на църква, което вече да не бях научил къщи“ — казва той. Той развива и любов към литературата, която се подхранва, докато учи английска литература в Университета Бригъм Йънг и получава докторантура по английски език от Университета на Калифорния в Бъркли.

Докато е в УБЙ той се запознава със Съзън Уиндър. Двата развиват силно приятелство, от което по-късно създават романтична връзка. Те сключват брак в храма Солт Лейк през 1974 г. Заедно отглеждат пет деца.

Президент Танър започва академичната си кариера като доцент в Университета на Щата Флорида. Става член на преподавателския екип на УБЙ през 1982 г.; работи там досега като асистент, доцент, и професор по английски език и като ръководител на факултет и академичен вице президент.

Най-важната част от евангелското изучаване, казва той, идва от нещо, което научава рано по време на кариерата си: ученето трябва да идва не от място на страх или амбиции, а от място на любов — от милосърдие, чистата любов Христова. ■

Девин Г. Дюран

*Втори съветник в
Общото президентство
на Неделното училище*

Когато Девин Г. Дюран е призован за втори съветник в общото президентство на Неделното училище, възможно е много членове на Църквата да са си припомнили дните му на слава с баскетболния отбор на Университета Бригъм Йънг.

Спортът, разбира се, играе важна роля в живота на президент Дюран. Той дори прекарва един сезон като състезател в NBA срещу най-добрите играчите в Съединените Щати. Но той е много повече от известен спортист: мисионер в Мадрид, Испания, съпруг, баща, дядо, автор, бизнесмен, верен член и президент на мисия Тексас Далас през изминалите две и половина години.

Президент Дюран, който е роден на 20 октомври 1960 г. в Бригъм Сити, щата Юта, казва, че домът на детството му е изиграл важна роля за подготовката му за всяка една от тези житейски роли. Родителите му, Джордж и Мерилин Дюран, са талантиливи учители.

„Разбира се, те учеха с думите си — но всъщност, великите учения, които получих къщи бяха чрез наблюдаването на това как живеят живота си“.

Президент Дюран и съпругата му, Джули Минк Дюран, знаят добре важноста на силните учители за подготовката на бъдещи мисионери.

„(Бъдещите мисионери) са добре учени от родителите им къщи и от учителите им на църква и в отличните програми на Семинара и Института“.

Програмата на Неделното училище, допълва той, позволява на инструкторите и учениците на всички възрасти „да преподават по начина на Спасителя“.

Президент и сестра Дюран сключват брак в храма Солт Лейк на 23 април 1983 г. и са родители на шест деца и имат шест внуци.

Преди призоваването му за президент на мисия, той служи като епископ, съветник в колово президентство, член на колово президентство на Неделното училище и учител в Института.

Той получава бакалавърска степен по американистика от Университета Бригъм Йънг и магистърска степен от Университета на Юта. Той е собственик на компания за инвестиции в недвижими имоти. ■

Растяща светлина, от Елсеф Йънг

През 1830 г. Исак Морли заема своята тъкмо напечатана Книга на Мормон на 12-годишната Мери Елизабет Ролинз. Тъй като по това време това е единственият екземпляр на Книгата на Мормон в Къртлънд, Охайо, новопокръстената Мери Елизабет и семейството ѝ се редуват да я четат до късните часове на нощта. Рано сутринта тя отново разтваря книгата и запаметява първите редове на 1 Нефи. Светлината в картината символизира светлината, обляла Мери Елизабет, докато чела.

„Обмисляйки посланията, които чухме, нека решим да полагаме малко повече усилия, отколкото в миналото“, казва президент Томас С. Монсън по време на заключителната сесия на 184-тата годишна обща конференция на Църквата. „Нека бъдем учтиви и любящи към хората, които не споделят нашите вярвания и стандарти. Спасителят донесъл на тази земя едно послание на любов и доброжелателство за всички мъже и жени. Нека винаги следваме Неговия пример“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ